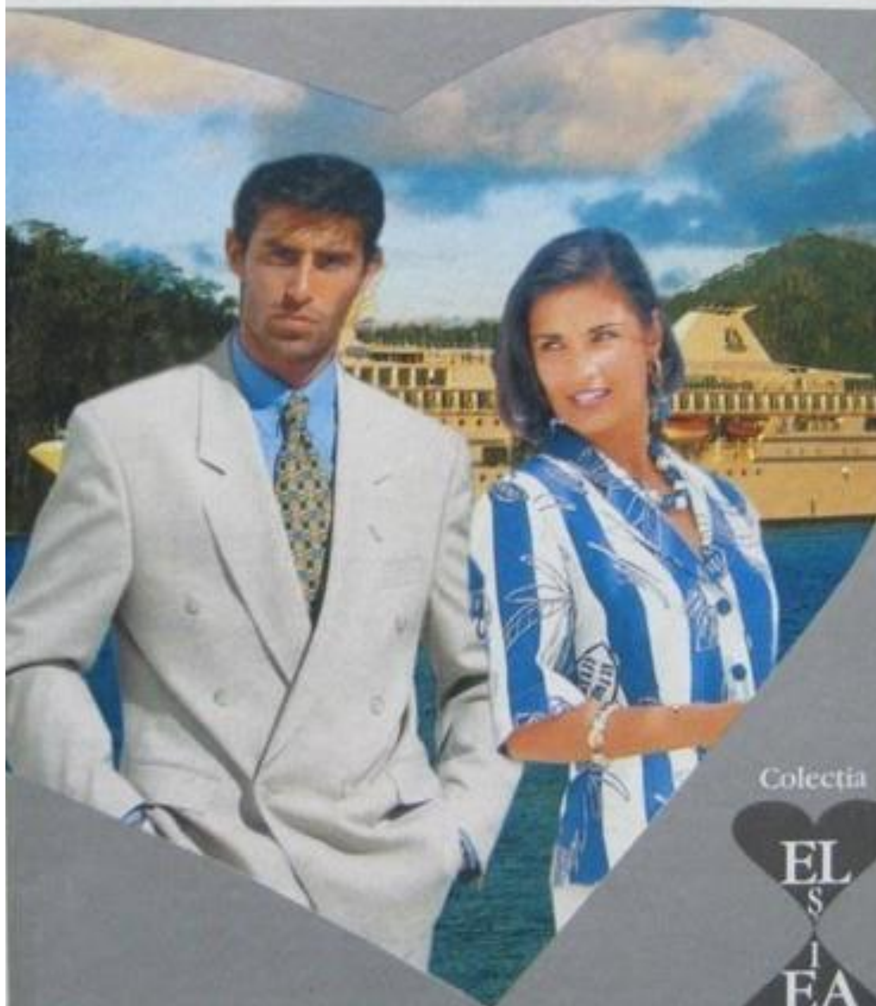
43

Catherine Airlie

SCHIMBAREA MĂRII

Editura ALCRIS

CATHERINE AIRLIE

SCHIMBAREA MĂRII

Titlu original: *THE SEA CHANGE*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Când şeful lui Mairi Finlay, bogatul fabricant Sir Oliver Bligh, i-a oferit şansa unei croaziere în Caraibe, la bordul unui vapor de lux, cu toate cheltuielile achitate, Mairi a fost în mod firesc încântată. Dar, desigur, nu era numai atât la mijloc. Întregul scop al călătoriei era acela ca Mairi s-o supravegheze atentă pe Caroline, fiica lui Sir Oliver, care era îndrăgostită de Geoffrey Quinnel, un vânător

de zestre. Spre îngrijorarea ei, la scurt timp după ridicarea ancorei, Mairi a descoperit că Geoffrey reuşise să se strecoare şi el la bord – iar între timp începse să aibă şi ea probleme, devenind atrasă de medicul navei, David Rodney. Ocupată să aibă grijă de Caroline, lui Mairi nu-i mai rămânea mult timp pentru romantism – cu atât mai mult cu cât David nu dădea niciun semn că sentimentele ar fi fost reciproce!

Capitolul 1

— Poţi să mă trimiţi şi la capătul Pământului, dacă vrei, că tot n-o să conteze! Mă voi mărita cu Geoffrey, şi cu asta am terminat. Mai devreme sau mai târziu, orice-ai face, tot o să ne căsătorim!

Tatăl şi fiica se priveau peste masivul birou de mahon din cabinetul lui Sir Oliver Bligh, atât de furioşi încât între ei nu mai era posibilă nicio discuţie

raţională.

— Ai să regreţi, Caroline! strigă Sir Oliver. Ai să ajungi să-mi dai dreptate în cele din urmă, dar atunci va fi prea târziu, dacă insişti cu nebunia asta. Îţi spun eu, acest Quinnel nu face două parale – e un renegat, un târâie-brâu! Are treizeci de ani şi n-a muncit cinstit o zi, în toată viaţa lui, aşa am auzit.

— De la unul dintre nemaipomeniţii tăi spioni!

O mică flacără de dispreţ se aprinse în ochii de un albastru viu, atât de asemănători cu ai lui Sir Oliver.

— Ţi-ai trimis haidamacii să ne urmărească – marele Sir Oliver, care în toată cariera lui de afaceri fabuloasă o dată nu s-a înjosit să trădezepe cineva! Dar când e vorba de fiica ta, altfel stau lucrurile. Trebuie neapărat să fi stăpân pe viaţa mea, nu-i aşa, tăticule? Întotdeauna ai făcut-o. La tine în casă cântă cocoşul! Te-am auzit lăudându-te, ştiu că vrei ca toată lumea să ştie ce conducător eficient eşti, şi acasă, şi în afara ei.

Acuzaţia ei furioasă îşi găsi ţinta. Sir Oliver îşi muşcă buza de jos, întorcându-se dinspre birou, hotărât să evite o scenă finală.

— Să ne înţelegem, Carol, o rugă el. N-aş încerca să te despart de acest tânăr, dacă ar fi într-adevăr bărbatul potrivit pentru tine. Dar cercetările pe care le-am făcut…

Ridică mâna, când Caroline se pregăti să-l întrerupă.

— Cercetările pe care le-am făcut, reluă el, n-au fost deloc încurajatoare. Ba chiar, rezultatele lor lasă mult de dorit. Quinnel nu e de nivelul nostru, şi-o ştii foarte bine.

Se întoarse din nou cu faţa spre ea, accentul devenindu-i dintr-odată mai vulgar.

— Numai de l-ai vedea aşa cum îl văd eu, fătuco, te-ai prinde că umblă doar să-ţi umfle lovelele. Cu două moştenitoare a fost logodit, la vremea lui. Ăsta-i amicul! Ajunge doar să te uiţi cum şi-a trăit viaţa-n ultimii ani, că se cunoaşte cale de-o poştă.

Caroline îi înfruntă rugăminţile cu o privire ostilă.

— Nici nu vreau să aud! strigă ea. Pe toate le-ai înţeles greşit – amarnic de greşit! Geoffrey s-a învârtit într-adevăr printre bani – „lovele”, cum zici tu, dar asta a fost înainte de a mă întâlni pe mine. N-a fost logodit decât o singură dată, şi a eşuat. Nici n-a fost vina lui, şi oricum acum lucrurile stau altfel. În aranjamentul *meu* de căsătorie nu e nicio clauză, adăugă ea sfidător. Nu nevoie să aşteptăm, sau să rămânem fără un ban, deşi chiar dacă s-ar întâmpla asta, n-ar avea nicio importanţă.

Sir Oliver îşi stăpâni nerăbdarea cât putea de bine.

— Gândeşte-te, o rugă el. Gândeşte-te înainte să faci asta, Carol, pentru numele lui Dumnezeu! Ai în faţă ani de zile în care să cunoşti oameni, ani de zile înainte de a trebui să te aşezi la casa ta. Am încercat cât am putut să-ţi uşurez situaţia; ţi-am dat tot ce-ţi puteai dori. De ce să dai cu piciorul la toate, pentru un

individid care nu merită să-l învredniceşti nici măcar cu o privire?

— Poate că asta crezi tu, replică rece Caroline, dar nu înseamnă neapărat că aşa e. Îl iubesc pe Geoffrey. Se pare că ai uitat. Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit mai mult un lucru.

— În viaţa ea!

Sir Oliver îşi permise să zâmbească.

— Ai şaptesprezece ani. N-au trecut decât şase luni de când ai terminat şcoala. N-ai niciun pic de experienţă într-ale vieţii. Un bărbat ca el…

Carol se răsuci pe călcâie.

— N-am de gând să stau şi să ascult cum mă insulţi tu! declară ea. Nu mă vei face să mă răzgândesc în legătură cu Geoffrey, oricât de mult ai încerca.

Sir Oliver o privi, înaltă, zveltă şi frumoasă în aroganţa ei tinerească, recunoscând pentru prima oară cât de asemănători erau. La vârsta ei, nu s-ar fi pretat niciodată la aşa ceva, iar după o scurtă perioadă de

dezordine îşi organizase viaţa rezonabil de bine. Carol şi cu el se asemănau enorm, dar Sir Oliver nu voia ca fiica lui să-şi plătească propriile experienţe la fel de scump ca el.

— Îţi ofer sfatul pentru că mă pricep la asemenea lucruri, spuse el calm. Prima mea căsnicie a fost o tragedie. A durat exact optsprezece luni. Connie nu mişca un deget, în timp ce eu mă chinuiam să răzbesc în viaţă, iar când a apărut unul cu mai multe lovele, m-a părăsit fără o singură privire în urmă. Peste şase luni, a murit.

Privi pe fereastră, spre hornurile înalte ale fabricii care se profilau pe cer.

— După ce m-a părăsit, am muncit ca un sclav, punându-mi baze solide, hotărât să câştig la fel ce mult ca individul celălalt, iar apoi am cunoscut-o pe mama ta, pe care n-o interesau deloc banii. Ne potriveam perfect. Şi mi-a fost soţia ideală.

Furia i se şterse complet din ochi.

— Eşti copilul ei, Carol. Am încercat să-mi fac

datoria faţă de tine.

Caroline se oprise, cu mâna pe clanţă. Şi furia ei trecuse în cea mai mare parte, deşi gura continua să-i stea bosumflată.

— Datoria nu e totul, spuse ea tăios. Nu vrei să mă mărit?

— Sigur că vreau să te măriţi. Căsnicia e dreptul fiecărei femei. Aduce împlinire şi… bucurie, adăugă el aproape încurcat. Ceea ce-ţi cer e să aştepţi până vei fi absolut sigură.

Caroline oftă scurt, cu exasperare, dar nu deschise uşa.

— Aş putea aştepta toată viaţa fără să fiu mai sigură decât sunt acum, declară ea. *Vreau* să mă mărit cu Geoffrey, *ştiu* că-l iubesc. Cu ce poate să schimbe lucrurile ideea asta a ta prostească de a nu ne mai vedea câteva săptămâni? Nu vreau să plec. Mi-am petrecut ultimele doisprezece luni în Elveţia, ca să-mi termin şcoala. Am văzut tot ce voiam să văd pe continent – singură.

— Nu la Europa mă gândeam.

Sir Oliverse întoarse înapoia biroului, unde începu să caute prin corespondenţa acumulată de care se ocupase înaintea sosirii lui Carol.

— Aveam în minte cu totul altceva.

— Ce anume? întrebă fata prudentă, cu bărbia ridicată agresiv, într-o atitudine care-l prevenea că nici nu se gândea să capituleze. Trebuia să mă aştept că ţi-ai făcut cine ştie ce planuri.

Sir Oliver zâmbi obosit.

— Mă gândeam că poate te-ar interesa o croazieră, sugeră el fără prea multă speranţă. *Avalon* pleacă din Southampton la sfârşitul lunii. Trece prin Insulele Canare şi prin Azore, spre Trinidad şi Barbados. Vei petrece două săptămâni în Caraibe, adăugă el nesigur. Ce părere ai?

— Nu prea grozavă, răspunse ea pe loc, dacă va trebui să mă duc singură.

— Aş putea aranja să te însoţească cineva.

Carol roşi.

— Tu n-ai putea să vii, bineînţeles.

— Nu pot lipsi de la fabrică timp de cinci săptămâni, în perioada asta a anului.

— Cinci săptămâni? E o viaţă de om! conchise Carol. Nu plec nicăieri.

— Nu-ţi cer decât să te gândeşti.

Fata veni spre birou, rezemându-se cu mâinile, pentru a-şi privi tatăl îndeaproape.

— Nu e prea mult timp, nu-i aşa? sugeră ea. Zece zile. Cât de sigur poţi fi că reuşeşti să-mi obţii un loc într-un termen atât de scurt? În vremurile noastre, croazierele sunt la mare modă. Oamenii se hotărăsc cu luni de zile înainte.

— S-ar putea rezolva, o asigură Sir Oliver.

— Sigur că da! râse tremurător Carol, întorcându-i spatele. Banii nu sunt o problemă. Întotdeauna există câteva cabine mai scumpe, chiar şi în ultimul moment, şi ai fi gata să plăteşti oricât, nu? Dacă stau să mă gândesc, scumpul meu naş este membru al consiliului de administraţie, ceea ce e

foarte comod.

— Duncan ne-ar ajuta cu cea mai mare plăcere, recunoscu Sir Oliver.

— Sunt sigură!

Aruncându-şi părul lung şi blond de pe umeri, Caroline deschise uşa. Lui Sir Oliver i se frânse inima.

— Carol… gândeşte-te!

— M-am gândit! se întoarse ea pe jumătate, privindu-l peste umăr. Mă duc, dar te previn că asta n-o să schimbe cu nimic situaţia. Geoffrey şi cu mine avem şi noi planurile noastre.

Sir Oliver încercă să-şi ascundă uşurarea. O uşurare nemărginită.

— Voi pune la punct toate amănuntele, spuse el pe un ton cât mai firesc posibil. Tu nu va trebui să te ocupi de nimic, numai de haine. Comandă tot ce vrei de la Marshall’s. Orice, în limite rezonabile, adăugă el, cu o licărire în ochi.

— S-ar putea să mă răzâgndesc! îl preveni Carol.

— N-ai să te răzgândeşti, replică el, încrezător. Vei face o încercare, o dată ce mi-ai promis.

Carol ezită, ca şi cum ar fi fost deja nesigură de propria ei decizie, apoi ridică din umeri şi ieşi. Sir Oliver se aplecă spre interfonul de pe birou.

— Domnişoară Finlay, spuse el, vrei să vii un moment până la mine?

Mairi Finlay îşi luă blocnotesul pentru stenografie şi un creion, în drum spre uşa dintre birouri. Judecând după sunetele conflictului din ultima jumătate de oră, părea mai prudent să nu-şi lase şeful să aştepte.

Când intră, Sir Oliver stătea lângă fereastră, privind gânditor spre coline.

— Ai spune că sunt un om dificil? întrebă el, spre marea ei nedumerire. Irascibil şi de neînţeles?

— Nu… nu tocmai.

Gura lui Mairi se relaxă într-un zâmbet.

— Ferm, poate, o dată ce aţi luat o hotărâre, dar nu irascibil. Nu v-am văzut niciodată cu adevărat

furios, în tot timpul de când lucrez aici, dar…

Ezita, fiindcă Sir Oliver nu se întorsese s-o privească, şi nu ştia la ce se gândea.

— Dar? o îndemnă el.

— Voiam să sun că întotdeauna mi-am dat seama când eraţi supărat.

În sfârşit, Sir Oliver se întoarse spre ea, zâmbind.

— Cred că-mi vei spune că ai un al şaselea simţ, sau că e „clarviziunea” ta din Highland, sau cum o numiţi voi, celţii.

Porni spre birou, unde căută printre hârtii, făcându-i semn să ia loc.

Mairi îşi trase un scaun, conştientă că Sir Oliver se pregătea pentru o discuţie mai personală decât de obicei. Ochii lui albaştri şi pătrunzători îi studiară câteva momente faţa, pe sub sprâncenele stufoase şi cărunte, înainte de a o întreba:

— De cât timp lucrăm noi împreună?

— De trei ani.

Mairi stătea cu creionul pregătit, dar Sir Oliver nu dădea niciun semn că s-ar fi pregătit să-i dicteze.

— De trei ani, repetă el meditativ. Nu mi se părea atât de mult. Îmi amintesc destul de bine cum arătai când ai venit prima dată aici. Tremurai de frică, dar nu te dădeai de gol. Voiai să faci impresie bună, şi ai reuşit. Ai să-mi lipseşti.

Subînţelesul acestor ultime cuvinte o amuţi pe Mairi. Indiferent la ce se aşteptase de pe urma vizitei Carolinei Bligh şi a intempestivei sale întrevederi cu tatăl ei, numai o concediere nu fusese. Inima începu să-i bată cu putere, sub imperiul unei mari dezamăgiri.

— Am… am greşit ceva? întrebă ea.

Sir Oliver îşi spuse că demnitatea calmă din vocea ei sugera o vârstă mult mai matură – dar, în fond, toţi celţii erau la fel. Mândri ca Lucifer când îi luai în răspăr sau îi acuzai pe nedrept, dar loiali şi conştiincioşi când îşi făceau datoria. Şi, în fond, nu era şi acesta unul dintre motivele pentru care se gândise s-o trimită pe Mairi Finlay?

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură el. Nu te concediez. Departe de mine gândul. Îţi cer doar să preiei altă funcţie, pentru câteva săptămâni. O funcţie de încredere, ca să zic aşa.

— Da…?

Sir Oliver îi spusese destul de des că devenise nepreţuită pentru el, dar acum părea să afirme cu tot calmul că putea să se descurce şi fără ea. Desigur, nimeni nu era de neînlocuit, dar nimic nu sugerase vreo schimbare.

— Poate că sunt cam refractară, spuse Mairi, dar nu-mi dau seama unde aţi putea dori să mă duc.

— În Indiile de Vest, răspunse el cu o brutalitate de baros. O trimit pe fiica mea acolo ca să-şi bage minţile-n cap, şi nu mă pot gândi la nimeni mai bine calificat ca s-o însoţească decât Mairi Finlay!

Mairi îl privi peste birou, cu ochii ei verzi-cenuşii dilataţi de uimire.

— Nu te grăbi, o sfătui el. Nu e nevoie să-mi

răspunzi pe loc. O trimit pe Caroline într-o croazieră fiindcă nu-mi vine să cred că e ataşată serios de acest Quinnel. Îndrăznesc să presupun că ai auzit bârfele care circulă. Se învârteşte cu un grup destul de dubios de tineri de-aici, din Polchester, de când s-a întors acasă din Elveţia. Majoritatea sunt nişte terchea-berchea sau nişte copii de bani gata care nu muncesc, numai fiindcă taţii li s-au născut înaintea lor. Ei bine, fiica mea n-o să fie prinsă în mrejele nici unuia dintre ei, dacă am şi eu un cuvânt de spus. E o partidă grasă, Mairi, aşa că trebuie s-o protejeze până va avea destulă minte ca să-şi poarte singură de grijă.

— Caroline are şaptesprezece ani, îi reaminti cu modestie Mairi. Este suficient de matură ca să aibă propriile ei opinii ferme. Sincer, nu văd ce-aş putea face eu ca s-o conving să se răzgândească.

— Poţi să te duci cu ea.

— Şi să vă dau raportul?

Clătină din cap.

— Nu cred că aş putea. O simpatizez pe

Caroline, dar n-aş fi bună ca gardiancă.

— Vei merge în calitate de însoţitoare.

— Mai trebuie să mă gândesc la încă un lucru, continuă Mairi. Caroline nu mă cunoaşte prea bine. Sunt doar o persoană pe care a cunoscut-o la birou, secretara tatălui ei. S-ar putea să nu avem nimic în comun. Iar eu am cu cinci ani mai mult decât ea. Riscăm să nu iasă nimic.

Auzind nota uşoară de dezamăgire din vocea ei, Sir Oliver profită de ocazie:

— Totuşi, lăsând la o parte toate aceste obiecţii, ţi-ar face plăcere să te duci, nu-i aşa?

— Cui nu i-ar face plăcere? zâmbi Mairi. Pentru cineva ca mine, ar fi o şansă unică în viaţă.

Sir Oliver ştiuse acest lucru, dar nu fusese singurul motiv pentru care se gândise la ea.

— Atunci, de ce nu profiţi? replică el. Cred că eşti persoana cea mai potrivită pentru sarcina asta. Dacă refuzi, ce mi-ar mai rămâne de făcut? adăugă el. Pe altcineva nu mai am. N-aş putea-o trimite în străini

cu o persoană necunoscută, iar tu nu ai niciun fel de obligaţii personale.

Mairi înţelese că Sir Oliver ştia despre ea mai multe decât crezuse. Aflase despre mătuşa ei şi tragedia care o adusese în Polchester, cu cinci ani în urmă. Până atunci, Mairi locuise în Highlands-urile scoţiene, după ce-şi terminase studiile la şcoala locală din Dunoon. Apoi, în mai puţin de un an, îi muriseră amândoi părinţii. Singura soră a mamei ei se măritase şi se mutase în Polchester, iar Margaret Maddocks îi oferise o casă. La cincisprezece ani, Mairi luase hotărârea de a deveni soră medicală; la şaptesprezece, împrejurările o obligaseră să se răzgândească. Venise în Polchester şi se angajase la fabrica Bligh, lucrând la birou şi învăţând stenografia şi dactilografia la seral. Uneori, când se gândea la casa ei din Highland, avea impresia că i se frângea inima – dar inimile sunt mai rezistente decât par, iar acum ajunsese să accepte faptul că locul ei era în Polchester.

— Aveţi perfectă dreptate, recunoscu ea. Nu

am nicio obligaţie. Mătuşa mea are o familie numeroasă. Copiii ei cu crescut, şi mă gândeam într-adevăr să mă mut la casa mea.

— Dacă aşa stau lucrurile, ce-ar putea fi mai plăcut decât un concediu plătit lung, înainte de a te mutas?

Sir Oliver părea încurajat de faptul că aproape o convinsese.

— Detaliile poţi să le laşi în seama mea. Nu e nevoie decât să te întâlneşti cu Caroline şi să ai grijă să nu se răzgândească înainte ca nava să ridice ancora.

Ceea ce se prea putea să fie partea cea mai dificilă, îşi spuse Mairi. Fiica bogătaşului, răsfăţată şi cocoloşită încă din copilărie, avea foarte puţine în comun cu o fată a Insulelor. O simţea până-n măduva oaselor, dar nu putea să-şi refuze şeful.

— Mă veoi strădui, Sir Oliver, îi promise ea. Sper să nu vă dezamăgesc.

Sir Oliver ocoli biroul, cu un oftat de uşurare.

— Niciodată, spuse el. Eşti o scoţiană cu

judecata limpede, Mairi. Ştiu că pot avea încredere în tine, pentru ca fiica mea să nu se facă de râs.

Aceste ultime cuvinte aveau să rămână pe primul plan în mintea lui Mairi, pe parcursul următoarelor zece zile, când îşi consumă tot timpul liber pregătirilor pentru acea călătorie absolut neaşteptată.

* * *

— De fapt, nu vreau să mă duc, îi mărturisi făţiş Caroline, cu ocazia primei lor întâlniri. Tăticul face atâta caz pentru povestea asta… N-o să folosească la nimic. Mă voi mărita cu Geoffrey imediat ce mă întorc.

Se întoarse spre Mairi, privind-o lung.

— Ciudăţenia e că nu mi-a interzis să mă căsătoresc, spuse ea meditativ. Ştii, ameninţările, atitudinile aspre, invocarea legii… Că-s minoră, că una, că alta… Poate se teme ca Geoffrey şi cu mine să

nu-i facem o Gretna Green. Ţara ta e foarte primitoare cu îndrăgostiţii fugari, Mairi!

— Nu ţi-ar plăcea să te căsătoreşti aşa, pe furiş, răspunse Mairi cu convingere. Stând ascunsă, evitând poliţia, dacă tatăl tău s-ar hotărî să aducă problema în faţa legii. Cu siguranţă, ar distruge toată solemnitatea ceremoniie. Trebuie să-ţi mărturisesc că mie mi-ar plăcea să mă mărit la biserică.

— Şi, de preferinţă, la propria ta biserică scoţiană? Sau ar fi trebuit să spun *kirk?*

Caroline se întoarse dinspre uşa care dădea în cabinetul tatălui ei, studiind-o.

— Pe *cine* laşi în urmă, Mairi Finlay?

— Pe cine las…? repetă Mairi, privind ochii întrebători ai feţei. Pe nimeni.

Carolinei nu-i venea să creadă.

— Să nu-mi spui că ai ajuns la „vârsta discreţiei”, cum o numeşte tatăl meu, fără să te îndrăgosteşti. Pur şi simplu nu pot să accept, declară ea, chiar dacă ţi-ai trăit cea mai mare parte a vieţii

într-un fund de lume.

— Ţi-ai format o idee greşită despre Hebride, zâmbi Mairi. Dar, dacă tot mă întrebi, nu cred că am fost îndrăgostită cu adevărat vreodată. Nu în sensul la care te referi tu. Mi-a plăcut Hamish, un coleg de şcoală. Când a plecat din satul nostru, ca să se ducă la universitate, am crezut că venise sfârşitul lumii, dar foarte curând am plecat şi eu şi… a trebuit să-l uit.

— Dar l-ai uitat? Spui că *a trebuit* să-l uiţi, sublinie Caroline. Chiar ţi l-ai şters din minte şi din suflet, aşa, cu una cu două? N-ai păstrat nicio amintire, nimic care să-ţi frângă inima, pentru că aceea a fost dragostea ta dintâi? Nu te întrebi niciodată cum ar fi fost viaţa ta dacă te măritai cu el, sau dacă nu pleca?

Ochii limpezi ai lui Mairi se înceţoşară pentru câteva clipe.

— N-a fost tocmai aşa, îi explică ea. Nu puteam să ne căsătorim pe nepusă masă. Hamish avea doar şaptesprezece ani. Îl aşteptau cinci ani de studii şi nu

avea niciun ban. S-a dus la universitate cu o bursă, lăsând în urma lui o mamă văduvă. Eram prea tineri.

Caroline făcu o mutră cam ruşinată.

— Cred că banii contează într-adevăr, acceptă ea. Poate că prezintă şi anumite riscuri…

Îşi puse mănuşile, aruncându-şi de pe umeri părul lung şi blond.

— Ei bine, eu n-am niciun motiv de îngrijorare! zâmbi ea. Cinci săptămâni vor trece repede. S-ar putea să fie de ajuns pentru ca tăticul să-şi bage minţile-n cap.

Această remarcă o nedumeri pe Mairi, prin faptul că sugera un deznodământ dinainte stabilit al călătoriei. Caroline era la fel de hotărâtă ca tatăl ei, şi totul arăta că-l iubea cu adevărat pe Geoffrey Quinnel.

Deşi fusese invitată să-l cunoască şi să vadă „cât de amarnic se înşală tăticul”, Mairi refuzase. Îl întrezărise fugar în oraş, cu Caroline, şi nu-şi putuse forma nicio părere. Văzuse un bărbat mai în vârstă cu vreo zece ani decât Caroline, cu maniere suave, în

care tindea instinctiv să nu aibă încredere, şi un neîndoielnic aer posesiv. Conducea maşina sport decapotabilă a familiei Bligh cu o detaşare autoritară care l-ar fi înfuriat pe Sir Oliver, dacă l-ar fi văzut.

— Tăticului puţin îi pasă ce se întâmplă cu mine, comentă îmbufnată Caroline, în timp ce mergeau spre sud, pe drumul de Southampton, cu limuzina condusă de şofer, pentru că Sir Oliver plecase deja la Paris, pentru a negocia o tranzacţie importantă. Ca de obicei, pentru el afacerile sunt pe primul plan.

— Te înşeli, replică tăios Mairi. Tranzacţia asta trebuia să se încheie încă de acum trei săptămâni. A amânat-o numai ca să se poată ocupa de noi.

Caroline căzu pe gânduri.

— Cum e el de fapt, ca om? întrebă ea după un timp. Nu cred că am ştiut vreodată, cu adevărat. M-a îngropat sub valori materiale, dar niciodată n-am ajuns să se apropiem unul de altul. Când eram mică, părea mereu atât de distant, de inaccesibil…

Întotdeauna găsea înlocuitori – doica, pe urmă diversele menajere temporare ale casei, câte o preparatoare particulară… iar acum, pe tine!

— Carol, îmi pare atât de rău…

Mairi era sincer tulburată de această neaşteptată declaraţie de singurătate.

— Nu pot susţine că ştiu ce simţi, pentru că eu am avut o copilărie fericită. Nu aveam bani, dar cunoşteam libertatea şi iubirea. Însă ştiu că tatăl tău ţine mult la tine. Altfel, n-ar fi îngrijorat că rişti să faci o greşeală.

— Nu cred că fac o greşeală.

Caroline se ascunsese după o mască hotărâtă.

— Ştiu ce vreau: pe Geoffrey. N-ai să mă convingi să mă răzgândesc, Mairi, oricât ai încerca, aşa că îţi doresc să ai o croazieră plăcută pe cheltuiala lui tăticul şi să dai uitării misiunea asta pentru binele tineretului. Pentru tine e o şansă unică în viaţă, nu-i aşa?

Mairi trecu peste această remarcă jignitoare.

N-avea niciun rost să încrucişeze spadele cu Caroline – cel puţin, nu chiar de la început…

Intrară în Southampton pe un bulevard mărginit cu copaci ce se profilau pe cerul plumburiu de noiembrie.

— E o vreme ideală pentru croaziere, comentă Caroline strângându-şi gulerul de blană al canadienei. Noiembrie e luna pe care o detest cel mai mult, şi ne vom întoarce la Crăciun.

Vocea ei vibra de emoţie stranie. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le spusese, în pofida indiferenţei declarate, abia aştepta aventura călătoriei.

Întrebându-se dacă fata îşi luase rămas-bun de la Geoffrey Quinnel, Mairi o privi, dar expresia Carolinei nu dădea nimic de gol. Poate că gândul despărţirii de cei dragi îi intrase în obişnuinţă, întrucât fusese trimisă la şcoli cu internat încă de la vârsta de nouă ani.

Văzându-i faţa perfect ovală şi coama de păr auriu care i se legăna pe umeri, Mairi se întrebă ce

anume o atrăsese atât de irezistibil spre un bărbat cu reputaţia lui Geoffrey Quinnel. Era o fată minunată, frumoasă, vivace, atrăgătoare, o fată care ar fi strălucit în compania oricui, şi totuşi, cine ştie ce perversitate ascunsă a personalităţii ei o îndemnase să aleagă această cale a sfidării.

Maşina intră pe poarta gării navale. Acum ploua, o burniţă de noiembrie rece şi persistentă, care învăluia într-o perdea ceţoasă marea, macaralele masive şi terminalul enorm unde aştepta nava. Totuşi, pentru Mairi, vitregiile vremii nu puteau decât să accentueze plăcerea apropiatei călătorii spre ţările calde. Aproape se îmbarcaseră. Acum, nimic nu mai putea să le strice aventura.

În clădirea terminalului, şoferul le scoase valizele din portbagaj. Cufărul Carolinei fusese trimis dinainte. Fata avea la ea doar o geantă de piele şi trusa de toaletă. Mairi îşi luase un geamantan cadrilat şi o valiză mare.

— Sper să aveţi o călătorie plăcută, domnişoară

Caroline, îi ură şoferul, după ce le găsi un hamal. Şi dumneavoastră, domnişoară Finlay. Vă invidiez!

— Pariez că nu ne invidiază deloc, murmură Caroline, în timp ce urcau pe pasarelă. O s-o facă lată în lipsa bătrânului. Şi-o să ne distrăm şi noi nu-i aşa? adăugă ea, privind în lungul punţii. Ce adunătură fermecătoare de băbuţe drăgălaşe şi babalâci cu baston! adăugă ea sec.

— Cu siguranţă, vor fi şi ceva tineri la bord.

Mairi privi în jur, destul de deznădăjduită.

— Familii, aşa ceva…

— Puşti care călătoresc cu părinţii sau tineri domni drăguţi care aşteaptă să-şi înceapă studiile la Oxford. Singura noastră şansă e echipajul!

Se uita drept înainte, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă un cunoscut, iar Mairi simţi o tresărire în inimă, la gândul lui Geoffrey Quinnel. Oare venise la Southampton ca să-şi ia rămas bun, într-un gest final de sfidare la adresa lui Sir Oliver?

Încă o dată, fu conştientă ce acea vagă senzaţie

de nelinişte pe care nu reuşea să şi-o alunge nici chiar în ultimele minute pe uscat, şi ceva o făcu să întoarcă privirea spre chei, dar nu văzu niciun cunoscut.

Şeful de echipaj le întâmpină în capătul pasarelei şi le dădu în primire unui steward de punte.

— Vă dorim călătorie plăcută, spuse el, măsurându-le cu ochi de cunoscător.

— Puntea A, cabinele cincizeci şi şase şi cincizeci şi şapte.

Stewardul repetă instrucţiunile, apoi le invită să-l urmeze.

Cabinele erau alăturate, ceea ce o făcu pe Mairi să se simtă mai uşurată.

— Tu stai aici, spuse Caroline, trecând prin dreptul uşii cu numărul cincizeci şi şapte. Cabina mea e la capătul culoarului.

Între cabine nu exista uşă de legătură, dar Mairi o auzi pe Caroline deschizând dulapurile şi sertarele. Încercă până şi robinetele de la duş.

— Totul e sub control? strigă Caroline pe uşa

deschisă.

— Minunat, mulţumesc. E absolut fermecător!

Vocea lui Mairi era gâtuită de fericire. Avea o cabină de lux. Nu se aşteptase la aşa ceva.

— Îmi imaginam că voi dormi într-un pat suprapus!

— Există şi paturi suprapuse, mai jos, cred, răspunse Caroline apărând în uşă. Flori, ceva?

— Pentru mine nu, îi zâmbi Mairi. Nu cunosc pe nimeni care să-mi trimită flori. Dar tu?

Caroline ridică din umeri.

— Vino să vezi. Am maldăre întregi.

Cele două cabine erau identice, dar toate spaţiile libere din cabina Carolinei erau ocupate de omagii florale de la prietenii ei.

— Ce frumos! exclamă Mairi. E un mod foarte original de a-ţi ura *bon voyage* nu-i aşa?

Caroline atingea cu degetul o carte de vizită prinsă de şase orhidee.

— Destul de drăguţ, confirmă ea evaziv. Se

pare că mulţi oameni la care ţin au aflat că sunt expediată de-acasă.

Pe culoar apăru un steward, cu încă un coş de flori.

— Domnişoara Bligh?

— Cerule! Nu mai am unde să le pun! protestă Caroline. Ia-le tu, Mairi.

Şi îi împinse coşul în braţe.

— Nu se poate!

Mairi admira florile, până când văzu cartea de vizită care le însoţea.

— Sunt de la… domnul Quinnel.

— De la Geoffrey?

Gura îmbufnată a Carolinei se arcui într-un zâmbet.

— E clar că pe astea nu le poţi lua. Ia-le pe cele de la tăticul. Probabil că Geoffrey a găsit pe undeva o avere!

Luă coşul, întorcându-se să caute orhideele de la tatăl ei, dar Mairi se retrase în cabina sa. Nu voia

florile de la Sir Oliver, care i le trimisese fiicei lui.

În lipsa ei, sosise un buchet de garoafe de culoarea caisei, într-o cutie lungă de celuloid. Eru de la şeful ei. Mairi simţi un nod în gât şi dintr-odată, prosteşte, îi veni să plângă. N-o uitase, deşi avea atâtea treburi la Paris.

Stewardesa îi găsi o vază, iar Mairi aranjă garoafele, apoi îşi desfăcu bagajele. Doi stewarzi aduseră pe culoar cufărul Carolinei.

— Nu vii pe punte? o întrebă Caroline, vârând capul pe uşă. Suntem aproape gata de plecare.

Mairi nu se lăsă rugată. Se opriră lângă parapet, privind luminile oraşului Southampton care se aprindeau în înserarea ce se lăsa, prin perdeaua cenuşie a ploii, până când pământul se pierdu în ceaţă, iar nava deveni o lume în sine.

— Eu mă duc în sala de mese, să văd cum sunt organizate locurile, anunţă Caroline. Nu putem face nimic în legătură cu masa, până mâine, desigur, dar între timp vom vedea cu cine stăm şi dacă de convine

sau nu.

Mairi rămase lângă copastie, nedorind să coboare până la primul gong.

— Eu mai stau un timp aici, dacă n-ai nimic împotrivă, spuse ea. Îmi place marea noaptea.

— Ai să îngheţi, o avertiză Caroline, dar poţi să faci ce vrei.

Majoritatea pasagerilor se retrăseseră deja sub punte. Mairi avea ocazia să fie singură, aproape de elementele naturii. Iubea marea din toată inima.

O mişere în spatele ei îi atrase atenţia. Un bărbat înalt, în canadiană, venise şi el lângă parapet. Îşi pregătise o pipă şi şi-o aprinse, ferind flacăra cu mâinile sale puternice, înainte de a vorbi.

— Vă sfătuiesc să vă prindeţi bine eşarfa. Ieşim din Solent, iar dinspre Canal bate întotdeauna un vânt puternic.

Mairi îşi înnodă capetele eşarfei de şifon care flutura în vânt, apoi se întoarse spre el, cu un uşor zâmbet. Probabil era pasager, dar arăta ca un om

umblat pe mare. Reţeaua de riduri mărunte de la colţurile ochilor sugera că era deprins să privească la mari distanţe, iar mâinile goale îi erau bronzate de expunerea îndelungată la soare. Avea o bărbie pătrată, aspră, o gură hotărâtă, iar ochii, i se păru lui Mairi, îi erau cenuşii.

— Plecarea a fost foarte calmă, comentă ea. Nu m-am îndurat să cobor. Am vrut să văd Southampton-ul dispărând în urmă şi lumin apărând pe mare.

— Vorbiţi ca un lup de mare, zâmbi omul. Aţi navigat mult?

Mairi clătină din cap.

— Asta e prima mea croazieră.

Îşi încleştă mâinile pe balustradă privind siajul alb lăsat în urma navei.

— Dar am crescut pe malul mării.

— În Scoţia, observă el.

Buzele lui Mairi se despărţiră într-un zâmbet larg.

— Mă bucur că nu mi-am pierdut accentul scoţian, nici după cinci ani în Midlands.

— Nu se pierde niciodată, o asigură necunoscutul. Nu e atât un accent, cât un mod de a folosi cuvintele. V-aţi născut la nord de Canlul Caledoniei, aş spune.

— Cunoaşteţi Highinds-urile?

— Foarte bine. Am petrecut acolo cam douăzeci de ani.

Dintr-odată, tonul lui devenise repezit, ca şi cum ar fi ajuns la capătul confidenţelor. Trăgând din pipă, îşi aţinti privirea drept înainte, în timp ce nava îşi continua drumul prin întuneric.

— Aţi mai fost în Indiile de Vest? îl întrebă Mairi, simţind că subiectul Scoţiei fusese închis.

— De două ori. Totuşi, abia aştept călătoria asta. Am o soră care locuieşte în Barbados.

Mairi se întrebă din ce trăia, privindu-i mâinile puternice şi bronzate. Avea degete prelugi, armonios formate, de artist, dar chipul lui spunea altceva. Părea

un om de acţiune, un om care cutreierase lumea în căutarea unui anumit lucru.

I-o lua fantezia razna, poate? îi studie profilul întunecos profilat pe cerul nopţii, dându-şi seama că dintr-odată necunoscutul de închisese în sine. Aveau să se mai întâlnească, desigur. Deşi la bord erau vreo cinci sute de pasageri, era inevitabil să se revadă, mai devreme sau mai târziu. La acest gând, inima îi bătu puţin mai repede, deşi niciodată în trecut nu se lăsase influenţată de primele impresii.

Omul acesta era altfel însă. Între ei păruse să se fi format o legătură stranie, inexplicabilă, aproape din momentul când el îi vorbise prima oară, iar dacă nu era decât un ataşament comun faţă de Scoţia ei natală, Mairi putea înţelege foarte bine. Totuşi, într-un chip ciudat, simţea că străinul de lângă ea întorsese spatele amintirii Highlands-urilor în momentul când pornise pe mare.

Necunoscutul îşi ridică mâneca scurtei căptuşite, uitându-se la ceas.

— E timpul să intrăm, observă el. În câteva minute, vom auzi gongul care anunţă servirea mesei.

O privi în lunina argintie slabă.

— Călătorie plăcută, îi ură el.

Părea aproape că-şi luase rămas bun de la ea.

Putea fi oare un membru om din echipaj, se întrebă Mairi, un ofiţer poate, care se amesteca printre pasageri în momentele libere, un om care considera o cunoştinţă de drum doar o fază trecătoaie din viaţa lui agitată?

Aşa s-ar fi explicat bronzul lui intens, marin, şi reţeaua de riduri mărunte care i se răsfirau la colţurile ochilor, dar Mairi simţea că nu putea să-l întrebe direct. Necnoscutul îi deschise uşa grea care ducea spre holul principal, iar Mairi intră înaintea lui în Salonul Princess.

Imediat, se opri derutată, neştiind încotro s-o ia.

— Sunt dezorientată complet, trebui ea să mărturisească. Oare s-o iau în sus, sau în jos? Locuiesc pe puntea A, la umărul cincizeci şi şapte.

— A? repetă omul, uşor surprins. O luaţi pe-aici. Asta-i puntea de promenadă. În curând, vă veţi obişnui cu topografia navei, o asigură el. O zi pe mare face minuni. În jos şi la stânga.

Se opri încapul scării largi.

— Cabina dumneavoastră e puţin mai spre prova faţă de travers, la tribord.

Mairi râse.

— O să dureze ceva, declară ea. Totuşi, mai am o jumătate de oră până la cină. Sper să ajung la timp!

Omul o luă de braţ.

— E aproape în drumul meu, spuse el, şi nu-i dificil deloc. Cabina dumneavoastră se află aproape deasupra sălii de mese, care e pe puntea B. Chiar şi o navă de dimensiunile astea devine o lume foarte mică, după primele câteva zile.

Porniră printre cufere şi bagaje de mână, spre puntea inferioară.

— De-aici încolo vă descurcaţi? întrebă el, când ajunseră în rotonda de pe puntea A. Biroul

şefului de echipaj e la dreapta, galeria de magazine drept înainte, iar sala de proiecţie, după colţ. Cabina dumneavoastră este încolo, a doua din capăt, înainte de cloason.

Şi plecă înainte ca Mairi să-i poată mulţumi, înalt şi slab, încanadiana lui căptuşită care o împiedica să vadă dacă purta uniformă sau nu. Majoritatea ofiţerilor păreau să fie de serviciu, aşa că putea fi totuşi un pasager.

Ceea ce însemna că aveau să se reîntâlnească, în sala de mese.

— Unde Dumnezeu ai fost? o întrebă Caroline, apărând în uşa deschisă a cabinei. Cred că t-ai rătăcit, continuă ea fără să-i aştepte răspunsul. Nava asta e un labirint de coridoare care duc toate în direcţii greşite. Pe mine a trebuit să mă conducă până aici un steward!

— Nici eu n-am fost mult mai descurcăreaţă, recunoscu Mairi. Şi mie a trebuit să-mi arate cineva drumul.

— Vreun om interesant? se interesă Caroline.

Eu pân-acum n-am văzut decât bătrânei scumpi şi dulci care umblă cu baston şi invalizi în fotolii pe rotile. Noi vom sta la aceeaşi masă cu medicul, adăugă ea, pe un ton deziluzionat. Ce subiect mai bun de conversaţie poate fi, pe tot parcursul călătoriei, decât fracturile şi discopatiile? Mai bine nu veneam!

— E prea târziu, îi aminti Mairi. Şi-n plus, i-ai promis tatălui tău că faci o încercare.

— Aşa se pare. Şi nici *tu* n-ai visa să-l dezamăgeşti pe tăticul, nu-i aşa?

— A fost foarte cumsecade cu mine, remarcă Mairi, în timp ce-şi scotea mantoul de voiaj. M-a ajutat în atât de multe privinţe, de când mi-am început munca la fabrică… N-a fost deloc un şef tiranic şi neînţelegător, aşa cum mă aşteptasem. E un om bun în esenţă, Carol.

— Când i se fac toate pe plac, fu Caroline de acord. Nu toţi suntem aşa?

— E doar o încercare, insistă Mairi. Trebuie să-i acordăm o şansă cinstită.

— Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, comentă posomorâtă Caroline. Pentru tine, totul nu-i decât o distracţie, o ocazie minunată de a vedea jumătate din lume şi de a cunoaşte tot felul de oameni. Cât despre mine, mie începe să-mi treacă prin minte să debarc la Teneriffe sau altundeva şi să iau avionul înapoi spre Londra.

Şi dispăru în cabina ei, lăsând-o pe Mairi cu protestele pe buze. Caroline avea să se răzgândească, era convinsă, cu mult timp înainte de a ajunge la Teneriffe.

Capitolul 2

— Eşti gata? întrebă Mairi peste o jumătate de oră, după ce-şi pieptănase părul des, castaniu închis. N-ai vrea să facem o scurtă plimbare pe puntea de promenadă, înainte de a mânca?

— Cred că eşti nebună!

Caroline stătea în faţa oglinzii de toaletă.

— Abia mi-am aranjat părul. Dacă vrei să-ţi faci un ritual nocturn de bântuire a punţilor, va trebui să te duci singură.

— Atunci, mergem direct la masă, fu Mairi de acord, deşi nu avea intenţia să-şi petreacă tot timpul închisă în saloanele luxoase ale navei, nici măcar la începutul croazierei. Deja mi s-a făcut poftă de mâncare.

— A mea pare să fie înnăscută, genetică…

Brusc, Caroline se opri încapul scării care cobora spre sala de mese, încordată din tot trupul, strângând în mână balustrada lustruită.

— Mi se pare că am văzut… o cunoştinţă, spuse ea cu voce nesigură.

Fură înghiontite de un grup de pasageri care coborau spre Barul Neptun, în holul de jos, iar acolo mulţimea era prea densă ca să se vadă foarte departe.

— O cunoştinţă? repetă Mairi.

Un minut încheiat, Caroline nu-i răspunse. Mai înaltă decât Mairi cu câteva degete, putea să vadă

peste capetele celorlalţi pasageri, dar pierduse din vedere persoana pe care credea că o recunoscuse.

— Nu se poate… murmură ea. Pur şi simplu nu se poate!

Involuntar, Mairi se uită după bărbatul cu care stătuse de vorbă pe punte, însă nu-l văzu nicăieri.

Caroline se opri lângă o masă de pe culoarul central.

— Aici stăm, spuse ea. O masă de şapte persoane. E într-o poziţie foarte bună. Mă întreb cum sunt ceilalţi.

Cu neruşinare, examină cartonaşele cu locurile celorlalţi comeseni.

— Domnul şi doamna Charles Manning, cine-or mai fi şi ăştia, citi ea cu voce tare. Maiorul şi doamna Hammond, tu şi cu mine. Şi mai rămâne un loc liber pentru medicul navei. N-o să-şi facă apariţia la masă de prima oară, desigur, aşa că măcar pentru seara asta ne va scuti de atmosfera aseptică a companiei lui.

Întrebându-se dacă tovarăşa ei de călătorie era întotdeauna atât de cinică, Mairi îşi ocupă locul între scaunul medicului şi cel al maiorului Hammond. Locul Carolinei se afla în dreapta doctorului, dar fata rămase în picioare, pregătită să inverseze cartonaşele, dacă apărea cineva mai interesnt. Ochii ei albaştri, cutreierând salonul pe jumăate gol, căutau de la o masă la alta, în timp ce se încruntat tot mai tare. Se uita după persoana pe care i se păruse c-o recunoscuse pe scară.

Un steward veni la masa lor să ia un scaun şi, privind în spatele lui, Mairi văzu o tânără într-un taior bleu tricotat, care împingea un bărbat aşezat într-un cărucior de invalid. Cu un profund sentiment de şoc, îl văzu pentru prima oară pe Charles Manning. Era un bărbat înalt, cu umeri puternici şi faţă lată, chipeşă, pe care se citea o undă de nemulţumire. Mâinile lui, rezemate pe braţele fotoliului, erau mari şi muncite iar dacă avea ceva de ascuns, acestea îi erau picioarele, acoperite cu un pled gros de voiaj, cadrilat.

Mairi îşi mută repede privirea, nevrând să pară indiscretă. Era posibil să fi suferit un accident. Un bărbat cu aspect atletic, ca Charles Manning, nu putea să fi fost invalid toată viaţa.

— Bună seara, zâmbi nesigur spre ele femeia care împingea căruciorul de invalid. Soţului meu îi place să coboare cât mai devreme la masă.

Spera să nu-i deranjeze nimeni, măcar pentru un timp? Mairi simţi că nu era cazul să se ofere pentru a ajuta cu scaunul. Charles Manning avea în ochi o lumină bătăioasă. Soţia lui îl apropie de masă şi se întoarse spre steward.

— Mulţumesc, Jim, spuse ea. De-acum încolo, ne vom descurca singuri.

Caroline se aşeză pe scaunul de lângă fotoliul invalidului, cu un fior de resemnare abia reprimat.

— Ce credeţi, oare vom avea vreme frumoasă? întrebă ea pe un ton de conversaţie. Eu nu sunt o navigatoare prea bună. Dar dumneavoastră…?

Manning o privi cu o expresie uşor

dezaprobatoare.

— Destul de bun, răspunse el scurt. Am învăţat în condiţii dure, pe un portavion.

Soţia lui îndreptă conversaţia spre un subiect mai puţin dezastruos.

— David speră să bea şi el cafeaua cu noi, mai târziu, îi spuse ea soţului ei. Acum e ocupat să se instaleze.

— Serios? o privi inexpresiv Charles Manning. N-aş fi crezut că are multe de făcut în prima seară, deşi cred că există unii oameni cărora li se face rău imediat ce pun piciorul pe pasarela unei nave.

Discutau despre medicul de bord, şi se părea că acesta le era prieten. Mairi aruncă o privire spre soţia lui Charles Manning, în timp ce studia lipsa de bucate. Tânăra avea o faţă liniştită, pe care durere o învăţase să nu-şi afişeze emoţiile. Doamna Manning era o femeie frumoasă, cu câţiva ani mai tânără decât soţul ei. Avea ochi căprui, adânciţi în cap, şi o gură cu o expresie răbdătoare. Părul castaniu şi moale îi era

adunat în creştetul capului, iar mâinile ei frumoase nu purtau nicio podoabă, cu excepţia verighetei. Era genul de femeie care se poate lipsi de bijuterii. Calmul ei demn era de ajuns pentru a o scoate în evidenţă. Probabil urmaşe cursuri de soră medicală, căci vădea o răbdare nemărginită în felul cum îl trata pe bărbatul dificil cu care se măritase.

Un alt cuplu se apropia de masă – o femeie înaltă şi elegantă, cu înfăţişare aspră, însoţită de un bărbat slab, cu o mustăcioară militărească subţire întinsă deasupra buzei de sus.

— Mă numesc Hammond! anunţă el, privindu-i pe toţi pe rând, ca şi cum ar fi trecut în revistă trupele. Maior Hammond, adăugă. Soţia me.

Se întoarse spre femeia de lângă el.

— Ce spuneai, Vicky, iubito?

Victoria Hammond se aşeză dincolo de Charles Manning şi soţia lui, înainte de a-i răspunde.

— Mă gândeam că ne-ar fi putut plasa mai bine, spuse ea. Prefer o masă centrală, mai aproape de

uşă, cum bine ştii. Totuşi, vom vedea.

Îi măsură pe toţi scurt cu privirea, în timp ce lua lista de bucate.

— Cel puţin, ni s-a oferit un ofiţer al navei, ca să ne întreţină, comentă ea. E medicul, nu-i aşa?

Doamna Manning o privi amuzată.

— Da, răspunse ea încet. Cred c-o să-l simpatizaţi.

— Îl cunoşteţi? întrebă Victoria Hammond, coborând lista la loc pe masă.

— Foarte bine. El ne-a organizat această călătorie, ştiind că avea să fie de serviciu.

Caroline, care păruse să se plictisească, se aplecă dintr-odată peste masă, întrebând:

— Nu cumva v-am mai văzut undeva, doamnă Hammond?

— S-ar putea, zâmbi scurt, crispat, doamna Hammond.

— Sigur că aţi văzut-o, replică soţul ei, cam iritat. În caz că aveţi idee de muzica bună…

— Victoria Hammond! exclamă Caroline. V-am ascultat de sute de ori la radio, deşi niciodată nu v-am văzut. Ce interesant, comentă ea, în stilul ei direct, să fac cunoştinţă cu o celebritate!

Doamna Hammond o învrednici cu un zâmbet condescendent şi continuă să studieze lista, fără alte comentarii.

Masa decurse destul de încet şi plicticos, iar scaunul medicului rămase gol. Conversaţia şchiopăta destul de penibil, în primul rând pentru că Charles Manning nu participa. Termină cel dintâi, iar soţia lui îi împinse scaunul spre lift.

— Băiatul ăsta poartă ditamai ranchiuna împotriva vieţii, comentă beligerant maiorul Hammond, şi se descarcă pe nevestica aia drăgălaşă a lui, sau de nu, să nu-mi spuneţi mie că mă pricep la oameni!

— Nu te-ai priceput niciodată, Roger, replică soţia lui. Deşi de data asta tind să-ţi dau dreptate. Dacă nu va deschide gura pe tot parcursul călătoriei,

eu cu siguranţă voi cere să ne mute la altă masă.

— Vrei să mă ocup eu de asta, dragă? întrebă soţul ei.

— Stewardul şef trebuie să fie pe-aici pe undeva, spuse doamna Hammond, împingându-şi scaunul înapoi. Vezi ce se poate face şi anunţă-mă. Dacă nu te descurci singur, am să încerc eu.

Caroline se ridică în picioare.

— Vrei să stăm în fosa orchestrei, sau preferi la masa căpitanului? îi şopti ea lui Mairi la ureche în timp ce porneau prin salon. Nu trebuie decât să alegi!

— Mă mulţumesc cu medicul, zâmbi Mairi. Cu siguranţă, e tipul mai stabil!

— Charles Manning îl cunoaşte. Asta înseamnă că trebuie să aibă ca la vreo cincizeci de ani, comentă meditativ Caroline. Foarte interesant!

Mairi se opri lângă uşile de sticlă care dădeau pe punte.

— Vii la o plimbare? întrebă ea.

— Nu.

Caroline îşi netezi o şuviţă de păr.

— Mă duc să mă relaxez – cu o carte, eventual. Dar tu du-te. Parcă ai participa la un ştiu ce maraton. Când te-ntorci, mai treci pe la mine.

Urcând pe puntea de promenadă, Mairi observă un bărbat şi o femeie care stăteau lângă o fereastră întredeschisă a zonei împrejumite cu geamuri din jurul salonului de observaţie. Erau adânciţi într-o conversaţie şi aveau ceva vag familiar. Şocată, o recunoscu pe doamna Manning. Aşadar, îşi lăsase soţul în salon şi ieşise aici – iar omul cu care vorbea era acelaşi pe care Mairi îl întâlnise prima dată când ieşise pe punte.

Se întoarse în direcţia opusă, cu un sentiment ridicol de dezmăgire. Necunoscutul era în uniformă. Amintindu-şi de conversaţia de la masă, nu mai avu nicio îndoială că era medicul de bord.

Partea din spate a punţii nu era la fel de puternic luminată, iar Mairi se plimbă pe-acolo încă zece minute, urmând un semicerc larg, pentru a-i evita

pe cei doi. Găsi o altă uşă spre interior, la babord.

În timp ce se chinuia să deschidă uşa grea, auzi paşi pe punte în spatele ei.

— Daţi-mi voie.

Mâna puternică a unui bărbat împinse uşa, pe lângă ea.

— Trebuie să fie destul de masive, ca să reziste vântului, pe timp de furtună, explică el.

După ce intrară, Mairi se întoarse să-i mulţumească – şi se pomeni faţă-n faţă cu Geoffrey Quinnel.

— Ce-i cu dumneata aici? exclamă ea pe negândite, atât de surprinsă încât nici măcar nu apucă să se comporte ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

Pe faţa lui chipeşă şi de nepătruns ca o mască se ivi încet un zâmbet.

— Sper să am o croazieră plăcută, răspunse Geoffrey Quinnel. Domnişoara Finlay, nu-i aşa? Nu ne-am cunoscut, dar am auzit multe despre dumneata de la Carol şi te-am observat în compania lui Sir

Oliver.

Manierele lui erau ireproşabile, farmecul incontestabil, şi nu încăpea nicio îndoială că arăta extrem de atrăgător. Pe scurt, era genul de om pe care o fată cum era Caroline l-ar fi putut găsi irezistibil – ceea ce nu însemna că nu putea fi un ticălos.

— Cred că am vorbit cam nepoliticos, se pomeni Mairi scuzându-se, dar am fost foarte surprinsă.

— Pentru că te aşteptai să fiu undeva departe, la loc sigur, în Anglia?

Sprâncenele lui negre se ridicară enigmatic.

— Cred că o fost un mare şoc pentru dumneata, sugeră el în continuare.

Pentru Mairi, da. Dar pentru Caroline?

— Carol ştie? întrebă ea pe un ton sever.

— Vrei să spui, dacă a participat şi ea la tot complotul? Nu, răspunse Quinnel, pornind împreună cu Mairi pe culoar. Dar nu cred că va fi la fel de descumpănită, când mă va vedea, cum ai fost

dumneata adineaori.

Mairi se întoarse cu faţa spre el.

— Crezi că joci cinstit, domnule Quinnel? întrebă ea. Nu-i laşi lui Carol nicio şansă. Dacă te iubeşte cu adevărat, cinci săptămâni de despărţire nu vor schimba nimic. Acesta era miza pe care o acceptase Sir Oliver.

O secundă, Geoffrey Quinnel îi studie faţa în tăcere.

— Nu cred că sunt un om care să mizeze pe hazard, domnişoară Finlay, spuse el în cele din urmă. Refuz să-mi asum riscuri dacă nu e absolut necesar. Carol n-a vrut să vină în această călătorie. Nici eu n-am vrut să se ducă, dar a Sir Oliver a insistat. Prin urmare, îţi dai seama că nu mi-a mai rămas de făcut decât un singur lucru. A trebuit să vin şi eu.

— Noroc că ai avut timp, comentă sec Mairi.

Geoffrey, însă, nu se arătă ofensat. Îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— Cu siguranţă, ai uitat care e miza! replică el.

Neînvinsă-i dragostea, cum se spune!

— N-am chef să discut despre asta.

Mairi era complet incapabilă să-l înţeleagă pe acel om şi-şi dădea seama că nu putea să se pună cu el.

— Cred că, dacă ai venit în croziera ca s-o influenţezi pe Carol în absenţa tatălui ei, ai procedat destul de necinstit.

— Mă ucizi! remarcă el cu un zâmbet subţire. Dacă noi doi trebuie să fim duşmani – te numeşti Mairi, nu-i aşa? – îmi pare rău. Ştii, de obicei animozitatea nu înfloreşte în croaziere, sub strălucirea soarelui.

— N-am nimic personal cu dumneata, domnule Quinnel, spuse înţepată Mairi. Mă aflu aici pentru a avea grijă ca lui Carol să nu i se întâmple nimic rău, să nu facă nicio prostie, de fapt, şi am de gând să-mi fac datoria.

Sinceritatea ei evidentă îl făcu pe Geoffrey să zâmbească.

— Şi cu ce te alegi din toată afacerea asta? întrebă el. Numai cu călătoria?

Mairi îşi văzu de drum.

— Cred că mă achit de o sarcină pentru un patron foarte generos, răspunse ea peste umăr. Nimic mai mult.

— Deci, aici intervine loialitatea?

— Dacă doreşti…

Geoffrey râse încet.

— Şi dacă pierzi? sugeră el.

— Trebuie să-mi asum acest risc.

— Ţin aproape toate cărţile, îi aminti Geoffrey, urmând-o îndeaprope. Carol şi cu mine ne iubim foarte mult.

Ajunsă la capătul coridorului, Mairi se întoarse spre el.

— Sper să fie aşa, spuse ea cu sinceritate. N-aş vrea să i se întâmple ceva lui Carol.

— Vorbeşti de parcă ai cunoaşte cât de cât regulile jocului, spuse el, măsurând-o cu neruşinare.

Eşti destul de matură şi de drăguţă ca să fi fost îndrăgostită de mai multe ori.

— Nu discutăm despre viaţa mea personală! protestă tăios Mairi. Te rog să-i dai lui Carol o şansă.

— Dacă prin asta înţelegi o ocazie de a se îndrăgosti de altul, nu care-i că eşti cam idealistă? ripostă el. De ce-aş sta cu mâinile-n sân, lăsând un tiran bătrân şi încăpăţânat să-şi facă mendrele? Sir Oliver nu ştie nimic despre mine. Mă judecă din auzite, ceea ce întotdeauna e foarte periculos. Aş fi putut să fug cu Carol în Scoţia de zeci de ori în ultimele câteva luni, dar n-am făcut-o. Poate nu mă crezi, dar am vrut să se hotărască singură. Aş fi *putut* să forţez problema.

— Cred că e destul de adevărat, fu ea de acord, nepreaştiind ce să creadă. Dar atunci Carol ar fi devenit subiectul unei acţiuni în instanţă, şi n-ai fi câştigat prea mult. S-au mai văzut cazuri.

Obrajii măslinii ai lui Geoffrey se înroşiră încet, iar Mairi îşi dădu seama ce greşeală făcuse.

— N-am spus-o în sens personal, se scuză ea. Te rog să mă crezi.

— Te cred pe cuvânt, răspunse Geoffrey, dar am impresia că insistăm prea mult asupra trecutului. Ai auzit, cred despre principiul de a face tabula rasa şi a o lua de la început.

— Dacă putem face asta, avem noroc.

— Vreau să încerc, spuse el cu un zâmbet fermecător. Ce-ar fi să-mi dai o mână de ajutor?

Luată complet pe nepregătite, Mairi nu putu decât să-i zâmbească.

— Asta e o oarecare problemă, recunoscu ea. Nu… nici nu te-ai gândi să debarci la Teneriffe, aşa e?

— Ca să fiu fair play? Nicio şansă. Zilele mele de mic cercetaş au apus de mult!

Mairi îşi muşcă buza. Era realmente imposibil şi, nu peste mult, Caroline avea să afle despre prezenţa lui la bord, iar atunci misiunea ei urma să devină mai dificilă ca oricând.

— Te conduc până la cabină, se oferi el, râzând

când îi văzu ezitarea. Nicio grijă, nu dai nimic de gol, adăugă. Ştiu deja numărul cabinei lui Carol. Ni s-a pus la dispoziţie o listă a pasagerilor, chiar şi pe Puntea D!

— Totuşi, aş dori ca mai întâi să vorbesc cu Carol, insistă Mairi, blocându-i intenţionat drumul. Permite-mi măcar atâta lucru.

— Pare o declaraţie de război! zâmbi Geoffrey. Te-ai distra mult mai bine, Mairi, dacă ai accepta inevitabilul.

Mairi se întoarse fără să-i răspundă. Nu avea experienţă cu genul de oameni ca el. Dacă ajungeau să încrucişeze spadele, ar fi luptat legată la ochi.

Dintr-odată, mica lume de la bordul navei i se părea foarte străină şi îndepărtată. Nu putea cere sfatul nimănui, aşa cum i-l ceruse de atâtea ori lui Sir Oliver. Nu pentru prima oară în viaţa ei, era singură şi trebuia să ia toate hotărârile fără niciun ajutor.

Uşa cabinei lui Carol era deschisă, dar Mairi intră mai întâi în propria ei cabină. Ultima jumătate de

oră îi prilejuise destule surprize şi voia să-şi tragă respiraţia. Doi oameni cu totul diferiţi apăruseră pe neaşteptate la orizontul vieţii ei Geoffrey Quinnel şi medicul vasului – şi, cumva, ştia că fiecare era destinat să joace câte un rol în destinul ei.

Ridicându-se brusc de pe taburetul mesei de toaletă, se duse la uşa Carolinei.

— E pus cârligul! strigă Caroline din baie. Nu ştiam că vei veni atât de curând. Aşteaptă o secundă, şi-ţi deschid. Nu se poate să-ţi fi făcut toată mila de plimbare!

— Am să mi-o fac mâine dimineaţă! răspunse Mairi, aşteptând în faţa uşii. Eşti obosită?

— Nu acum.

Caroline îi deschise uşa.

— Am o veste pentru tine, se repezi ea. L-am văzut pe medicul navei şi e un tip extraordinar! Tânăr şi chipeş, într-un stil aspru, colţuros – genul care nu admite niciun compromis, cred. Teribil de Puternic-şi-Taciturn şi Cinstit. Cinstit-foc.

Râse încet.

— Soiul de om pe care nu-l prea poţi duce cu zăhărelul, mai exact spus.

— Probabil că aşa trebuie să fie, sugeră Mairi.

— Cred că, într-o meserie ca a lui, are nevoie de un soi de armură protectoare, fu Caroline de acord. Mai ales că nu-i nici tocmai senil.

— Unde l-ai cunoscut?

— Nu l-am cunoscut încă. L-am văzut cu soţii Manning.

— Aşa?

— Sunt prieteni, îi aminti Caroline.

— Într-adevăr.

— Încearcă să nu pari atât de entuziasmată!

— Aşa par?

— O, Doamne! oftă fata. Şi cât încerc…!

— Ce încerci?

— Să-ţi trezesc interesul pentru o poveste de dragoste.

Mairi porni spre capătul opus al cabinei, unde

privi prin hublou, spre marea tainică şi întunecată.

— Nu mă las impresionată prea uşor, spuse ea, adăugând cu vagă nervozitate: Carol, ştiai că Geoffrey Quinnel e la bord?

Caroline se răsuci spre ea, privind-o cu ochi mari şi neîncrezători.

— Glumeşti! N-are cum să fie.

— Ba este.

Mairi se cam îndoia de sinceritatea surprinderii lui Carol.

— Cum, necum, a reuşit să se îmbarce în ultimul moment, şi este aici.

— A avut zece zile la dispoziţie, medită Caroline. Şi probabil că-i mai uşor să găseşti o cabină ieftină decât una scumpă. Nimănui nu-i place să călătorească în cală.

— De unde ştii că are cabina pe Puntea D? întreb tăios Mairi.

— În altă parte nu şi-ar putea-o permite.

Obrajii Carolinei se înroşiseră viu, iar ochii îi

străluceau.

— Bietul Geoffrey! Stă în cabină cu patru oameni şi se simte îngrozitor, „acolo jos pe tărâmul morţilor”.

— Eşti incorijibilă! zâmbi Mairi. Dar mă bucur că n-ai ştiut că e la bord.

Caroline o studie, cu capul uşor înclinat într-o parte.

— Îţi place ca totul să fie onorabil şi pe faţă, nu-i aşa? sugeră ea. Acum ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu, fu Mairi nevoită să mărturisească. N-am avut timp să mă gândesc.

— Ai putea să-l anunţi pe tăticul.

— N-ar folosi la mare lucru.

Mairi se aşeză pe marginea patului.

— Aş fi preferat să nu se întâmple asta, recunoscu ea.

— O să ne distrăm de minune!

Acum, Caroline zâmbea cu gura până la urechi.

— N-ai să-mi poţi pretinde să-l ignor pe Geoffrey.

— Între-adevăr.

Mairi se ridică în picioare.

— Dar cred totuşi că ar fi putut să-ţi dea o şansă.

— Să-l uit?

— Să fii sigură în legătură cu el.

Fata aruncă din cap, cu un gest de dispreţ.

— Mairi, şi tu ai fost îndrăgostită la viaţa ta, nu-i aşa? o întrebă ea.

— Odată… demult.

— Şi v-aţi îndepărtat.

— Eram foarte tineri.

— Ceea ce înseamnă că prima iubire poate să fie sau să nu fie cea perfectă, sugeră Caroline. Şi de-atunci nu te-ai mai îndrăgostit niciodată.

— Nu…

— Poate mai târziu.

Mairi fu nevoită să râdă.

— Poate, dar nu văd ce legătură are asta cu Geoffrey Quinnel, sublinie ea.

— Încercam să-ţi demonstrez că nu ai prea multă experienţă, aşa că n-ai cum să-ţi formezi o părere despre Geoffrey şi mine, îi explică fata cu răbdare. Ce opinie ai despre el?

— Nu-l cunosc de-atât de mult timp încât să-mi fi putut forma o opinie.

— Formula asta-i răsuflată. Ai prejudecăţi clare împotriva lui!

— Încerc să nu am.

În drum spre uşă, Mairi se opri.

— E… un om de lume, Carol.

— Asta-i cea mai demodată expresie pe care am auzit-o-n viaţa mea! declară Caroline, luându-şi peria de păr. Desigur, Geoffrey e un om umblat. Are aproape treizeci de ani. Ar fi fost anormal să nu cunoască şi el o fată, două… Îmi plac bărbaţii maturi.

— De acord cu tine, zâmbi Mairi. Mai discutăm despre asta mâine dimineaţă.

Râsul efervescent al Carolinei o urmă pe uşă.

— Asta o să fie o croazieră *par excellence!* conchise ea.

* * *

Stimulată de gândul întâlnirii cu Geoffrey, a doua zi dimineaţa Caroline ajunse prima la micul dejun.

— Mi-am şi făcut rondul pe punţi, anunţă ea, când Mairi i se alătură. Practic, am avut toată nava la dispoziţie.

Ceea ce îndemna că nu-l întâlnise pe Geoffrey. Mairi îi distinsese nota de dezamăgire din voce şi simţea că o interesa cu adevărat acel om.

— Mi-ai luat-o înainte, recunoscu ea, parcurgând lista. Eu abia am reuşit să scot nasul pe uşă ca să miros marea, înainte de a bate gongul.

— Mă întreb când vom putea merge la piscină, spuse absentă Caroline, scrutându-i pe ceilalţi

pasageri în timp ce intrau pe rând.

— De-acum, oricând, cred. Cineva a spus aseară că apa a fost încălzită deja.

Caroline se înfioră, cu o mişcare exagerată.

— Marea e liniştită, spuse ea. Prefer să am soarele în spate. Cred că nu ne putem aştepta la prea multă căldură, până când trecem de Lisabona. O…!

Se ridică pe jumătate de pe scaun, cu obrajii înroşindu-i-se, iar Mairi nu avu nevoie să se întoarcă pentru a şti că intrase Geoffrey Quinnel. Stătea în uşă, vorbind cu stewardul şef. Avea un aer autoritar şi, nu peste mult, porniră împreună prin centrul salonului. Veniră drept spre masa unde Caroline, cu răsuflarea tăiată, îl aştepta pe Geoffrey să vorbească.

— Am avut mare noroc, spuse el, zâmbindu-i. Am întrebat dacă e vreo speranţă să fi făcut cineva schimb de locuri, şi se pare că două persoane de la masa voastră voiau să fie mai aproape de uşă – aşa că, iată-mă!

Îi adresă lui Mairi un zâmbet dezarmant,

provocând-o să conteste autenticitatea declaraţiei lui îndrăzneţe, dacă avea curaj. Era clar că împrejurările îi erau favorabile lui, chiar şi în problema măruntă de a sta împreună la masă pe tot parcursul călătoriei. Mairi presupunea că Victoria Hammond şi soţul ei ceruseră să se mute.

— Geoffrey, e extraordinar! declară Caroline. Ia loc, te rog. Ai cunoscut-o pe Mairi, nu-i aşa?

În vocea ei nu se simţea nicio undă de stânjeneală.

— Sunt absolut lihnită! continuă ea să turuie. E clar că aerul marin îmi face poftă de mâncare!

Stewardul de la masa lor aştepta în apropiere, atent.

— Suc de portocale şi hering, cred, comandă Caroline. Şi cât mai multă pâine prăjită şi miere.

Quinnel ocupă scaunul de lângă ea, unde în ajun stătuse maiorul Hammond.

— Cu siguranţă, va mai veni încă cineva, spuse Caroline. Toate mesele sunt ocupate.

Soţii Manning apărură şi ei, urmaţi imediat de o femeie înaltă, îmbrăcată foarte elegant, care se aşeză pe locul liber de lângă Geoffrey.

— Mă întrebam dacă voi reuşi, zâmbi ea. Nimerisem la o masă extrem de plicticoasă. Trei adolescenţi cu mămica şi tăticu, în croazieră pentru prima dată în viaţa lor!

Zâmbi pieziş spre Geoffrey.

— Ne-am cunoscut aseară, nu-i aşa, în Barul Neptun?

— Într-adevăr.

Geoffrey îşi dădea toată silinţa să arate nevinovat.

— Prima seară la bord este întotdeauna cam derutantă, adăugă el, cu siguranţa călătorului cu experienţă. Sunteţi singură?

Femeia dădu din cap, luându-şi lista de bucate.

— Mă numesc Kelvington, se prezentă ea. Beryl Kelvington. Am simţit nevoia să plec din Anglia în perioada asta a anului, le explică celorlalţi.

Mi-am pierdut soţul în noiembrie, acum doi ani. Şi mi-e greu… complet singură…

Caroline o privi cu oarecare surprindere. Era clar că nu avusese niciodată în vedere tragedia văduviei, într-o etapă atât de timpurie a unei căsnicii.

— Soţul meu avea cu câţiva ani mai mult decât mine, continuă Beryl. Cu douăzeci, de fapt.

Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani, ceea ce însemna că se măritase de tânără. Era o femeie frumoasă, cu ochi trişti, care încă nu-şi revenise complet de pe urma şocului morţii soţului ei. Mairi îi invidia stăpânirea de sine, deşi o compătimea pentru singurătatea ei şi-şi imagina că o înţelegea. Văzu ochii doamnei Kelvington privind într-ai ei, peste masă.

— Sunteţi la prima călătorie? o întrebă Beryl, aproape ca şi cum n-ar fi avut nevoie de niciun răspuns. Îndrăznesc să spun că vi se citeşte pe faţă.

Aruncă o privire în jurul mesei.

— A mai fost cineva dintre dumneavoastră în

Trinidad? îi întrebă ea pe ceilalţi.

— Soţul meu a mai fost, răspunse Elsa Manning. Şi domnul doctor Rodney.

— Ce interesant!

Apoi, Beryl aruncă o privire spre scaunul liber dintre Mairi şi Caroline.

— Şi, apropo, unde este taciturnul nostru medic? întrebă ea. Nu vine la micul dejun?

— Probabil că a şi fost deja, sparse Charles Manning tăcerea, din scaunul său rulant. Spre deosebire de noi, el are multe treburi de făcut.

Invidios şi înverşunat, tonul lui suna deosebit de ostil, dar lui Mairi îi părea rău pentrru el, aşa cum stătea imobilizat în căruciorul lui de invalid – deşi îşi dădea seama că Charles Manning numai de mila celorlalţi nu avea nevoie. Atitudinea lui faţă de viaţă era agresivă, în timp ce se lupta să-şi recucerească independenţa care-i fusese refuzată. Prezenţa permanentă a soţiei lui alături, pentru a-l ajuta cu scaunul, părea să-l irite într-un mod ciudat,

inexplicabil, şi totuşi nicio persoană n-ar fi putut să fie mai delicată şi mai modestă decât Elsa Manning.

Poate că tocmai asta era – Elsa Manning era prea delicată, prea grijuiie, prea dispusă să-i înţeleagă toate toanele, toate mofturile.

— Cred că vă înşelaţi, spuse Beryl, privind spre uşă. Uitaţi-l că vine.

Mâinile Elsei Manning se strânseră pe şervetul pe care-l despăturea. Ochii soţului ei se aţintiră asupra lor, iar gura i se crispă.

— Bună dimineaţa! salută politicos medicul. Sper că staţi cu toţii confortabil.

Aruncă o privire spre soţii Manning.

— Ai dormit bine, Charles? Şi tu, Elsa?

— Sigur că am dormit, mârâi Charles Manning. Dacă mă gândesc câte pilule m-ai pus să iau, mai e de mirare că-s semiconştient la ora când mă bag în pat?

— Toate sunt necesare, răspunse pe un ton ferm David Rodney. Când ai să simţi că rezişti şi fără ele, nu voi putea decât să mă bucur.

— Deja aţi fost ocupat, constată Beryl Kelvington. Oare *de ce* mai vin oamenii în croaziere, când marea le prieşte atât de rău?

— Oricât ar părea de curios, până la urmă le face bine, se întoarse medicul spre ea. Majoritatea reacţiilor iniţiale sunt pe bază nervoasă, îi explică el. Emoţia călătoriei acţionează asupra nervilor stomacului. După prima zi, cei mai mulţi suferinzi de rău de mare rezistă pe valuri de douăzeci şi unu de picioare fără nicio problemă. E o reacţie foarte normală.

— Ceea ce înseamnă că vă aşteptaţi la o călătorie fără dificultăţi, sugeră ea.

David Rodney clătină din cap.

— Mă tem că niciodată n-am avut parte de aşa ceva, răspunse. Cinci sute de pasageri şi şapte mii de mile marine nu înseamnă niciodată o croazieră de plăcere pentru un medic.

— Vorbiţi de parcă o călătorie de plăcere v-ar dezamăgi, interveni alene Geoffrey Quinnel. Cred că

un picior rupt, două, ar fi o mană cerească pentru dumneavoastră.

David se apleca înainte să-l privească.

— Procentajul persoanelor în vârstă pe o asemenea navă este considerabil, sublinie el. Aceştia sunt pacienţii mei, imediat ce pun piciorul pe punte, domnule Quinnel. Majoritatea vin la bord cu fişa medicală de la propriul lor medic. De aceea mă aflu eu aici. Nu numai pentru eventualitatea unor accidente.

Geoffrey nu păru descurajat.

— Uitaţi că sunteţi, mai mult sau mai puţin, doar un membru din echipaj, comentă el insolent.

— Da, fac parte din echipajul navei.

Se lăsă o tăcere penibilă. Era clar că Geoffrey nu-l simpatiza pe medicul de bord. Caroline, care-l studiase pe David Rodney, aruncă o privire spre Beryl Kelvington.

— Cred că în curând vom fi chemaţi la jocuri, observă ea, într-un efort de a turna ulei pe apele

furtunoase. În general, instrucţia are loc în ziua a doua. Încă n-am cunoscut-o pe sora medicală, adăugă ea.

Se întoarse spre David.

— Aveţi soră medicală la bord, cred.

— Una foarte atrăgătoare.

Chipul lui întunecat se luminase într-un zâmbet de amuzament.

— E principala mea ajutoare, trebuie să mărturisesc. Fără Oona O'Hara, praful s-ar alege de nava asta!

— Abja aştept s-o cunosc! murmură sarcastic Geoffrey.

— O veţi cunoaşte, îl asigură David. Pe plan neprofesional, sper.

— Cred că aveţi un program de lucru foarte strict, spuse Beryl Kelvington.

David clătină din cap.

— Avem într-adevăr ore de consultaţii, dar suntem de gardă, în sensul strict al cuvântului, pe

toată durata călătoriei.

— Dacă n-ar fi fost în mod atât de evident o cură de odihnă, comentă caustic Geoffrey, m-aş simţi tentat să mă întreb de ce o faceţi.

— V-aş putea prezenta o duzină de motive, răspunse rece David, dar pe majoritatea nu le-aţi înţelege.

Geoffrey râse forţat.

— Ce misterios sună! spuse el. Sau, poate, nu vă place viaţa pe uscat?

David Rodney îşi împinse scaunul.

— Dacă mă scuzaţi, le spuse el, am de rezolvat nişte lucrări înainte de ora de consultaţii de la zece.

Şi ieşi din salon, înalt şi hotărât, în uniformă. Reuşise să-şi păstreze demnitatea în faţa atacurilor meschine ale lui Geoffrey Quinnel. Şi totuşi, preţ de-o clipă, Mairi simţise că era vulnerabil. Ceva din trecutul lui – vreun incident anume – îl determinase să se refugieze pe mare.

Gândul ei păru să se regăsească în ochii Elsei

Manning. Privirea acesteia fusese umbrită de durere la auzul cuvintelor lui Geoffrey Quinnel, iar degetele i se strânseseră din nou pe şervetul din poală. Un moment, Charles Manning păruse pe punctul să explodeze. Îl privi încruntat pe Geoffrey, apoi trase frâna scaunului şi şi-l împinse de la masă. Elsa se ridică imediat şi ea.

— Să vă ajut? întrebă Geoffrey, ridicându-se alene în picioare.

Ochii lui Charles scăpărară spre el cu furie.

— Nu, mulţumesc, răspunse el cu glas de gheaţă. Soţia mea se descurcă foarte bine şi singură.

— Vai de mine! oftă Caroline. Geoffrey, ai făcut o gafă. Nu ţi-ai dat seama că nu-i place să fie ajutat? Detestă dependenţa, chiar şi faţă de soţia lui.

— Tare-aş mai vrea ca oamenii ca ăştia să stea acasă, spuse cu ostilitate Beryl Kelvington. N-au cum să se simtă bine, şi sunt sigur că nevastă-sa suferă îngrozitor. Doamne! Cât de îngrozitor poate fi să stai legată de un asemenea om, an de an. Pe mie m-ar scoate complet din minţi.

— Doamna Manning îşi face datoria aşa cum găseşte de cuviinţă, răspunse Mairi, conştientă că mila dinainte la adresa acelei femei suprem de elegante i se dizolva într-o vagă antipatie. Probabil că s-a măritat cu el înainte de a fi rămas infirm.

— Cred că nu-i rămâne decât să-şi poarte crucea, ridică din umeri Beryl. Dar mai bine ea decât eu. Incidental, am impresia să e îndrăgostită de doctorul nostru, bietul nătărău!

Mairi se ridică de la masă. Conversaţia devenise dintr-odată dezgustătoare pentru ea şi întotdeauna se simţea descumpănită în faţa unor persoane ca Beryl Kelvington. De *unde* ştia Beryl că Elsa era atrasă de David Rodney? Nu putea decât s-o presupună şi, probabil, o spusese că să pară mai interesantă. Oricum, nu conta – nu pentru Mairi Finlay. Pe ea nu trebuia s-o preocupe decât Caroline. La urma urmei, de aceea se afla acolo. Ca să aibă grijă de Caroline.

Capitolul 3

Când se întoarse în cabina ei, Mairi găsi o invitaţie strecurată pe sub uşă, împreună cu programul tipărit al activităţilor din prima zi.

— Cocktail-uri cu căpitanul! strigă Caroline din cabina ei. Abia aştept.

Mairi îşi studia invitaţia, cu obrajii înroşindu-i-se treptat.

— „Căpitanul şi ofiţerii navei”, citi ea. Înseamnă că e inclus şi David Rodney?

Se gândea prea mult la medicul de bord, îşi reproşă ea – dar în pofida tuturor argumentelor contrare, numele lui nu-i mai ieşea din minte.

— După prânz, ne vor aduna pentru jocurile de pe punte, o informă Caroline aşa că profită de dtimpul liber ca să cunoşti nava. Se pare că te-ai obişnuit deja cu tangajul. Te-am văzut cum zburdai pe punte cu maiorul, după micul dejun. Ce Dumnezeu ai găsit de discutat cu el?

— În primul rând, am vorbit despre soţia lui. Dar are multe lucruri interesante de spus şi despre Malaya. Tocmai s-a întors dintr-o detaşare la Penang.

— Cred că trăiesc vieţi separate. Nevastă-sa e complet absorbită de cariera ei. În ultimele şase luni, a fost în State. Nu au un domiciliu fix. Vin în croziere ca asta numai ca să poată fi împreună. Cred că maiorul o calcă pe nervi.

— Sunt foarte opuşi, fu Mairi de acord. O căsnicie ca a lor trebuie să fi pornit cu stângul.

Caroline îi aruncă o privire piezişă, scurtă.

— Crezi că şi Geoffrey şi cu mine suntem opuşi, nu-i aşa? întrebă ea. Dar nu suntem. Avem foarte multe în comun.

— Între voi e o diferenţă de vârstă foarte mare.

— Treisprezece ani? O nimica toată.

Caroline îşi aruncă pe umeri haina din păr de cămilă.

— E mai bine ca bărbatul să fie mai în vârstă. Nu pot să sufăr puştii. Sunt aşa de *necopliţi!*

Şi porni spre biroul şefului de echipaj, în timp ce Mairi se rezema de copastie. Briza puternică dinspre apus stârnea un voal invizibil de stropi, care în curând îi îmbrobonară scânteietor părul de pe frunte.

Parcă ar fi traversat The Minch, în drum spre casă – şi, deodată, nu i se mai păru ciudat că lângă ea apăruse David Rodney.

— Îmi place foarte mult senzaţia asta de izolare, spuse ea, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie începută dinainte. Cred că la detaşare mă refer, la faptul că las în urmă toate conflictele şi agitaţia din marile oraşe.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum aţi arăta într-un mare oraş, spuse el, după ce aţi trăit în Hebride.

— E mult de-atunci, răspunse Mairi, neîncercând să-şi ascundă nostalgia din voce. Am lucrat în Polchester de la vârsta de şaptesprezece ani.

— Cum aţi ajuns s-o cunoaşteţi pe Caroline Bligh? o întrebă David Rodney.

— Lucrez pentru tatăl ei. Are o fabrică de lână lângă Polchester, iar eu sunt secretara lui.

— De-asta v-a trimis în croazieră ca să aveţi grijă de fiica lui? se interesă el.

— Cred că da. A considerat că poate avea încredere în mine.

— Caroline a fost bolnavă?

În glasul lui David se simţea interesul profesional.

— A, nu! Atâta numai că Sir Oliver a vrut ca fata să… mai schimbe aerul.

La auzul acestor cuvinte, David zâmbi, cu culoarea cenuşie a ochilor devenindu-i mai intensă.

— Să sperăm că nu v-aţi întins mai mult decât vă ajunge plapuma, spuse el.

Mairi ar fi vrut să-i vorbească despre Geoffrey Quinnel, să apeleze la experienţa lui, eventul, dar ezita. În fond, nu se cunoşteau aproape deloc.

— V-aţi terminat consultaţiile? întrebă ea.

— Am avut un program uşor.

David îşi scoase pipa şi începu să şi-o umple.

— Sunt sigur că diseară va fi mai greu, după ce toţi vor termina de despachetat bagajele şi de examinat împrejurimile.

Cinismul lui discret o făcu să zâmbească.

— Totuşi, cred că din când în când mai aveţi şi câte un caz mai grav.

— Destul de frecvent, răspunse David, trăgând din pipă. Totuşi, ultimul nostru voiaj a fost destul de lipsit de evenimente. Obişnuita serie de răceli şi deranjamente de stomac. Nimic serios. În mod destul de straniu, ţi se formează un anumit fler cu privire la călătoriile astea.

Mairi îl privi, observându-i ochii pe jumătate închişi şi profilul pternic, desenat pe fondul mării şi al cerului.

— Iar despre a noastră ce simţiţi? se interesă ea.

David o privi.

— Simt că va fi mai aparte.

Lui Mairi i se tăie respiraţia, iar inima începu să-i bată mai repede.

— În ce sens?

— E o croazieră lungă, răspunse el cu un calm înnebunitor. Cinci săptămâni. Nu ne putem aştepta ca lucrurile să meargă tot timpul ca pe roate.

Tăcură din nou.

— Aveţi doar o singură soră medicală? întrebă Mairi după un răstimp.

— O soră şi două infirmiere. Trebuie să veniţi odată să ne vizitaţi infirmeria, îi propuse el. Avem o sală de intervenţii chirurgicale complet echipată. Numai o masă de operaţie stabilă ne mai lipseşte.

— Şi totuşi, operaţi?

— Când e necesar.

Tonul lui deveni din nou repezit.

— Dacă avem o urgenţă gravă, pot cere ajutor prin radio. Mergem prin apropierea principalelor culoare de naviagţie.

Cu expresia puţin mai relaxată, continuă:

— Cred că abia aşteptaţi să ajungeţi în Caraibe. Nu veţi fi dezamăgită.

— Abia aştept fiecare moment al croazierei, recunoscu Mairi. E cea mai minunată şansă din viaţa mea, în ceea ce mă priveşte. Şi mă tem că totul se va termina mult prea curând.

— Iar apoi vă veţi întoarce în Polchester?

— Da. Cu amintirea a cinci săptămâni de neuitat!

David se retrase de lângă parapet, întorcându-şi privirea dinspre mare.

— Cinci săptămâni pot însemna la fel de mult ca o viaţă de om, comentă el.

Intrară pe scara interioară, unde îi învăluiră căldura şi hărmălaia din salonul principal, alungând intimitatea silenţioasă de pe punte.

Dinspre scara mare se apropie de ei o fată în uniformă de soră medicală, cu o expresie neliniştită pe faţă, care i se risipi la vederea lor.

— Vă vine să credeţi, începu ea, că tocmai

acum s-a-ntâmplat o boroboaţă într-un apartament? Sir Nu-ştiu-cum s-a împiedicat şi s-a lovit. Nu-i nimic serios, dar vor asigurări că nu şi-a rupt niciun os, şi pe mine nu mă cred pe cuvânt!

Imediat, David Rodney redeveni medic.

— Vin acum, răspunse el. Nu e nevoie să te mai deranjezi, soră, dacă ai văzut deja peientul. Apropo, dumneaei este domnişoara Finlay adăugă el, întorcându-se spre Mairi. O însoţeşte pe domnişoara Bligh.

Ca răspuns la zâmbetul lui Mairi, Oona O'Hara îi întinse o mână fermă.

— Sigur, v-am observat la micul dejun, îşi aminti ea. Stăteţi la aceeşi masă cu David. Îl supraveghez în sens profesional pe domnul Manning. Strict neoficial, desigur. David e de părere că doamna Manning ar trebui să se mai şi recreeze din când în când, pe lângă atribuţiile ei de soră medicală.

Începură să coboare împreună scara.

— Domnul Manning pare să prefere ca soţia lui

să facă totul pentru el, remarcă Mairi, iar ea n-are nicio obiecţie. Arată ca răbdarea întruchipată. E o mare tragedie.

— Lăsaţi, că nici Charles Manning nu-i uşurează cu nimic situaţia! comentă Oona, cu ochii ei verzi devenind mai tăioşi. Nu e deloc un pacient comod. Înţelegeţi, starea în care a ajuns îl nemulţumeşte îngrozitor. Desigur, nimeni nu poate să-l condamne pentru asta. Pe lângă estropierea aceea oribilă a membrelor, a rămas un om viguros dar nu poate nici măcar să se ţină singur pe picioare. Trebuie să fie ajutat tot timpul. Presupun că, ocazional, devine aproape violent.

Îşi scoase boneta tricorn albastră, lăsându-şi părul roşcat să se desfacă într-o aureolă vie în jurul capului. La colţurile ochilor i se răsfirau riduri vesele, iar peste nas şi obraji avea o spuză de pistrui. Nu folosea machiaj, iar silueta ei, în uniforma albastră, era zveltă şi elegantă. Avea mâini îngrijite şi capabile, cu care gesticula elocvent în timp ce vorbea, dar

adevărata cheie a caracterului ei se găsea în ochii verzi, îndepărtaţi şi sinceri. Oona O'Hara era o fiinţă sinceră prin excelenţă. În toţi cei treizeci de ani ai ei de viţă, niciodată nu se făcuse vinovată de săvârşirea vreunei fapte meschine sau egoiste. Cariera ei medicală însemna totul pentru ea şi se combina cu o covârşitoare iubire de mare. Se calificase la Dublin şi lucra de opt ani la aceeaşi companie de transporturi navale. S.S. *Avalon* era a doua navă pe care lucru şi străbătuse mii de mile, văzând toate colţurile lumii, dintre care susţinea că niciunul nu e compara cu Irlanda ei natală.

— Veţi veni la recepţia căpitanului, spuse ea. Îi place ca toţi pasagerii fără obligaţii să se cunoască între ei cât mai curând posibil, iar ce mai bună cale constă în câteva cocktail-uri în atmosfera potrivită!

— Toţi pasagerii „fără obligaţii"? repetă Mairi, gândindu-se la Caroline şi la Geoffrey Quinnel.

— Sigur. Cred c-o să vă placă, adăugă Oona, când se despărţiră. Ne vedem pe la ora şapte.

* * *

Caroline părea foarte amuzată de ideea petrecerii.

— Cică toţi ar trebui să ne împrietenim, dar să-i vezi numai pe unii dintre Neînduplecaţi! Se agaţă cu dinţii de formalismul ăla al lor, până la capătul croazierei. Slavă Domnului că eu îl am pe Geoffrey!

Mairi îşi muşcă buza.

— Vom cunoaşte tot felul de oameni, sugeră ea cu speranţă. Şi-apoi, mai sunt şi ofiţerii navei.

— Ce crezi că ar zice tăticul dacă aş debarca acasă cu un şef adjunct de echipaj? râse Caroline.

— Cred că ar înţelege, dacă ar fi bărbatul potrivit pentru tine.

— Dar criteriul ăsta i se aplică deja lui Geoffrey! se revoltă Caroline. Iar tăticul refuză să înţeleagă. N-am să mă îndrăgostesc de altul, Mairi, aşa că să nu-ţi faci speranţe în sensul ăsta. Toţi sunt

excluşi, încă de la început.

Mairi se duse în cabina ei, hotărâtă să nu-l mai menţioneze pe Geoffrey Quinnel, nici măcar indirect. Avea să-şi facă datoria, încercând s-o protejeze pe Caroline de propria ei nechibzuinţă, dar ar fi fost o prostie să exercite încontinuu presiuni asupra ei. Atracţia faţă de Geoffrey Quinnel n-ar fi avut decât de câştigat de pe urma lor.

— Gata, dulău?

Caroline apăruse în uşă, îmbrăcată într-o rochie de mătase galbenă, cu pantofi şi poşetă plic din aceeaşi garnitură. Părul lung şi auriu îi stătea despletit, cu şuviţele uşor arcuite pe umeri iar ochii-i erau de un albastru viu.

— Carol, arăţi fermecător! exclamă Mairi.

— „Uluitor" sperasem să spui. Sunt sigură că Geoffrey aşa ar fi zis.

Apoi, Caroline izbucni în râs.

— Eşti foarte prudentă, Mairi. O adevărată scoţiancă!

Mairi închise în urma ei uşa cabinei.

— Vom întârzi, spuse ea.

— A, la petrecerile astea apari când îţi vine cheful, o asigură cu nepăsare Caroline. Totul e absolut neconvenţional.

* * *

Căpitanul le strânse mâinile tuturor, urându-le bun-venit la bordul navei, şi o dădu pe Mairi în primire primului ofiţer. Deodată, Mairi se simţi timidă şi încurcată ascultând-o pe Caroline cum sporovăia în apropiere. Fata era vizibil obişnuită cu asemenea formalităţi şi avea la dispoziţie un fond bogat de subiecte de conversaţie, în timp ce Mairi Finlay comunica bine numai cu persoane mai deosebite.

Primul ofiţer îşi chemă un coleg, iar un tânăr înalt şi blond veni imediat lângă Caroline.

— Johnny McCall – domnişoara Caroline Bligh şi domnişoara Mairi Finlay, făcu primul ofiţer

prezentările.

— Încă o scoţiancă! glumi Johnny McCall, zâmbindu-i lui Mairi. Veţi observa că Serviciul Comercial e plin de scoţieni. Chiar şi medicul nostru provine din Insulele Apusene, deşi nu bate toba pe chestia asta.

— Desigur, nu pentru că nu s-ar mândri cu moştenirea lui, nu? glumi Caroline la rândul ei. Voi, scoţienii, sunteţi toţi la fel. Poate cu excepţia irlandezilor, nu există naţiune care să fie într-o stare mai permanentă de dor de casă!

— Ar trebui să vedeţi locurile de care ne este dor! răspunse Johnny McCall, cu o licărire provocatoare în ochi. Dar poate că le-aţi şi văzut? Păreţi genul de persoană care a călătorit peste tot.

Caroline îi înfruntă privire, cu un zâmbet amuzat.

— Iar dumneavoastră ştiţi toate răspunsurile, sugeră ea. Unde v-am mai văzut?

— Dacă n-aţi mai navigat cu noi – nicăieri,

răspunse Johnny. Sunt strict un om al mării.

— Dar trebuie să mai coborâţi din când în când şi pe uscat!

— Numai când n-am încotro. Ceea ce-am vrut să spun e că nu există cu adevărat decât un singur Johnny McCall.

— Vă auto-flataţi, comentă Caroline, căutându-l din priviri pe Geoffrey Quinnel.

— Încerc să n-o fac, răspunse Johnny, oferindu-i un apetitiv. Aşteptaţi pe cineva?

— Nu, nu tocmai…

Caroline întoarse din nou privirea dinspre uşă.

— Dar *unde* v-am mai întâlnit?

— Azi-dimineaţă, aţi schimbat nişte bani la mine.

— Sigur că da – la casierie! îşi aminti Caroline, cu o privire şireată spre Mairi. Cum am putut fi atât de proastă încât să uit?

— Merită să reţineţi un chip, spuse Johnny. Şi mai ales chipul acesta.

— Pentru că sunteţi casier?

— Asistent de casier.

Caroline râse.

— Diferenţa contează! replică ea.

Micul grup de oameni din jurul căpitanului se mai îndesise, iar Mairi îl văzu pe Geoffrey Quinnel strângând mâini în stânga şi-n dreapt, cu siguranţa lui suavă dintotdeauna. Încercă să se intercaleze între el şi Caroline, dar Quinnel era ultimul om care să se lase descurajat de o asemenea strategie. Traversă camera până lângă Caroline şi-i şopti la ureche ceva care o făcu să chicotească. Johnny McCall se încruntă. Evident, din punctul lui de vedere, apăruse opoziţia.

— Cine-i băiatul ăsta? o întrebă el în şoaptă pe Mairi, printre dinţi. După cum se uită Carol la el, e clar că eu nu mai am nicio şansă.

— Inimă slabă! îl tachină Mairi, simţind că şi ei i se frângea inima.

— Hai că mă încurajezi! chicoti Johnny. Îl voi imita pe păianjenul lui Bruce şi am să tot încerc!

O luă pe Caroline de braţ, în timp ce li se alătura şi Beryl Kelvington.

— Unde-i fermecătorul nostru doctor? întrebă ea, când Mairi îi răspunse cu un zâmbet la salut. Ar trebui să fie aici. A terminat programul de consultaţii acum o oră.

— Poate că în atribuţiile lui nu intră şi întreţinerea pasagerilor, sugeră Mairi, conştientă că şi pe ea o dezamăgea absenţa lui David.

— Toţi ofiţerii navei au anumite atribuţii de societate, o asigură Beryl.

Era destul de înaltă pentru a privi peste capetele celorlalţi, putând cerceta mai bine camera.

— Nu pare să fie aici, confirmă ea, încruntându-se. Şi nici pe micuţa soră irlandeză n-o văd. Mă întreb dacă nu cumva se ţin de mână pe punte.

Mairi roşi.

— N-aş crede, răspunse ea.

— Găseşti că ar fi prea neprofesional? râse

Beryl. Nu-s sigură dacă-mi place sau nu doctorul nostru, continuă ea. E prea posomorât şi taciturn pentru mine. Tu n-ai cum să observi, fiind scoţiancă de-a lui. Cât de bine îl cunoşti pe Geoffrey Quinnel?

Întrebarea fusese adresată atât de neaşteptat, încât Mairi fu complet surprinsă.

— Nu prea bine, recunoscu ea.

— S-a mutat intenţionat la masa voastră, îi aminti Beryl. Cine-al atrage? Blondina moştenitoare?

— Cred… că te referi la Caroline, nu?

— Veştile zboară.

Beryl îşi aprinse o ţigară.

— Nimic nu se compară cu bârfele de la bordul unei nave. Eşti însoţitoarea ei, nu-i aşa?

— Sunt secretara tatălui ei, mărturisi Mairi, şi mă aflu aici ca să am grijă de ea.

Beryl suflă un cerc de fum perfect.

— Nu eşti un detectiv particular prea eficient, aşa-i? Domnişoara Bligh va face exact ce-i trăsneşte ei prin cap, iar tu nu-i poţi ţine piept domnului

Quinnel.

Mairi deveni ţeaspănă. Nu avea intenţia să discute despre viaţa personală a Carolinei cu tânăra aceea băgăreaţă. Părea să fie bogată şi-şi afişa bijuteriile scumpe atât de bătător la ochi, încât atrăgea atenţia asupra ei oriunde se ducea. Personal, Mairi prefera lipsa de ostentaţie a Carolinei, felul ei de a accepta cu plăcere faptul că tinereţea nu avea nevoie de niciun fel de podoabe suplimentare.

— Ţine-mă, Doamne! exclamă Beryl lângă ea. Ei, nu, că asta le întrece pe toate! Dacă nu vedeam cu propriii mei ochi, n-aş fi crezut.

Mairi îl văzu pe David Rodney intrând împreună cu Elsa Manning. Elsa părea relaxată, cu ochii veseli, zâmbindu-i însoţitorului ei. David îi ţinea protector o mână sub cot, pilotând-o prin mulţimea pasagerilor, iar când i-o prezentă căpitanului, părea mulţumit şi sigur pe sine. Arătau perfect împreună.

— Te pune pe gânduri, observă Beryl. S-ar putea să nu avem o croazieră chiar atât de plicticoasă,

la urma urmei.

— Te aşteptai să fie plicticoasă? întrebă automat Mairi. Cred că ai participat la multe croaziere.

— Şi am ajuns să accept faptul că nu se ştie niciodată.

Privirea lui Beryl nu se mai desprindea de zâmbitorul cuplu din cealaltă parte a camerei.

— Dar asta nu-mi miroase a bine, conchise ea. Deloc nu-mi miroase a bine. Dacă Rodney a pus ochii pe doamna Manning, înseamnă că-i un nătărău cât toate zilele. Soţul ei e cel mai gelos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Dar sunt prieteni! protestă Mairi. Se cunosc de foarte multă vreme. David Rodney le-a aranjat călătoria asta.

Beryl ridică din umeri.

— Se poate, consimţi ea. Însă dacă nu-i îndrăgostit de ea, ea în orice caz este îndrăgostită de el. Cunosc semnele şi se văd de la o poştă.

— Nu… pot să cred, refuză Mairi să accepte, fără niciun motiv. Doctorul Rodney… n-ar face asta.

Beryl îi zâmbi cu o expresie de milă.

— Eşti tânără, spuse ea, şi fără experienţă. Nu te tulbura prea mult, totuşi – decât dacă simţi că i-ar plăcea să-i bagi beţe-n roate doamnei Manning.

Mairi simţi că se înroşea de furie.

— Asta-i o adevărată cruzime! se revoltă ea, privind drept în ochii dispreţuitori ai femeii care o hărţuia. O simpatizez pe doamna Manning. Găsesc că-i e minunat de loială soţului ei şi extrem de răbdătoare.

— Răbdarea are şi ea limitele ei, şi se ştie că orice loialitate cedează în faţa dragostei, replică Beryl cu asprime. Dar păstrează-ţi iluziile. Doamna Manning, cu siguranţă, le găseşte foarte înduioşătoare.

Şi se îndepărtă, în timp ce David Rodney îşi conducea însoţitoarea spre Mairi.

— Elsa consideră că aţi lucra foarte bine într-un comitet, domnişoară Finlay, spuse el. Vrea să vă

înscrie pentru concursurile de shuffleboard. E mai uşor, dacă pasagerii se asociază de la începutul călătoriei şi-şi formează propriile echipe. Ne gândeam că s-ar putea s-o cooptăm şi pe Caroline.

Mairi îl privea printr-o neaşteptată ceaţă de durere. Acuzaţiile pe care i le adusese Beryl Kelvington nu erau adevărate – nu puteau fi adevărate – dar ceea ce era foarte adevărat era faptul că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai atrasă de cineva. Aproape de când se întâlniseră prima oară, pe puntea ceţoasă, cu luminile din Southampton pierzându-se în zare la pupa, fusese atrasă de bărbatul acela neguros şi reticent, cu care se prea putea să nu aibă în comun nimic altceva decât devoratoarea iubire de mare şi dorul de Scoţia lor natală.

Nu-l cunoştea. Era posibil să nu ajungă să-l cunoască niciodată, şi totuşi, David Rodney îi făcea inima să bată puternic şi nestăpânit. Când stătea lângă ea, lumea din jur părea să se estompeze; când lipsea, ecourile numelui său răsunau iar şi iar în inima ei.

Nu putea fi îndrăgostită de el; se cunoşeau de prea puţin timp. Nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore de când se întâlniseră prima oară, şi totuşi un sentiment rebel îi spunea că dragostea nu ţine seama de timp.

Elsa Manning îi zâmbea.

— Nu-l veţi dezamăgi pe David, nu-i aşa? întrebă ea. El a fost cu ideea să vă invităm.

Capitolul 4

Următoarele câteva zile, în timp ce naivgau statornic spre apele tropicale, fură o adevărată revelaţie pentru Mairi. Cerul se însenină ca prin minune, iar marea deveni albastră. Era calmă ca oglinda, întinzându-se până la orizont, iar după ce trecură de Cape St. Vincent, nu mai văzură nicio navă.

Aleasă în comisia de jocuri, Caroline nu mai avea timp să-şi rumege gândurile. Johnny McCall îi folosea ajutorul ori de câte ori putea, dar Caroline îl

ţinea la distanţă, tachinându-le în legătură cu proverbialul nărav de a avea „câte o iubită în fiecare port”.

Geoffrey Quinnel nu era niciodată prea departe de ea, atent şi suav, ca un bărbat matur şi sofisticat care-şi putea permite să-i acorde o anumită libertate, fiind suprem de sigur pe sine. Pe Mairi o trata cu un soi de amuzament blajin, privind-o ca pe o inamică, poate, dar nelăsând-o niciodată să-l suspecteze de antagonism.

Mairi îşi dădea seama că-i era imposibil să-l antipatizeze. Era fermecător şi atent, şi nu încăpea nicio îndoială că arăta atrăgător.

După primele câteva zile, Beryl Kelvington păru să nu mai aibă ochi pentru nimeni altul. Se plimba pe punte chiar înainte ca Geoffrey să-şi facă apariţia, sau găsea câte două şezlonguri libere la soare. Formau un trio ciudat; Caroline vivace şi nepăsătoare, plină de entuziasm şi voie bună; Geoffrey, fremecător, atent, jucându-şi cumpătat

cărţile, şi văduva înaltă, brunetă şi agresivă care părea hotărâtă să-l prindă cu orice preţ în mrejele ei.

Până când nava ajunse la Madeira, Mairi îl văzu foarte puţin pe David Rodney. Apărea la ora mesei, scuzându-se aproape imediat după aceea pentru a se întoarce la cabinetul medical, unde o serie de boli mărunte îl ţineau ocupat.

— Oamenii mănâncă moluşte, chiar şi când ştiu că au alergie la ele, se plânse Oona într-un scurt moment de răgaz, stâng lângă Mairi la copastie. David e în alertă de două zile, ba cu una, ba cu alta. Ştim că nu e nimic grav, dar e sâcâitor, iar oamenii au nevoie de tratamente. Se tem că mor şi, când durerile li se agravează, sunt convinşi că vor muri! mairi privi peste apele albastre precum cerul la miezul nopţii, spre licărirea stelelor care spuzeau cupola imensă a cerului.

— Stelele par atât de aproape! murmură ea. Am impresia că, dacă aş întinde mâna, le-aş putea atinge.

— În ţara mea, se spune că trebuie să încerci mereu, râse Oona. Întinde mâna şi culege o stea!

Frumos gând, nu-i aşa?

— Depinde ce vrei să faci cu ea, răspunse Mairi.

— Tu ce ai face?

David apăruse lângă ea, emanând o aromă slabă de tutun prin aerul liniştit şi sărat al nopţii. Mairi îi făcu loc să stea între ea şi Oona, cu inima bătându-i de emoţia acelei întâlniri neaşteptate.

— Eu pe-a mea aş ascunde-o, ca să nu mi-o observe nimeni, declară Oona. Stelele nu sunt lucruri de fiecare zi. Tu ce-ai face cu a ta, Mairi?

Mairi îşi simţi obrajii înfierbântându-se în întunreric.

— Nu sunt foarte sigură, mărturisi ea. Nu m-am gândit niciodată să ajung la o stea, necum s-o mai şi ascund!

— Oricine ar trebui să se îndrepte într-acolo, afirmă Oona. Sau, cel puţin, aşa obişnuia să-mi spună bunica mea. „N-ai să izbândenşti nicicând, de nu cutezi să-ncerci”, aşa spunea. „Îniaptă-te, Oona fată”,

zicea, „şi-oi ajunge-acolo, oriunde ţi-ar fi vrerea. Da trebe s-o voieşti din toată inima”. Şi poate că avea dreptate, continuă ea pe gânduri. Uneori, trebuie să întinzi mâna şi să iei, altfel ceea ce-ţi doreşti poate să-ţi fie luat de sub nas!

David râse.

— N-aveam idee că eşti aşa o filosoafă, Oona, comentă el. O transpui şi în practică?

— Probabil sunt prea leneşă, îi zâmbi Oona. În general, mă hotărăsc să acţionez când e prea târziu. Oricum, aşa a mers până acum. Întotdeauna când îmi doream câte ceva, altcineva mi-o lua înainte.

— Poate că ai putea încerca să întorci o filă nouă a vieţii şi să acţionezi imediat, îi sugeră David. Deşi nouă ne placi aşa cum eşti.

Oona tăcu un timp, apoi oftă.

— Să fii plăcut celorlalţi nu e puţin lucru, comentă ea. Aşa, am o viaţă mai sigură. Nimeni nu vrea să mă omoare din invidie, sau să mă pună la punct, ori alte asemenea neplăceri. Sunt „prietenoasă”

şi „drăguţă” şi complet inofensivă.

— Nu fi nemulţumită, îi răspunse David, fără să observe lacrimile care-i apăruseră dintr-odată în ochi. Ăsta e felul tău de a fi.

— Şi aşa voi fi întotdeauna, murmură Oona, reuşind să zâmbească. Poţi să rămâi aici cât vrei. Am să răspund eu la apelurile de urgenţă. Mâine dimineaţă toţi vor fi pe picioare, vioi şi sprinteni şi gata pentru prima coborâre pe uscat!

— Când ajungem în Madeira? întrebă Mairi, după ce Oona se retrase. Devreme?

— Prima debarcare trebuie să aibă loc la nouă şi ceva.

David se răsuci lângă copastie, privind-o.

— Ţi-ai aranjat ceva?

— Johnny McCall a vorbit despre vreo două excursii pe care ar trebui să le facem, dar Caroline, cred, preferă să debarce de una singură.

— Şi tu?

— Eu trebuie s-o însoţesc, desigur. Aş dori să

văd cât mai mult posibil din insulă. Toate sunt atât de noi pentru mine… Nu vreau să pierd nimic.

David întoarse privirea spre mare.

— Câţi ani ai, Mairi? o întrebă el.

— Douăzeci şi doi. Am ajuns la „vârsta discreţiei” – sau, cel puţin, aşa pare să considere Sir Oliver. De-asta m-a trimis cu Caroline.

— Ai acceptat o însărcinare ingrată, reflectă David. Nu-ţi va fi uşor s-o ţii sub supraveghere pe domnişoara Bligh.

— Îmi dau seama.

Din nou, Mairi ezită dacă să-i acorde deplina ei încredere, cerându-i sfatul în legătură cu Geoffrey Quinnel. Un bărbat de aproximativ aceeaşi vârstă cu a lui putea să-l vadă pe Geoffrey cu alţi ochi decât un tată grijuliu şi preocupat de fericirea fiicei sale.

— Carol e ca argintul-viu, adăugă ea, pe un ton cam lipsit de convingere.

— Mai degrabă ca fulgerul, aş zice eu, râse David. În preajma ei nu există niciun moment de

plictiseală.

Rămaseră cu privirile spre mare.

— Unde ne-ai sfătui să mergem pe Madeira? întrebă Mairi.

— Undeva cât mai sus.

David îşi scutură scrumul din pipă, ciocănind-o de balustradă.

— Mă gândeam să propun să mergem împreună. Cunosc destul de bine insula. Am stat aici vreo doi ani, lucrând pe plan local vara.

Dintr-odată, tonul îi deveni mai repezit.

— Pe lângă că e o staţiune de agrement la mare modă, Funchal mai are şi mult caracter, şi ar trebui să vezi Terreiro da Lucta. Se află la trei mii de picioare deasupra nivelului mării şi domină toată insula. Camacha merită şi ea o vizită. Dar Caroline ar putea să aibă alte idei, adăugă el.

— Sper că nu.

Lui Mairi îi era imposibil să-şi stăpânească nerăbdarea din voce.

— Faci ca totul să pară atât de interesant! Pot să amân un timp până-ţi răspund la invitaţie? Ai inclus-o şi pe Carol, nu-i aşa?

David zâmbi în întuneric.

— Am putea merge în grup, confirmă el.

Mai stătură câteva minute lângă copşastie. În întunericul tăcut şi catifelat, sunetele răzbăteau departe. Foşnetul valurilor despicate de etrava albă suna ca o şoaptă, iar vântul nopţii cânta încet în greement.

În sfârşit, fără tragere de inimă, Mairi se întoarse spre salonul luminat.

— Probabil Caroline încă mai dansează, spuse ea. Îi voi pomeni despre invitaţia dumitale.

Caroline se afla pe ringul de dans, cu Johnny McCall. Era aproape miezul nopţii, şi încercuiau sala într-un ultim vals. Într-o nişă de sub o lampă cu abajur, Geoffrey Quinnel stătea de vorbă cu Beryl Kelvington, fără să scape din ochi cuplul vesel din mijlocul ringului.

— Putem foarte bine să terminăm dansul ăsta, propuse David, cuprinzând-o pe Mairi cu braţul pe după talie. Oona pare să-mi ţină locul fără probleme.

Luminile erau scăzute, muzica dulce şi persuasivă, iar Mairi îşi îngădui să se relaxeze, simţind sprijinul puternic al braţelor lui David în timp ce o conducea împrejurul ringului. Totuşi, nu ştia ce gândea el, îşi reaminti ea cu realism, când dansul luă sfârşit. Faptul că o invitase dintr-odată pe uscat la prima escală nu era un motiv pentru a crede că-i oferise prietenia lui. Îşi aminti acel neaşteptat moment de răceală, în timp ce-i vorbise despre şederea lui în Madeira, şi-şi dădu seama cât de puţine ştia despre el.

* * *

Propunerea o entuziasmă pe Caroline, deşi fata îşi atenuă răspunsul precizând că „aproape" îi promisese lui Geoffrey să meargă împreună cu el.

— Va trebui să ne însoţească, hotărî ea a doua

zi dimineaţă, la micul dejun. Doar dacă nu cumva s-o hotărât deja să meargă cu altcineva.

Caroline părea complet inconştientă de Beryl Kelvington şi de faptul că risca să aibă o rivală pentru afecţiunile lui Geoffrey Quinnel.

— S-ar putea să fi rezervat locuri într-una dintre excursii, sugeră cu speranţă Mairi.

— N-aş crede. Bietul Geoff! Cred că stă pe sponci cu banii. E o mare problemă, iar el este atât de mândru! Pur şi simplu nu mă lasă să-l ajut deloc.

Tendinţa lui Geoffrey spre independenţă, însă, nu părea să li se aplice şi văduvelor bogate. Când se adunară în holul principal, pentru prima debarcare, Geoffrey apăru în compania doamnei Kelvington, ducându-i aparatul de fotografiat şi geanta pentru cumpărături, în timp ce ea îşi înnoda sub bărbie o eşarfă multicoloră.

— Noi luăm un taxi separat, anunţă Beryl. Încap în el şase persoane. Mai vrea cineva să vină cu noi?

— Caroline? întrebă Geoffrey.

— Nu, mulţumesc! răspunse scurt fata. Noi mergem cu David Rodney. Se pare că el cunoaşte insula foarte bine.

George nu păru descurajat, şi se întoarse spre însoţitoarea lui din acea zi.

Insula se înălţa dincolo de armada ambarcaţiunilor mici care porniseră dinspre mal imediat ce *Avalon* aruncase ancora în apele albastre ale golfului, cu coastele ei verzi pline de vilele lucitoare din Funchal care le zâmbeau tuturor şi vastele hoteluri ce se profilau pe promontoriile lor stâncoase. Braţul cenuşiu al digului se întindea spre ei, invitându-i să debarce, iar Caroline privi în jur nerădbătoare.

— Ce s-o fi întâmplat cu David Rodney? întrebă ea, în timp ce Johnny McCall se apropia cu legitimaţiile de debarcare. A făcut atâta caz că ne conduce pe mal, şi până acum încă nu şi-a făcut apariţia.

— Vine imediat, o asigură Johnny. Nu vă faceţi griji. Dacă nu putea să vină, ar fi trimis vorbă prin cineva.

— Uite-l că vine! observă Caroline, privind peste umărul lui.

Un val de uşurare străbătu inima lui Mairi, când se întoarse să-l salute pe David, dar văzu că nu era singur. Mergea pe lângă fotoliul rulant al lui Charles Manning, vorbind cu Oona, care-l împingea cu grijă spre ei. Elsa Manning venea în urma lor. Era îmbrăcată într-un costum de in galben şi purta o pălărie de pai cu boruri late, de aceeaşi culoare, pe care şi-o prinsese sub bărbie cu o eşarfă albă de şifon. Arăta radioasă şi, oarecum, liberă.

Cu siguranţă, îşi spuse Mairi, n-i fi încercat să ducă pe uscat un om într-un cărucior de invalid, cu tenderul.

— Elsa vine cu noi, anunţă David. Oona îi va ţine locul timp de o zi.

— Am văzut oraşul Funchal, explică Oona. Era

să-mi rup gâtul, alunecând în jos pe muntele ăla îngrozitor, ultima dată când am fost aici. Toate străzile acelea cu caldrâm alunecos! E mai rău decât în Irlanda! Aştept să debarc la Teneriffe, unde e mai civilizat!

Elsa se aplecă să-şi sărute soţul, care-i răspunse cu o pupătură superficială pe obraz.

— Sper să te distrezi bine, mormăi el pe un ton morocănos.

— David a insistat, îi explică Elsa lui Mairi, în timp ce coborau scara spre tenderul care-i aştepta. E atât de bun şi tent… S-a gândit că am nevoie de puţină recreere, deşi pe mine nu mă deranjează să am grijă de Charles. Mă ajută şi el cât poate. Se simte îngrozitor, în situaţia lui, adăugă ea cu un oftat. Şi e cu atât mai rău pentru un om care a avut o viaţă activă ca a lui şi… nu mai are aproape nicio speranţă…

Lăsă fraza neterminată. Renunţase de mult la orice speranţă, în urma sfatului unui specialist, dar încă se mai agăţa de posibilitatea unui miracol.

Probabil că numai un medic, un om ca David Rodney putea să-i înţeleagă pe deplin efortul neabătut pe care-l depunea îngrijindu-l pe David şi suportându-i toate bombănelile. Uneori, arăta extenuată şi aproape înfrântă, iar David ţinuse fără îndoială seama de acest lucru când îi sugerase să vină cu ei. Văzuse clar cât se apropiase de punctul limită.

— Mă bucur că ai putut veni, îi spuse Mairi Elsei. E plăcut să explorăm insula în grup, şi se pare că va veni cu noi şi Johnny McCall.

Johnny le făcea cu mâna din capul scării, semnalizând tenderului să aştepte. Luându-şi cascheta, sări la bord în timp ce era dezlegată ultima parâmă.

— Mă bucur că vine şi el, spuse Elsa. Cred că s-a cam aprins după Caroline. Dar toţi cei de la bord au căzut pradă farmecului ei. E într-adevăr o fată minunată.

— Cu siguranţă, e plină de entuziasm, fu Mairi de acord, privind-o pe Caroline cum îi făcea loc lui Johnny lângă ea. Şi eu mă simt purtată de valul

irezistibil al spiritului ei de aventură.

— Şi de ce nu? replică Elsa. Doar eşti tânără.

— Trebuie să am grijă de ea. Până acum o săptămână, mărturisi Mairi, am fost secretara tatălui ei. Acum am primit sarcina de a avea grijă să nu facă vreo prostie.

— Cum ar fi, să se mărite fără consimţământul tăticului? se interesă Elsa cu un uşor zâmbet.

— De unde ştii?

— Se întâmplă adesea, iar taţii nemulţumiţi nu pot face nimic altceva decât să aştepte să vadă ce se întâmplă, declară Elsa. Dacă forţează problema, nu reuşesc decât că provoace dificultăţi şi mai mari.

— Eşti foarte înţeleaptă.

— Sfatul meu e să aşteptaţi şi să lăsaţi lucrurile să-şi urmeze singure cursul. De multe ori, ies mai bine decât ne-am temut iniţial.

David veni să se aşeze lângă ce.

— Ce anume? întrebă el.

Elsa îi zâmbi.

— Probleme, răspunse ea vag. Conversaţia noastră n-are nicio legătură cu medicina.

— Şi n-ai încredere-n mine că s-ar putea să mă intereseze şi altceva?

— Şi te interesează? ripostă Elsa, privindu-l drept în ochi.

— Mai multe lucruri – indirect.

O luă de braţ, strângându-i-l protector.

— Mă bucur că ai putut veni. Aveai nevoie de o schimbare.

— N-am să-mi fac griji pentru Charles, spuse Elsa. Ştiu că totul va fi în regulă.

— Cu Oona, mai sigur nu se poate. Nu mai are decât un singur alt pacient în grijă. Toţi ceilalţi şi-au revenit ca prin farmec imediat ce au văzut uscatul! adăugă el cinic.

Elsa îşi întoarse faţa spre soare.

— E divin! declară ea. Mă simt… o fiinţă cu totul nouă!

Tenderul parcurse cu viteză mica distanţă până

la debarcader, unde aşteptau mai multe taxiuri.

— Vom vizita mai întâi vinăriile, cred, hotărî David. Merită să le vedeţi. Trebuie să le vizitezi neapărat, Mairi.

La cramă, David o conduse pe Mairi, arătându-i diverse lucruri, în timp ce Elsa ieşi printr-o uşă deschisă ca să admire grădina.

— Ţine cu pasiune la flori, explică David. O vom lăsa singură cu ele câteva minute. Şi acasă are o grădină fermecătoare.

În răcoarea beciurilor, Mairi îl văzu pe David conversând cu ghidul. Arăta puternic şi impresionant, chir şi fără uniformă, cu mâinile la spate şi cpul puţn aplecat, iar din când în când ghidul râdea de câte o glumă pe care o făcea în limba lui natală.

Se reîntâlniră cu Caroline şi Johnny, care cumpărau vin în sticle cu forme fantastice pentru, a le duce la bordul navei ca amintire.

— Ia uitaţibă la asta! zâmbi Caroline. E ca un gnom. Trebuie să i-o duc luui tăticul, deşi lui nu-i prea

place vinul.

— Dar asta? ridică Johnny un specimen şi mai elaborat. Henry Moore n-are nimic care să se compare cu ea. Are chiar şi o gaură, în mijloc!

Încă mai râdeau, când intră grupul lui Beryl Kelvington. Geoffrey Quinnel arăta acum mai mult plictisit decât furios, şi se apropie de Caroline cu vădită uşurare.

— M-am săturat, îi şopti el. Găseşte-mi un loc liber în taxiul vostru şi salvează-mi viaţa!

Caroline se retrase.

— E plin, spuse ea. Nu-ţi mai rămâne decât să suporţi cu zâmbetul pe buze, Don Juan!

— Asta-i o cruzime gratuită, o informă el. Şi nu-mi convine nici asistentul de casier. Cu siguranţă, trebuie să poţi scăpa de el, cumva.

— Şi dacă nu vreau să scap de el?

Caroline era foarte veselă, iar situaţia o distra copios.

— Nu-i aşa că-i interesant cum fac tot vinul

ăsta? adăugă ea cu voce tare. Galoane întregi, toate gata să fie expediate!

Un muşchi de pe obrazul lui Geoffrey începu să trepideze de enervare. Totuşi, îi întoarse spatele, ridicând din umeri indiferent.

— Ne vedem la bord, mai spuse el. Să nu uiţi că diseară dansăm.

— N-am să uit, răspunse Caroline, luându-l pe Johnny de braţ. Acum încotro o luăm, David?

— Spre Terreiro.

David îi conduse înapoi în camera de la intrare.

— Mă duc s-o găsesc pe Elsa şi să-i spun că suntem gata să pornim mai departe.

Se îngrămădiră în maşina închiriată, pornind pe drumul de munte cu serpentine spre Terreiro da Lucta, unde vederea de pe magnifica terasă de piatră îi tăie lui Mairi respiraţia.

— Să nu mă întrebi de părere am, spuse ea, când David i se alătură. N-am cuvinte ca s-o descriu.

— Nu poţi face nicio comparaţie? Nici cu

Golful Grunard şi cu vederea peste Coruisk?

Mairi simţi o tresărire în inimă, dar David nu putea s-o întristeze doar cu o amintire.

— E altfel, spuse ea. Şi, într-un fel, e la fel de frumos ca în Scoţia. Nu la fel de sălbatic, poate, dar la fel de măreţ.

— Mă bucur că nu eşti dezamăgită.

— Desigur, spuse ea, tu ai mai văzut totul şi înainte.

Chipul lui David se înăspri.

— De multe ori, recunoscu el. Deşi e interesant să revezi locurile cu alţi ochi. Iubeşti foarte mult frumuseţea, Mairi.

— Cu siguranţă, oricine o iubeşte, nu? Nimeni n-ar putea să privească splendoarea asta fără să se simtă mişcat, conchise ea.

David aşteptă câteva momente înainte de a vorbi.

— Cândva, am privit-o ca un orb, mărturisi el în cele din urmă. Nu demult.

Mairi nu găsi nimic de spus. Ştia că David nu aştepta niciun răspuns.

— Şi acum, încotro?

Era întrebrea inevitabilă a Carolinei.

— Ai spus că putem coborî cu săniile alea fascinante, David. Să nu-ţi calci cuvântul!

David o luă pe Elsa de braţ.

— Ce părere ai? o întrebă el.

— Cred că nu-s atât de periculoase pe cât par, răspunse Elsa. Şi, oricum, dacă ni se întâmplă ceva, te avem pe tine ca să ne dregi la loc!

Caroline ardea de nerăbdare să pornească.

— Pare destul de periculos, dar de fapt e foarte distractiv, îi asigură Johnny. Eu am să mă înghesui între tine şi doamna Manning, Carol. Aş pot să vă ţin pe amândouă!

Se urcară în prima sanie, Mairi rămânând în urma lor, cu David. Apoi îşi dădură drumul în josul muntelui, pe serpentine, săltând şi clătinându-se peste pietre, în timp ce piloţii portughezi trăgeau de

manetele grele. Ţipetele Carolinei şi râsul lui Johnny se auzeau până la ei, în timp ce David o ţinea pe Mairi protector cu un braţ pe după umeri, atât de strâns încât i se simţea respiraţia.

— Îţi place? întrebă el, strigând peste şuieratul vântului.

— Enorm! răspunse Mairi.

Dar nu era conştientă decât de senzaţia braţului lui şi de căldura şi tandreţea care emanau din acea apropiere neaşteptată, la care nu se îndura să renunţe.

„Dacă nu mă vei iubi niciodată", spuse ea cu pasiune în sinea ei, „pot să-mi amintesc întotdeauna momentele astea. Îmi voi aminti cum am fost cu tine aici, David, pe panta asta nebunească de munte, câte zile voi avea!"

Intrară în oraş, printre maşini, unde ceilalţi îi aşteptau în punctul terminus al toboganului.

— Nu-i aşa c-a fost extrordinar? strigă Caroline. Ei, mai facem o tură?

— Numai după masă, hotărî David, oprind un

taxi. Ştiu un local care o să vă placă.

Mairi întâlni ochii dintr-odată întrebători ai Elsei. Expresia lor nu era tocmai limpede. Se citea acolo un soi de tristeţe lezată, care se dizolva treptat în resemnare.

Mâncară de prânz pe balconul unui hotel aflat sus deasupra oraşului, cu vedere spre mare, iar după aceea se duseră la Camacha să-i vadă pe localnicii care împleteau răchită, şi-şi continuară drumul prin trecătoarea Portala, spre Santa Cruz.

Fusese o zi aproape perfectă. Sorele apunea după munţii din interior, iar albastrul mării şi al oceanului era presărat cu fire de aur fin. Mairi nu se mai simţise niciodată atât de fericită, stând alături de David în maşina care se legăn pe serpentinele drumului.

Apoi, la Camico, unde se opriră să bea un ceai, apăru dintr-odată primul nor la orizont. Cerul se acoperi cu repeziciune şi începu ploaia.

O altă maşină închiriată aştepta deja la uşa

hotelului, iar Geoffrey Quinnel se certa cu şoferul.

— Pot să ajut cu ceva? întrebă David, apropiindu-se de cealaltă maşină.

— Dacă înţelegi limba asta imposibilă, poate, acceptă ursuz Geoffrey. Individul ăsta vrea mai mulţi bani ca să ne ducă înapoi la Funchal. Am venit pe alt drum, dar nu era cu mult mai lung. Totul e ridicol. Beryl a crezut că plătiserăm pentru toată după-amiaza, dar acum tipul susţine că l-am angajat numai pentru drumul până aici.

David vorbi cu şoferul, un portughez scund şi nehotărât care părea foarte afectat de toată tevatura. Când se întoarse spre Geoffrey, era încruntat.

— Probabil că a fost o neînţelegere, spuse el scurt. Îi datorezi bani pentru distanţa suplimentară, teamă mi-e, şi să ştii că aşteaptă şi un bacşiş.

Geoffrey nu făcu nicio încercare de a-şi disimula nemulţumirea.

— Mă pricep prea bine să rezolv situaţiile de soiul ăsta, mormăi el. Nu trebuia să te amesteci.

Limba m-a pus în încurcătură. Apropo, pari s-o vorbeşti la fel de bine ca un băştinaş. Ai trăit pe-aici?

— Mai demult, răspunse scurt David.

Beryl Kelvington ieşi din hotel, părând plictisită de activităţile zilei.

— Toţi oamenii ăştia cumpără coşuri şi scaune! exclamă ea. Cum o să vă descurcaţi cu ele la bord, doctore Rodney?

— Avem cale spaţioase, o asigură David. Compania oferă spaţii pentru inevitabilii amatori de chilipiruri.

Era clar că minunata zi luase sfârşit. Geoffrey Quinnel părea hotărât să li se alăture, făcând-o pe Mairi să-şi amintească de principalele ei responsabilităţi.

Părăsiră Madeira în timp ce gongul îi chema la cină, iar după aceea avu loc un dans pe puntea acoperită. Orchestra cânta, în timp ce luminile din Funchal se pierdeau în zare. Mairi le privea prin ceaţa unor lacrimi inexplicabile.

— Vino şi tu să dansezi, o chemă Caroline, în timp ce trecea pe-alături împreună cu Geoffrey Quinnel, iar Mairi fu nevoită sâo urmeze.

Mai târziu, ieşi pe puntea pustie ca să simtă ploaia răcorindu-i obrajii şi, după un timp, din sala de dans apărură două siluete. Erau Caroline şi Geoffrey Quinnel.

— Nu e nicio grabă, iubitule, murmură Caroline, în timp ce Mairi, surprinsă, îi asculta din întuneric. O să ne căsătorim, ştii bine. De ce să debarcăm la Teneriffe, sau în altă parte? Bucură-te de croazieră, scumpule, niciodată nu voi înceta să te iubesc!

Buzele li se întâlniră, iar Mairi se retrase în urmă, luptându-se cu un tumult de emoţii contradictorii. Dezamăgirea îi fu repede urmată de o furie pătimaşă. Aproape se convinsese că fata nu-l iubea cu adevărat pe Geoffrey, că sarcina ei n-avea să fie nici pe departe atât de dificilă pe cât păruse, dar acum se părea că Johnny McCall era folosit de

Caroline doar ca un fel de paravan, ceea ce o înfuria pe Mairi. Johnny era un om mult prea drăguţ şi prea sincer ca să fie tratat atât de execrabil, de Caroline sau de altcineva.

Apoi se gândi la adevăratul motiv al prezenţei sale pe S.S. *Avalon* şi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Sir Oliver. Caroline reuşise s-o ducă de nas foarte uşor, prefăcându-se că flirta cu Johnny când tot timpul era hotărâtă să se mărite cu Geoffrey Quinnel. Discutaseră chiar şi despre o eventuală escapadă, deşi Caroline refuzase propunerea lui Geoffrey. „De ce să debarcăm la Teneriffe, sau în altă parte?" întrebase ea, însă Mairi avea o părere destul de clară despre hotărârea lui Geoffrey şi puterea lui de convingere. Caroline era ca argintul-viu. Se răzgândea extrem de uşor. Era de ajuns ca Geoffrey să-i prezinte un motiv temeinic, şi ar fi acceptat să fugă în oricare dintre porturile de escală şi să se mărite cu el.

Mairi coborî sub punte, cu inima grea. Trebuia să facă ceva. Nu putea lăsa lucrurile la voia

întâmplării, deşi Elsa fusese convinsă că aveau să se rezolve de la sine. Trebuia să stea pe lângă Geoffrey Quinnel ori de câte ori debarcau, ca să nu-i lase ocazia de a o determina pe Caroline să facă un pas atât de nechibzuit.

Nu voia să-l dezamăgească pe Sir Oliver. Nu-l putea dezamăgi, căci acum se convinsese că Geoffrey Quinnel era atât de superficial pe cât păruse. Promisese s-o apere pe Caroline şi trebuia s-o facă fără ezitare şi fără să se gândească la consecinţe.

Capitolul 5

În zorii zilei următoare, vârful Teneriffe se înălţă din mare în faţa lor, dominând orizontul, în timp ce *Avalon* naviga constant către el.

Mairi dormise prost şi se sculase devreme ca să vadă din primul moment insula despre care auzise atâtea.

— Mă aşteptam să te găsesc aici.

Întorcându-se, îl văzu în spatele ei pe David.

— Voiam să fiu sigură că-l văd de cum apare, mărturisi ea. Johnny McCall a spus că merită efortul.

Întâlnirea neaşteptată îi făcuse bătăile inimii să se accelereze.

— În unele privinţe, arată ca o piramidă, singură în deşert, cu deosebirea că e în mijlocul oceanului.

— Într-un fel, chiar este singur.

David îşi rezemă braţele de balustradă, lângă ea.

— El Teide este singurul munte adevărat de pe Teneriffe, deşi poate fi numită o insulă muntoasă. Ar merita să-l vezi de aproape, dar nu cred că vom avea timp pentru un drum atât de lung. Şi nu se fac nici excursii. Vom sta la chei, aşa că n-am să pot debarca până nu rezolv cu autorităţile medicale, ceea ce s-ar putea să dureze până pe la orele unsprezece.

Oare îi sugera să-l aştepte? La gândul unei noi zile însorite în compania lui, pe Mairi o străbătu un

fior de emoţie.

— Nu mă deranjează când cobor pe uscat, îl asigură ea. Chiar dacă nu putem merge până la El Teide, poate reuşim să-l vedem de la distanţă.

— Am putea ajunge până la Pădurea Mercedes şi Cruz del Carmen, spuse el. Mă voi gândi la un drum potrivit, înainte de a ajunge la Santa Cruz. Priveşte!

O luă de umeri, întorcând-o spre orizont.

— Insula începe să prindă contur. Se văd capurile apărând sub El Teide.

Stătură privind în timp ce piscul creştea, alungindu-se şi lăţindu-se pentru a forma o insulă pe apele argintii ale mării. În spatele lui răsărea soarele, aruncând o reţea de raze peste culmea muntelui, şi dintr-odată tot cerul se acoperi cu trandafiriu şi auriu.

Lui Mairi i se tăiase respiraţia. Era una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzuse vreodată.

— Abia aştept să ajung acolo! exclamă ea. Se schimbă de la o clipă laalta. Acela-i un far, acolo, pe

promontoriu? Luceşte ceva alb însoare.

— S-ar putea să fie Punta Anaga, confirmă David. Totuşi, ar putea fi şi o iluzie optică, asemenea unei himere în deşert. Şi pe mare se produc adesea. Se datorează distanţei şi luminii. Uneori, vezi câte o insulă care-ţi fuge mereu dinaintea ochilor, sau un golf liniştit şi mult dorit.

Expresia i se mohorî, ca şi cum ar fi încetat de mult să mai spere aşa ceva.

— Să nu fii dezamăgită când vezi prima oară insula Teneriffe de aproape, o preveni el brusc. Poate părea rece, dar e cu siguranţă impresionantă.

— Iar ţie îţi place.

— Foarte mult, zâmbi strâmb David.

— N-am să mă las descurajată, zâmbi Mairi. Mi-ai spus c-o să-mi placă.

— Aşa am spus?

David îi surâse, cu o expresie uşor amuzată în ochi.

— Poţi să-mi spui cum ţi s-a părut diseară, când

ne întoarcem la bord.

— Când urmează să ne întoarcem? întrebă ea.

— La opt. După micul dejun şi controlul vamal, pasagerii pot debarca. Cam pe la nouă, nouă şi jumătate, cred.

Deodată, Mairi îşi aminti de Geoffrey Quinnel şi de cele două siluete îmbrăţişate în întunericul de pe punte. Dacă Geoffrey o convinsese pe Caroline să se răzgândească şi să fugă cu el?

— Trebuie să plec, spuse ea în grabă. Carol nu trebuie să piardă spectacolul ăsta.

Caroline dormea adânc, dar deschise un ochi, când Mairi se aplecă peste pat.

— Ce oră e? murmură ea. Abia am adormit.

— E şase şi jumătate, şi te-ai culcat de la miezul nopţii!

Mairi se duse la fereastra cu vedere pe punte.

— Afară e cel mai minunat răsărit de soare şi cea mai spectaculoasă privelişte!

Caroline gemu.

— Doar nu m-ai trezit ca să-mi spui că a răsărit soarele! bombăni ea. Răsare în fiecare zi.

— Trebuie să vezi Teneriffel insistă Mairi.

— Ştiu. Un pisc, acolo… Ieri, Johnny a dat din gură despre el toată ziua.

Îşi trase cearşaful peste cap.

— Nu mă interesează munţii la ora asta, declară ea. E de-a dreptul nesănătos!

— Muntele ăsta e aparte, o informă Mairi. Se ridică drept din mare, şi îl luminează soarele. E o privelişte minunată.

Unul dintre ochii Carolinei apări de după marginea cearşafului.

— Cred că l-ai văzut cu David Rodney, spuse ea. Asta trebuie să fi fost aparte!

— Poate că a fost… răspunse evaziv Mairi.

— Te aşteaptă o dezamăgire amarnică, prevesti acru Caroline, coborându-şi picioarele desculţe pe podea. Nimic nu e atât de minunat pe cât îţi imaginezi că ar putea fi. Nu trebuie să-ţi construieşti castele în

Starlight Splendor – nici să plăsmuieşti insule magice din mare!

Mairi râse.

— Ai să te simţi mai bine după micul dejun, replică ea. Apropo, azi ni se serveşte la opt.

Caroline sună după stewardesă.

— Aşa devreme? întrebă ea. Eu am să-mi petrec ziua cu Geoffrey. Tu ce-ai de gând să faci?

Lui Mairi i se strânse inima.

— În cazul ăsta, eu am să mă ţin după voi, spuse ea cu voce grea. Ştii că nu te pot lăsa singură.

— Mica spioană credincioasă a tatălui meu! râse Caroline. Dar Geoffrey şi cu mine n-o să fugim nicăieri, iubito. Dacă am fugi, cred că aş fi tentată să-ţi spun, numai ca să-ţi văd mutra îngrozită! Eşti loială, Mairi, trebuie să recunosc. Tăticul nu mi-ar fi putut găsi o paznică mai bună, nici dacă se ducea la Scotland Yard!

— Nu vreau să-ţi stric plăcerea, protestă Mairi. Dar i-am promis tatălui tău să-ţi protejez interesele,

şi…

— Şi acum, când Geoffrey e la bord, crezi că am nevoie de o protecţie suplimentară? o întrerupse Caroline, cu o scurtă scăpărare de furie luminându-i ochii. Dar, cinstit acum, Mairi, chiar crezi că m-ai putea opri dacă m-aş hotărî să fug? Dacă am vrea *serios* să fugim?

— Aş putea să-ncerc.

— Ar trebui să ai o foarte mare putere de convingere.

— Îmi dau seama.

— Nu te-ai putea compara cu Geoffrey, să ştii, o dată ce eu m-aş hotărî, o tachină Caroline.

— Poate că-mi dau seama şi de asta, dar te rog să nu faci nicio prostie, o imploră Mairi. Ai la dispoziţie săptămâni… luni de zile în care să te hotărăşti, şi păreai să te distrezi atât de bine…

— Mă *distrez* foarte bine – enorm de bine! zâmbi Caroline.

O împinse uşurel pe Mairi afară, în timp ce

stewardesa îi aducea sucul de portocale, iar Mairi se întoarse în cabina ei, întrebându-se ce putea să facă. Dacă Geoffrey şi Caroline se hotărau să plece de pe navă devreme, trebuia să-i urmeze, iar atunci era nevoită să refuze invitaţia lui David Rodney de a-şi petrece ziua împreună cu el.

* * *

După ce ocoliră ultimul promontoriu, văzură apărând faţa întunecată şi aspră a insulei. Brăzdată cruciş şi curmeziş de zeci de *barrancos* aride, cu laturile negre îngustându-se pe măsură ce coborau spre mare, insula părea o sălbăticie golaşă şi accidentată, unde nu creştea nimic. Văile acelea întunecoase şi satanice nu aveau nimic plăcut, numai pustiirea sălbatică a râurilor de lavă pe care le împrospătase iar şi iar mânia piscului ce domina totul.

Apoi, deodată, soarele lumină nişte case albe construie pe coastă, în curbura unui mic golf.

— Santa Cruz, explică Johnny McCall, apărând lângă Mairi. Peisajele cele mai interesante sunt pe partea cealaltă a insulei. Valea Orotava e extraordinară.

— Mă întreb dacă David voia să mă ducă acolo, murmură involuntar Mairi. Ieri a vorbit despre „cealaltă faţă a lui Teneriffe” ca meritând să fie văzută, dar acum se pare că n-am s-o văd, la urma urmei. Sau, cel puţin, nu cu David.

Johnny îşi aprinse o ţigară.

— Păcat, o consolă el. Dacă nu ţi-e cu supărare, niciodată nu l-am mai văzut pe doctor invitând pe cineva pe mal. Nici el nu se duce preades, decât dacă trebuie să cumpere medicamente în plus, sau ceva… Îmi place Rodney, adăugă el gânditor, dar e un om destul de dificil. Trebuie neapărat să-l refuzi?

— Mă duc pe mal cu Caroline şi… Geoffrey Quinnel.

Cuvintele aproape i se opriră în gât.

— Vor debarca devreme.

Johnny păru descumpănit.

— Nu credeam să ai prea multe în comun cu Quinnel, spuse el după o scurtă pauză. N-am putea merge toţi patru? Am liber.

— Ba da, dacă poţi, ar fi foarte bine!

Mairi păruse prea dornică, dar era o ocazie pe care n-o putea lăsa să-i scape.

— Cred că ştii destul de bine insula.

— Ca-n palmă, cum ar spune Oona!

Era clar că Johnny se considera împerecheat cu Caroline.

— Păcat de Rodney, spuse el, dar dacă-ţi place Quinnel…

Lăsă fraza neterminată, neştiind ce să creadă despre acea neaşteptată schimbare a partenerilor.

Mairi coborî sub punte, în căutarea lui David, dar infirmeria şi cabinetul de consultaţii erau goale. Vizitele medicale se suspendau în timpul când vasul stătea în port, şi nici chiar infirmierele nu mai puteau fi găsite. Probabil că David făcea vizita de dimineaţă

la cabine, iar Oona se pregătea să debarce.

Mairi ezită. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă înainte de a debarca, în speranţa de a-l găsi pe David, dau putea să-i lase un mesaj la casierie, pentru a fi contactat prin staţia de amplificare.

Casiera era închisă şi toţi păreau să se afle în holul principal, care era deja plin cu autorităţi portuare din Santa Cruz. Urcaseră la bord imediat ce nava acostase, sporind aglomeraţia generală şi nedumerirea pasagerilor dornici să debarce.

Oona o strigă pe Mairi din partea opusă a holului.

— Coborî pe mal? o întrebă ea.

Mairi dădu din cap, croindu-şi drum prin mulţime.

— Ai să-l vezi pe David înainte de a debarca, Oona? întrebă ea. Sau ştii cumva unde e?

— E ocupat cu vracii locali, râse Oona. O să treacă o veşnicie dar, da, cred c-am să-l văd înainte de a pleca. De ce?

— Vrei să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

Vocea lui Mairi era îngroşată de dezamăgire.

— Spune-i, te rog, că nu pot veni cu el în dimineaţa asta. Cobor pe uscat mai devreme, cu Caroline.

Oona păru surprinsă.

— Am să-i spun, promise ea, dar n-ai avea de aşteptat mai mult de o oră. S-ar putea ca David să scape înainte de unsprezece.

— Nu pot să mai aştept.

Era prea dificil să explice, chiar şi lui Oona.

— Totul e că… trebuie să mă duc. Suntem patru, adăugă ea grăbită. Carol, Johnny, Geoffrey Quinnel şi cu mine.

— Geoffrey Quinnel? o privi lung Oona. Cred că glumeşti.

— Nu glumesc deloc, fu singurul răspuns pe care-l putu da Mairi.

— Nu m-aş fi aşteptat, spuse vag Oona. Mă rog, distracţie plăcută… tuturor. Johnny cunoaşte

insula ca-n palmă!

Caroline şi Geoffrey Quinnel aşteptau în celălalt capăt al holului, gata să coboare pe pasarelă imedoat ce se înmânau legitimaţiile de debarcare.

— Dacă e nevoie să te mai întorci în cabină, trebuie să te grăbeşti, o admonestă Caroline pe Mairi. O să plecăm din clipă-n clipă.

— Vine şi Johnny cu noi, îi explică Mairi.

Geoffrey se încruntă.

— McCall? întrebă el. Credeam că-n dimineaţa asta e de gardă. Când ajungem în porturi, casierii nu-s ocupaţi?

— Se pare că nu trebuie să fie de gardă, răspunse Mairi înţepată. Dacă mă aşteptaţi câteva minute, îmi aduc imediat lucrurile.

Folosi acele minute pentru o ultimă căutare a lui David, care se dovedi zadarnică. Oona avea să-i transmită mesajul, desigur, dar Mairi ar fi vrut să-i poată explica ea însăşi.

— Ne ţii pe loc, îi zâmbi Johnny, când se

întâlniră pe pasarelă. Quinnel pare furios. Cred că ideea e să traversăm insula cu maşina, până la Orotava, adăugă el când ajunseră pe cheu. E locul cel mai important. Am putea să luăm prânzul acolo.

— Carol vrea să se uite prin magazine, îi informă Geoffrey pe un ton autoritar, care-l scoase pe Johnny imediat din sărite. Putem să petrecem o oră în Santa Cruz, apoi vom pleca mai departe.

Johnny opri un taxi şi-i dădu şoferului instrucţiunile.

— Nu vom ajunge mult mai departe de La Laguna înainte de masă, mormăi el, dar dacă trebuie neapărat să faci cumpărături, cred că n-avem încotro.

— Suveniruri, una, alta…! zâmbi Caroline. Nu mai fi aşa de prăpăstios, Johnny. N-o să dureze mult. Oricum, Geoffrey vrea să închiriem o maşină după-amiază, ca să putem merge oriunde vrem. Cred că e o idee excelentă, nu ţi se pare?

— Nu, nu mi se pare deloc excelentă, replică posomorât Johnny. Astea de-aici se strică frecvent.

Sper că ştie ce face. Drumurile din partea locului pot fi dezastruoase, iar localnicii conduc ca nişte maniaci.

— O să ne asumăm riscul, răspunse Caroline.

Făcură cumpărături şi se uitară la vitrine timp de o oră, mai petrecură o jumătate de oră bând suc de guava la o cafenea de pe trotuar, apoi porniră să caute maşina de închiriat.

Fu oferită fără dificultăţi de proprietarul unui hotel din apropiere, pe care Johnny îl cunoştea.

— Cel puţin, ar trebui să fie rezistentă, reflectă el. Andres Garcia e inginer de meserie, deşi lucrează încă din copilărie în afacerile hoteliere.

Caroline se aşeză în faţă, iar Johnny la volan, hotărât să conducă cel puţin în cea mai mare parte a drumului. Furios, Geoffrey fu nevoit să se aşeze în spate, lângă Mairi. Excursia nu începuse sub cele mai bune auspicii.

— Parc-am fi în Scoţia! exclamă Mairi, în timp ce se apropiau de La Laguna. E la fel de răcoare ca acolo!

Vizitară catedrala, înainte de a mânca de prânz. Geoffrey era tăcut, dar Caroline şi Johnny se simţeau minunat.

— Ştiu un local ideal ca să mâncăm, spuse Johnny. Nu arată prea grozav, dar mâncarea e excelentă. Cred c-o să vă placă.

Geoffrey se încruntă imediat. Johnny avea cam prea multe iniţiative.

— Ia ascultă, McCall, se răsti el, nu putem duce fetele în cine ştie ce bombe dubioase, numai ca să-ţi satisfacem ţie entuziasmul faţă de localnici. Vizavi e un restaurant foarte bun, la un hotel care arată civilizat. De ce nu încercăm la unul din astea?

— O, hai să fim mai altfel! exclamă Caroline. Probabil că jumătate din pasageri mănâncă la hoteluri. Haideţi să încercăm la bodega lui Johnny, să vedem cum e!

Luară o masă splendidă, ceea ce-l făcu pe Geoffrey să fie şi mai prost-dispus.

— Şi acum, spre Orotava! spuse Johnny. Putem

bea ceaiul la unul dintre hotelurile din Puerto.

Valea din faţa lor era blândă şi verde, iar oceanul vast şi unduitor al frunzelor de bananieri se unduia în soare, pe când deasupra loc marele vârf Teneriffe îşi ascundea capul într-un nor, făcându-şi siesta.

— El Teide şi-a pus pălăria, medită Johnny. S-ar putea să plouă.

— Nu-mi vine să cred că într-un asemenea loc poate ploua, spuse Mairi.

Coborâră din maşină în faţa hotelului Las Vegas, pornind pe malul închis la culoare, din rocă vulcanică; explorară portul, în vreme ce timpul li se scurgea inexorabil printre degete.

— Va trebui să mergem, spuse într-un târziu Johnny. Toate au un sfârşit.

Când fură gata de plecare, în piaţa principală, Geoffrey se întoarse spre el.

— Conduc eu la întoarcere, spuse. Tu ai stat destul la volan.

Johnny acceptă, iar Mairi, într-un soi de încercare disperată de a nu-l scăpa pe Geoffrey din vedere, îl însoţi înapoi în parcarea hotelului.

Îi lăsaseră pe Caroline şi Johnny aşezaţi în scuar, la o masă, sub un palmier gigantic, sobrind cos de chitră, iar când se întoarseră scaunele erau goale.

Un autobuz tocmai pleca din staţie, în latura opusă a scuarului.

— Ne vedem în Santa Cruz!

Râsul Carolinei pluti până la ei. Stătea aşezată în autobuzul local, lângă Johnny, zâmbind şi făcându-le cu mâna.

— Dar e ridicol! exclamă Geoffrey, furios. Cu rabla asta, au s-ajungă în nici nu ştiu câte ore! Va trebui să mergem după ei.

— Nu-i putem sili să coboare, protestă Mairi, stăpânindu-şi un zâmbet. Li se pare o poznă nemaipomenit de amuzantă.

— Care s-ar putea dovedi costisitoare, scrâşni Geoffrey printre dinţi. Îţi dai seama, nu-i aşa, că s-ar

putea să piardă vaporul?

Era ultimul lucru la care se gândise Mairi. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— E îngrozitor, recunoscu ea, privind autobuzul care dispărea după un colţ. Ce putem facem?

— Să-i urmărim, fireşte, răspunse Geoffrey, apăsând pe ambreiaj. Carol e complet iresponsabilă.

— Nu vrea să fie deloc serioasă. Pentru ea nu e decât o aventură colosală, distracţia de a face atâta drum cu autobuzul local. Sper să nu se dovedească dezastruoasă.

Geoffrey nu-i răspunse. Apăsa ambreiajul şi acceleratorul, trăgea de maneta schimbătorului de viteze, încerca din nou – fără niciun rezultat.

— Permiteţi-mi mie, *señor*, se oferi un omuleţ negricios, cu o pălărie de fetru pleoştită, care se ridicase de pe un scaun se la umbră. Maşinile pot fi foarte mofturoase. Pe asta o ştiu. Merg mult cu ea, când lucrez în Santa Cruz. Mă lăsaţi să vă ajut?

Geoffrey fu încântat să-i accepte asistenţa.

— Dar repede, îl zori el. Suntem foarte grăbiţi.

Trecură aproape zece minute până când motorul porni. Omuleţul vorbea foarte bine engleza, şi-i putu explica lui Geoffrey de se întâmplase cu carburatorul. În sfârşit, se dădu jos de la volan.

— Acum o să meargă – ca vântul!

Geoffrey îi aruncă o monedă.

— Mulţumesc, mormăi el, demarând.

Autobuzul avea zece minute avans. Imediat ce părăsiră străzile înguste din Puerto, Geoffrey apăsă pe accelerator, hotărât să-l ajungă din urmă cu orice preţ.

— Asta chiar le întrece pe toate, spunea el din când în când. Carol ar trebui să aibă mai multă minte. Toată după-amiaza s-a purtat ca o puştoaică de cincisprezece ani. Mă mir de imatură poate fi, în unele privinţe, adăugă el rece.

— N-o poţi condamna pentru că-i place să se distreze, replică Mairi.

— Nu-i distractiv deloc! se răsti el. Nu m-aş

mira ca acel McCall să fi ticluit totul.

— Dacă nu ajung înapoi la timp, s-ar putea să-l coste slujba, spuse Mairi, dorindu-şi ca Johnny şi Caroline să nu fi fost atât de impulsivi.

— Dacă şi-o pierde, aşa-i trebuie! ripostă cu furie Geoffrey. N-are minte deloc!

Începea să conducă neatent, riscând în locurile unde ar fi trebuit să aibă grijă. Mairi se ţinea bine pe scaun, în timp ce goneau pe o alee mărginită cu eucalipţi înalţi. În faţa lor, drumul eras pustiu. Autobuzul o luase prin altă parte.

Geoffrey frână.

— Blestemăţia aia o să se târască prin toate satele, spuse el. Dacă nu ştim drumul, n-avem cum să ne ţinem după ei.

— Cât timp mai avem?

Geoffrey se uită la ceas.

— Două ore, sau nici atât. Nava ridică ancora la ora opt.

Începea să se întunece – cu repeziciune. Acolo

nu exista crepuscul. Stelele răsăreau repede, licărind pe cer, aproape de crestele munţilor. El Teide se îndepărta, învăluit în umbră, privindu-le eforturile cu un zâmbet tainic. Îi prinsese într-o cursă pe insula lui stranie şi întunecoasă, făcându-i prizonieri?

Geoffrey aprinse farurile, străpungând întunericul cu fasciculele lor paralele.

— După ce ajungem în La Laguna, drumul o ia destul de drept până în Santa Cruz, spuse el. Îi vom aştepta acolo. Cu siguranţă, autobuzul trebuie să sosească în piaţa catderalei.

— E destul de mult de urcat, spuse Mairi, observând drumul întortocheat din faţa lor.

— Nu ne rămâne cdecât să riscăm.

Lăsaseră plantaţiile de bananieri înurmă, iar smochinii bătrâni şi noduroşi se înălţau cneuşii în lumina farurilor, dispărând după clipă ca nişte stafii tăcute.

— E atât de ciudat, şopti Mairi, cu buzele uscate. Cu siguranţă, ne vor aştepta, dacă nu ajungem

la timp.

— Vapoarele nu aşteaptă.

Geoffrey conducea aplecat peste volan.

— Nu-şi pot permite să stea în port pentru fiecare pasager împiedicat care vrea să le creeze probleme. Anunţă ora plecării, iar o lege nescrisă impune să fie respectată. Fiecare minut în care o navă de mărimea lui *Avalon* stă legată la chei costă bani. O oră în plus înseamnă bani în plus. O zi petrecută într-un singur loc e cam maximum cât îşi poate permite. Două, cel mult, într-o croazieră ca asta.

— Pare îngrozitor, să abandonezi aşa oamenii… protestă Mairi, când o umbră le tăie calea.

Geoffrey apăsă pe frâne, dar era prea târziu. Maşina se hurducă şi trecu mai departe. Cerul palid se înclină, într-un zgomot de sticlă spargă şi trosnetul îngrozitor al lemnului frânt.

Loviseră un copac. Parcă ar fi căzut un topor gigantic, despicând noaptea cu un vâjâit ca al vântului.

Se lăsă tăcerea – o tăcere neagră, de nepătruns. Tăcerea eternităţii, îşi spuse Mairi.

Stătu mult timp nemişetă, aşteptând un sunet pe care să-l recunoască. Nimic nu se clintea. Noaptea părea şi mai neagră, iar stelele se pierdeau în nori.

Încet, îşi mişcă membrele. Nu i se rupsese nimic. O durea capul, era plină de praf, iar maşina închiriată se înălţa în faţa ei, plecată într-un şanţ. Undeva, în apropiere, Geoffrey Quinnel zăcea fără cunoştinţă, neştiind ce li se întâmplase. Sau, poate, plecase să cheme în ajutor?

Mairi încercă să-şi aducă aminte ce se întâmplase, dar nu-şi mai amintea decât de umbra de pe drum. Prudentă, porni înainte, pe pipăite.

— Geoffrey! Geoffrey, mă auzi?

Niciun răspuns. Inima începu să-i bată mai repede. Era singură în sălbăticie, iar lumea părea imensă. Numai de l-ar fi putut vedea pe El Teide, dar gigantul munţilor rămânea ascuns, dormind în aşternutul lui de nori.

Apoi, ca şi cum i s-ar fi răspuns la o rugăciune, norii se despărţiră, iar pe cer apărutuna. Dintr-odată, cerul se însenină, plin de stele.

Geoffrey Quinnel zăce pe drum, aruncat de la volan de impactul coliziunii. Mairi alergă spre el, speriată de ceea ce se putea să găsească. În momentul când îl întoarse cu faţa în sus, Geoffrey gemu.

— Cum te simţi? şopti ea. Nu te mişca prea repede. Ia-o cu binişorul. Am să te-ajut cum pot.

Lui Geoffrey îi curgea sânge dintr-o rană de pe frunte, dar în rest nu părea să fie rănit. Se ridică în capul oaselor, cu o privire pierdută. Apoi văzu maşina.

— Ce porcărie! exclamă el. Acum chiar că am încurcat-o, nu? Trebuia să se întâmple asta, fireşte. Tocmei mie trebuia să mi se întâmple! O maşină stricată!

Îşi luă capul în mâini, privind spre pământ, descurajat.

— Trebuie să *facem* ceva, insistă Mairi. Nu

putem rămâne aici.

— Şi ce putem să facem? Am avut un accident, am stricat o maşină care nu-i a noastră, şi pe deasupra am mai şi rămas izolaţi.

Îşi frecă fruntea cu dosul mâinii, ştergându-se de sânge.

— M-am tăiat, spuse el neptincios. Cum arată?

— Nu pare foarte adâncă, deşi sângerează.

Mairi îşi căută batist.

— Mă întreb de cât timp suntem aici.

— De câteva ore cred.

Geoffrey se ridică, privindu-şi ceasul.

— E sau şapte şi jumătate, sau şase fără douăzeci.

— Şapte şi jumătate trebuie să fie, spuse sec Mairi. Doar dacă nu cumva ţi s-a oprit cesul.

— Ceea ce nu prea conteză. Chiar şi dacă e şapte şi jumătate, nu mai putem ajunge la Santa Cruz până la opt. *Avalon* n-o să ne-aştepte. Aşa păţeşti când te iei după Caroline! adăugă el furios. Eu avusesem

alte planuri pentru vizita noastră în Teneriffe.

— Acum nu mai avem ce face.

Mairi bănuia care fuseseră „planurile” lui.

— Trebuie să găsim o soluţie, ca să nu stăm aici toată noaptea.

— Suntem pe drumul principal dintre La Laguna şi costă, aşa că va trece cu siguranţă cineva, răspunse mohorât Geoffrey. Şi chiar dacă am vrea să mergem în căutarea unui ajutor, încotro am putea să pornim?

— Trebuie să fie vreo fermă sau o casă pe-aici pe undeva, spuse cam fără speranţă Mairi.

Geoffrey privi în jur.

— Arată-mi unde, răspunse el.

— Cinismul n-o să ne-ajute la nimic.

Acum, că reuşise să-i oprească hemoragia, Mairi îşi putea permite să fie furioasă.

— Dacă nu conduceai atât de repede, n-am fi nimerit în situaţia asta. Am fi ajuns la Santa Cruz destul de uşor, înainte de opt. Mă întreb dacă Johnny

şi Caroline au ajuns la timp.

— Foarte probabil, răspunse el. Nu-l văd pe McCall făcându-şi griji pentru noi.

— Cum să nu-şi facă griji?! exclamă Mairi. E casier, iar pasagerii navei fac parte dintre responsabilită de lui.

— N-o să ţină vasul pe loc, dacă asta speri, spuse sec Geoffrey. Numai căpitanul poate face asta, şi ar trebui să fie o urgenţă mai mare decât o prostie de-a noastră. Fireşte, ei aşa vor crede.

Probabil era adevărat. Aveau să rămână în urmă, iar impresia generală la bordul navei urma să fie de iresponsabilitate, sau chiar mai rău. Lui Mairi i se frânse inima la gândul lui David şi al explicaţiilor pe care le putea pune el pe seama absenţei lor.

— Nici ţie nu ţi-e cu nimic mai uşor, nu-i aşa? întrebă ea. Cred c-am s-o iau pe jos. Poate ajung la vreo casă.

— Vorbeşti spaniola? întrebă sarcastic Geoffrey.

— Nu…

— Atunci cum ai să le explici situaţia în care te afli unor ţărani care probabil vorbesc oricum numai jargonul local?

— La asta nu m-am gândit…

Mairi îşi muşcă buzele.

— Dar, cu siguranţă, vor *vedea* ce ni s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Şi-şi vor scoate Rolls-Royce-ul ca să ne tracteze?

Geoffrey râse antipatic.

— Nu, stăm aici şi aşteptăm până trece o maşină.

Abia peste o jumătate de oră, lumina unor faruri străpunse întunericul mai sus de ei.

— Mă întreb cât de grav e avariată maşina, spuse Mairi.

— Ne vom putea da seama în curând.

Geoffrey trecu în partea cealaltă a copacului prăbuşit.

— Am să-i fac semn tipului ăstuia să oprească. Numai de încă un accident n-avem nevoie.

Maşina încetini, oprindu-se la câţiva metri de locul unde stăteau, şi coborî un bărbat. Vorbi repede în spaniolă, iritat că trebui să se oprescă, apoi privi spre copacul căzut şi spre Mairi, care stătea în partea cealaltă.

— Iertaţi-mă, se scuză el, vorbind cu grijă în engleză. Nu ştiam că sunteţi străini. Văd că aţi avut un accident de maşină. Vă pot fi de vreun ajutor?

— Fireşte că puteţi, răspunse Geoffrey.

Şi îl conduse spre copacul prăbuşit.

— *Señora?*

Spaniolul făcu o plecăciune adâncă.

— Sper că nu sunteţi rănită. Este o mare neplăcere. Îmi permiteţi să vă ofer ajutorul meu?

— Vă mulţumesc.

Cu excepţia unei dureri puternice deasupra tâmplelor. Mairi se simţea rezonabil de bine.

— Se pare că amândoi ne-am lovit uşor la cap.

— Accidentele sunt atât de frecvente pe drumurile acestea întortocheate şi înşelătoare, fu spaniolul de acord. Dar altfel, cum să le construim? Doar nu putem prea bine să urcăm drept până la platou.

— Nu puteţi, nu puteţi, îi dădu dreptate Geoffrey, cam enervat. Aţi putea îndrepta farurile încoace, ca să vedem ce avarii a suferit maşina? E în şanţ.

— Copacul îl putem da la o parte.

Spaniolul făcu un semn spre propria lui maşină, chemându-şi în ajutor şoferul în uniformă.

— Miguel, avem aici doi englezi în dificultate, îi explică el. Trebuie să facem tot ce putem ca să-i ajutăm.

La lumina farurilor, examinară maşina închiriată, discutând situaţia câteva minute în limba lor. Geoffrey se tot uita în şanţ, neconsolat.

— Avem un parbris spart, spuse el, şi o stricăciune la aripă. Maşinile astea vechi pot suporta

multe lovituri, continuă el, mai încrezător. Poate că e de ajuns s-o tractăm. Dacă oamenii aceştia ne pot scoate din şanţ, cine ştie, poate reuşim să ajungem la Santa Cruz cu mijloace proprii.

Acţiunea dură aproape o oră. Abandonbaseră orice idee de a lua legătura cu nava, iar Mairi nu ntrebă ce trebuia să facă o dată ajunşi în cealaltă parte a insulei. Era îngrijorată şi pentru Caroline, întrebându-se ce făcuseră ea şi Johnny când le descoperiseră absenţa pe bord, la ora opt seara.

Maşina închiriată îşi reveni încet la poziţia normală şi se opri pe drum, cu o smucitură. Şoferul desprinse frânghia cu care o tractase.

— Vom aştepta până încercaţi motorul, spuse spaniolul. Am multă încredere în aceste maşinării vechi şi solide care au fost construite ca să dureze o viaţă.

Geoffrey se aşeză la volan, în timp ce Mairi îşi ţinea respiraţia. După două sau trei eforturi zadarnice, motorul se însufleţi. Geoffrey îl ambală violent.

— Mai încet, îl preveni binefăcătorul lor. Acum sună, cum să spun – sănătos, e corect aşa? Consider că puteţi porni. Călătorie plăcută! le mau ură el, politicos.

Şoferul şi Geoffrey dădură la o parte din drum copacul prăbuşit, apoi Geoffrey şi Mairi plecară, mulţumind încă o dată.

— Nu vom şti niciodată cum îl cheamă, spuse Mairi, şi a fost atât de amabil…

— Nu e genul de om pe care să-l răsplăteşti, mormăi Geoffrey. Un grangure, sau cam aşa ceva.

— Oricum, slavă Domnului că a apărut la timp, spuse Mairi. Şi acum, ce facem?

— Am putea telefon în port, din La Laguna, răspunse el, dar n-avem nicio speranţă. E nouă fără zece.

Lui Mairi i se strânse inima. Nava era în drum spre Canarele Mari. Următoarea escală era Las Palmas.

— Ce *putem* face?

Geoffrey ridică din umeri.

— Luăm avionul până în Canare, dimineaţa. Putem vorbi prin radio cu nava.

Rmaseră tăcuţi, până ajunseră în capitală. Nu se simţeau deloc bine împreună.

Catedrala se înălţa în faţa lor. Găsiră un telefon public. S.S. *Avalon* ridicase ancora la orele opt şi douăzeci şi trei de minute, ceea ce însemna că-i aşteptase. Li se spuse că puteau trimite un mesaj radio.

Geoffrey se căută prin buzunare.

— Câţi bani ai la tine? întrebă el.

— Foarte puţini, mărturisi Mairi. Cam şaizeci de pesetas. Azi-dimineaţă am făcut nişte cumpărături.

— Nu mi-eşti de mare ajutor, replică el dur. Va trebui să plătim şi stricăciunile produse maşinii.

— Parcă Johnny spusese că e asigurată.

— Ei, poate, dar ştii cum sunt străinii ăştia. Eu mai am câteva bancnote, mormăi el. O să le numărăm mai târziu.

Mairi aşteptă până trimise mesajul radio, întrebându-se cum îl formulase. Spera să se fi exprimat diplomatic, deşi acum nu mai prea conta.

Când ajunseră la periferia oraşului Santa Cruz, Mairi spuse:

— Putea să fie şi mai rău. Am fi putut ajunge la spital.

Geoffrey mormăi.

Străbătură bulevardul scăldat în lumina felinarelor. Noaptea, Santa Cruz era un oraş de poveste, iar Mairi se bucura enorm că-l revedea.

— Mergem direct la garaj, spuse Geoffrey.

Garaufl era puternic luminat, iar în uşa sa lată stătea Johnny McCall. Văzându-l, Mairi scoase un strigăt de uşurare.

— Johnny! exclamă ea. Johnny!

Johnny o luă la fugă spre maşină, cu bucuria şi furia amestecându-i-se în expresie.

— Unde Dumnezeu aţi fost? întrebă el. Şi ce s-a întâmplat cu maşina, Maică Precistă?

O ajută pe Mairi să coboare.

— Pari distrusă.

— Suntem, răspunse Mairi, ţinându-se de braţul lui. O, Johnny, mă bucur atât de mult că te văd!

Pentru prima oară, vocea îi tremura.

— Am pierdut vaporul?

— Am urcat-o pe Carol la bord. A trebuit să insist, dar până la urm a cedat. M-am aşteptat la aşa ceva, explică el, şi eu semnasem pentru maşină. Căpitanul m-a înţeles şi m-a lăsat să rămân aici.

Aruncă o privire spre Geoffrey, peste capotă.

— Ai făcut-o de oaie, aşa-i? constată el. Cum ai reuşit boroboaţa asta?

— N-a fost greu.

Între timp, Geoffrey îşi recâştigase obişnuita încredere în sine.

— Un idiot de măgar sau catâr sau ce-o fi fost a apărut pe drum în faţa noastră. L-am evitat, şi am ajuns în şanţ.

— Un parbris nou, şi reparaţiile aripii, murmură

Johnny, apreciind avariile vizibile ale maşinii. Nu-i prea rău, conchise el. Aţi păţit ceva, vreunul dintre voi? mai întrebă, uitându-se direct la Mairi.

— La început, am fost cam ameţită, recunoscu ea, dar îmi trece.

— Mai bine consultă un medic, o sfătui Johnny.

— Nu, serios, mi-e fine acum.

— Ai sânge pe frunte.

— O nimica toată.

— Şi dumneata, Quinnel? se întoarse Johnny spre Geoffrey.

— Eu m-am tăiat cam urât – pe faţă, ghinionu dracu'.

— O să supravieţuieşti, replică Johnny destul de dispreţuitor. Vom lua camere la un hotel, iar acolo ai să te poţi obloji, înainte de masă. Mâine dimineaţă la prima oră, luăm avionul până la Las Palmas.

Mairi oftă uşurată. Cu Johnny la comandă, situaţia nu mai părea chiar atât de gravă.

— Ţie şi lui Carol ce vi s-a întâmplat? întrebă

ea, în timp ce porneau spre un hotel modest de pe malul mării.

— Nici pe jumătate câte vi s-au întâmplat vouă, zâmbi Johnny. Carol a avut ideea cu autobuzul local, aşa că am urcat. A văzut maşina în depărtare şi ne-am dat seama că ne vedeaţi.

— A fost o copilărie, nu-i aşa? comentă Mairi, în timp ce intrau în hotel.

— Atunci, nu ni s-a părut, şi oricum, în dragoste şi-n război totul e permis! replică Johnny, aruncând o privire spre Geoffrey. E mult prea sigur de Carol.

— Au fost… discuţii când v-aţi urcat la bord? întrebă nervoasă Mairi. Cred… că toată lumea a aflat ce se întâmplase.

Prin „toată lumea” se referea la David Rodney.

— A avut loc puţină agitaţie, confirmă Johnny. Bănuiam ce se putuse întâmpla, când am văzut că trecea timpul şi nu mai apăreaţi. Bill Wakes era destul de livid, desigur, când a văzut că legitimaţiile voastre

lipseau. A trebuit să-i dăm raportul Bătrânului la opt. El a ordonat să mai aşteptăm zece minute, apoi Bill m-a trimis pe mal.

— Iar apoi, vaporul a plecat.

— Trebuia. O navă de mărimea lui *Avalon* nu-şi poate permite să stea pe loc, aşteptând doi pasageri. A aşteptat în radă o jumătate de oră, dar a trebuit să semnalizez că încă nu apăruserăţi.

— Câte probleme le-am creat tuturor, oftă Mairi.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, o consolă Johnny. Aveţi o scuză *bona fide,* ceea ce nu-i puţin lucru.

Vorbea cu o veselie forţată.

— Cred că dacă nu luam autobuzul, Carol şi cu mine am fi căzut şi noi victime accidentului.

— Şi trebuia să am grijă de ea! se tângui Mairi. Nici nu ştiu ce-o să creadă Sir Oliver.

— Nu e nevoie să apară în ziare, o asigură Johnny. Numai dacă între timp Carol face vreo prostie, cum ar fi, să-i scrie tatălui ei. Nici măcar

pasagerii nu e nevoie să ştie, adăugă el, ca s-o liniştească şi mai mult. Vom fi în Las Palmas mâine dimineaţă, la scurt timp după ce nava acostează, şi poţi lăsa cea mai mare parte a explicaţiilor în seama mea. Ar fi un gest frumos, totuşi, dacă i-ai prezenta personal căpitanului scuzele tale. Ştii, el răspunde de siguranţa pasagerilor.

Luară o cină nu prea veselă. Geoffrey încă mai tindea să-l învinuiască pe Johnny pentru ghinionul lor, iar Johnny devenise irascibil. Nu se simpatizau, şi se observa.

— Mă duc să vorbesc cu cei de la garaj, spuse Johnny imediat ce li se servi cafeaua. Mai bine vino şi dumneata cu mine, Quinnel.

Aruncă o privire peste masă spre Mairi, care-şi sorbea cafeaua încruntată.

— Eu în locul tău m-aş duse la culcare, îi recomandă el. Ai avut o zi grea.

Mairi se bucură să rămână singură, fie şi numai pentru a-şi pune gândurile în ordine. Simţea că

incidentul urma să aibă repercusiuni în viitor. Până şi David Rodney putea fi scuzat dacă o considera iresponsabilă şi, în calitatea lui de membru al echipajului, probabil că aflase între timp despre isprăvile ei.

I se strângea inima la gândul revederii, al dezamăgirii din ochii lui. Deşi ziua lungă şi grea o obosise îngrozitor, înainte de a adormi în sfârşit auzi un ceas, undeva în oraş, bătând ora trei noaptea.

Capitolul 6

— Totul e sub control, şi nu trebuie să ne facem nicio grijă cu maşina. Era asigurată.

Johnny intrase în sala de mese, a doua zi dimineaţă, frecându-şi palmele cu satisfacţie. Toată iritarea din seara trecută i se risipise complet.

— Ce uşurare…!

Mairi trase adânc aer în piept.

— Toată noaptea am visat că eram aruncată în

puşcărie, sau cine ştie ce, fiindcă nu aveam destui bani ca să plătesc pagubele.

Stătea la o masă lângă una dintre ferestrele deschise care dădeau în grădina cu terasă unde luaseră cina în seara trecută.

— Unde-i Quinnel? întrebă Johnny.

— Încă n-a coborât. Te-am aşteptat fiindcă am dificultăţi cu lista.

Johnny se aşeză îm faţa ei.

— Ceea ce înseamnă că ţi-e foame. Eu n-am mâncat nimic aseară. În locul tău, aş lua o papaya, o sfătui el, după ce studie listas. Urmată de o omletă, cred. Sau ai prefera peşte?

— O omletă m-ar tenta.

Deodată, Mairi privirea.

— Îmi pare rău, Johnny, se scuză ea, pentru că ţi-am pricinuit atâtea dificultăţi.

— Nicio problemă, răspunse el, storcându-şi lămâie peste papaya. Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, cum se spume. Trebuie să mărturisesc că

începeam să fiu îngrijorat. Cum te mai simţi cu capul?

— Nu prea rău.

Durerea din seara trecută scăzuse, devenind doar o pulsaţie înfundată.

— Cred că mi-am făcut un cucui destui de urât, când ne-am ciocnit. Mă întreb dacă Geoffrey e bine. Avea o tăietură deasupra ochiului stâng.

— Şi-a pansat-o înainte de a se culca.

În glasul lui Johnny se simţea o undă de dispreţ.

— Ne-am dus la o farmacie, de unde a primit şi un somnifer. Cred că-l îngrijorau stricăciunile produse faciesului său nemaipomenit. Pentru el, mutra e monedă curentă, cred.

— Nu-ţi prea place, zâmbi Mairi.

— Nu-mi place deloc.

Johnny atacă omleta cu o împunsătură furioasă de furculiţă.

— E genul de om care-mi încreţeşte carnea pe trup, şi totuşi, femeile par să-i cadă la picioare în stil mare. Am mai văzut totul şi înainte. De fapt, e o

practică destul de comună la bordul navelor.

— Nu vreau ca şi Carol să-i cadă pradă, Johnny, îi mărturisi Mairi. Trebuie să am grijă de ea. Tatăl ei are încredere în mine. De-asta sunt aici, bucurându-mă de o vacanţă unică în viaţă, dar acum simt că nu m-am achitat de sarcini.

— Nu total.

Impulsiv, Johnny îşi puse o mână peste a ei.

— O să rezolvăm totul în doi, Mairi. N-am de gând să las să i se întâmple ceva lui Carol, dacă pot interveni cumva. Cred că nu e îndrăgostită serios de Quinnel. Este doar un fel de amorezare tinerească pe care o s-o lase în urmă, dacă are destul timp la dispoziţie.

— Dar avem destul timp? întrebă Mairi. Ştii cât de impulsivă e Carol.

— Ştiu.

Johnny îi dădu coşul cu cornuri calde.

— Pentru mine, şi asta face parte din farmecul ei.

Era o uşurare să aibă un aliat, îşi spuse Mairi, deşi niciunul dintre ei nu-şi putea permite să-l subestimeze pe Geoffrey Quinnel. Acesta intră în sala de mese când îşi terminau cafeaua, cerând ca a lui să fie servită pe terasă.

— Cădea-i-ar o nucă de cocos în cap! bombăni Johnny. Quinnel, adăugă el mai tare, nu întârzia prea mult. Trebuie să fim la aeroport cel târziu la nouă.

Zborul între cele două insule fu scurt şi lipsit de evenimente. Avionul decolă spre soarele care răsărea, la mică altitudine deasupra mării, iar peste Isleta şi Puerta de la Luz începu coborârea spre Las Palmas. Grand Canaria arăta mai verde ş mai mică decât Teneriffe, şi nu existau *barrancos* întunecate care să-i brăzdeze coastele şi niciun pisc dominant. O insulă blândă, zâmbindu-le primitor când aterizară.

— Priviţi acolo! le arătă Johnny. *Avalon* tocmai intră în port!

Ca un vaporaş de jucărie, marele vas se strecura printre nave spre cheiul alb, iar bătăile inimii lui Mairi

se accelerară. Dintr-odată, totul i se părea extrem de îndepărtat, ca şi cum ea, Johnny McCall şi Geoffrey Quinnel s-ar fi desprins de acea mică lume plutitoare.

— Cât de uşor devii parte dintr-o navă, reflectă ea, în timp ce-şi încheiau centurile de siguranţă. *Avalon* pare acum casa mea. E ca şi cum nici n-aş fi cunoscut altă lume.

— E schimbarea mării, zâmbi Johnny. Oricine îi suferă efectele, într-un fel sau altul. Cât timp te afli la bord, n-ai cum să n-o simţi. Te face să vezi lucrurile altfel. Marea oferă propriul ei sistem de valori. Nimic nu rămâne ca înainte. Viaţa ţi se va calibra după *Avalon* timp de cinci săptămâni încheiate, cu lumea obişnuită rămasă undeva în urmă, şi nici nu vei dori să fie altfel. Iar schimbarea devine permanentă, pentru oamenii ca mine – şi ca David Rodney, adăugă el pe neaşteptate.

— Mă întrebam despre David, mărturisi Mairi. De ce o fi ales marea…

— Probabil o avea în sânge, răspunse prompt

Johnny. Dacă nu e aşa, nu se prinde de tine. Poate să fi părut o cale de evadare, în cazul lui David, dar acum a devenit esenţială pentru el. E mulţumit de viaţa lui.

— Cred că este, fu Mairi de acord. Îl simpatizezi, nu-i aşa, Johnny?

— Îl respect, ceea ce e mai mult decât dacă l-aş simpatiza.

Johnny se răsuci în scaun, privind-o.

— E un om greu de cunoscut, de scord, dar o dată ce te-ai apropiat de el, nu te dezamăgeşte niciodată. E cel mai bun medic de bord pe care l-am avut vreodată. Cred c-ar trebui să te duci la el imediat ce ajungem pe vas, adăugă el, în timp ce roţile avionului atingeau pista.

Mairi roşi.

— Să mă duc la el? repetă ea. De ce m-aş…

— Pentru lovitura de la cap, îi explică Johnny. Te supără de când am plecat din La Laguna. Cunosc semnele. Cere-i lui David să te examineze, pentru

orice eventualitate. În fond, scumpul de Geoffrey, aci de faţă, a avut nevoie de un sedativ ca să doarmă azi-noapte, iar după părerea mea vânătăile tale arată mai rău decât ale lui.

— Nu vreau să mă duc la David plângându-mă de o durere de cap, protestă Mairi. O să-mi treacă. Mă simt doar cam amorţită.

— Dacă nu te duc, am să raportez, o preveni sever Johnny. Poate să nu fie nimic, cum spui tu, dar poate fi şi ceva serios. Nu ne asumăm niciun risc.

— Ar trebui ca mai întâi să mă duc la căpitan, încercă Mairi să ocolească sugestia de a-l vizita pe David. Mă simt din ce în ce mai vinovată.

Luară un taxi de la aeroport până pe chei. Nava era deja amarată, iar casierul şef îi aştepta nervos în capătul pasarelei.

— Te aştept în biroul meu, McCall, îl întâmpină el pe Johnny. Iar acum, domnişoară Finlay, căpitanul ar dori să stea de vorbă cu dumneavoastră. Şi cu dumneavoastră, domnule Quinnel. Înţeleg că aţi

avut un accident, cu o maşină închiriată.

O privi pe Mairi atent.

— Vă simţiţi bine? întrebă el. Nu păreţi. Mai bine consultaţi medicul imediat ce se poate, o sfătui. Ce-i sigur e sigur.

Pe Mairi o durea îngrozitor capul, pulsând în acelaşi ritm cu bătăile inimii, dar Geoffrey părea netulburat la gândul întrevederii.

— Hai să ne lămurim, spuse el. N-avem niciun motiv să facem pe spăşiţii, nici în faţa căpitanului, nici într-a altcuiva.

Căpitanul Murchinson, însă, îi trată cu respect şi sinceritate.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă lăsăm pe loc, mai ales după ce avuseserăţi un accident, dar asemenea lucruri se mai întâmplă ocazional, le explică el. Dacă i-aş aştepta pe toţi întârziaţii, jumătate din călătorie am sta legaţi la cheu. Oamenii trebuie să înveţe. Înţeleg, desigur, că în cazul dumneavoastră n-aţi avut încotro. Totuşi, îmi permit să vă atrag

atenţia că aţi fost cam imprudenţi, închiriind o maşină fără şofer.

Dintr-odată, ochii îi licăriră.

— Dar pe viitor veţi şti. Vă doresc călătorie plăcută.

— Ne-a ţinut predici ca unor copii, bombăni Geoffrey în timp ce ieşeau din cabină. Mă întreb cine se crede.

— Căpitanul, răspunse scurt Mairi. Ştiu că n-ai avut nicio vină, Geoffrey, adăugă ea, dar n-are niciun rost să fii arogant. Cu siguranţă, l-am pus într-o mare încurcătură, neştiind dacă să plece sau nu, lăsându-ne singuri în Las Palmas. Poate că existenţa legăturii aeriene l-a ajutat să se hotărască, dar a fost penibil pentru el.

— Şi probabil că de-acum încolo o să ne îngreuneze viaţa pe tot parcursul călătoriei, replică Geoffrey. Ăştia nu pot suferi să le pună cineva la îndoială autoritatea absolută, în orice fel.

— Mie mi s-a părut foarte amabil.

Ajunseseră la scara care cobora pe puntea de jos, iar Geoffrey se trase într-o parte, făcându-i loc unei persoane care urca.

— A, dumneata erai, spuse el când omul apăru. S-ar putea să-ţi fac o vizită. Am suferit o tăietură urâtă la cap. M-au peticit în Santa Cruz, dar prefer să fiu sigur.

David urcă cele câteva trepte rămase, oprindu-se lângă ei. Vorbi fără să privească spre Mairi:

— Voi vedea ce pot face pentru dumneata. Crezi că ai avea nevoie de copci?

— Sper că nu…! răspunse consternat Geoffrey. Nu cred că e atât de rău, dar n-are niciun rost să risc.

— Absolut niciun rost, confirmă David. Voi veni în cabina dumitale, ca să te examinez. Am auzit că aţi avut un accident.

— Unul destul de neplăcut, încuviinţă Geoffrey. Cred că am fost la un pas de moarte.

David se răsuci spre Mairi, cu o expresie de

nepătruns.

— Te simţi bine? o întrebă el. Îmi pare rău că ţi s-a stricat ziua.

— Am încercat să iau legătura cu tine, se bâlbâi Mairi, amintindu-şi mesajul pe care i-l lăsase la Oona. Am încercat să-ţi explic…

David îi mai susţinu un moment privirea.

— Era ceva de explicat? întrebă el scurt. Am înţeles că te răzgândiseşi.

Nu putea da vina pe Oona, îşi spuse Mairi, coborând scara în urma lui Geoffrey. David o invitase pe mal, ea acceptase, apoi se răzgândise. Era dezamăgit de ea, cum avea toate motivele, dar nu era numai atât. Bătăile inimii i se accelerară, bubuindu-i în piept. Privirea lui fusese aproape dispreţuitoare…

— Ei, în sfârşit ai apărut! exclamă Caroline, apărând în uşa cabinei. Da ştiu că i-ai pus pe toţi pe jăratic… O, Dumnezeule mare, Mairi, ce s-a întâmplat? Arăţi ca o stafie. N-ai păţit nimic, nu-i aşa?

— Suntem amândoi bine. Nu-ţi face griji,

Carol, răspunse Mairi, înainte de a închide uşa.

* * *

— Vii pe mal? o întrebă Caroline, vârând capul pe uşă. Eu mă duc pe o plajă fabuloasă, să înot, apoi într-un loc numit Santa Brigida. În apropiere e un crater vulcanic, sau aşa ceva, şi vrem să-l vedem. E stins, cred. Sau, oricum, aşa sper. Mi-a fost de-ajuns să văd jumătate din echipaj tunând şi fulgerând, fără să mai erupă şi un vulcan!

— Căpitanul a fost foarte furios? întrebă indiferentă Mairi.

— Nu la fel de furios ca Bill Wakes. Pentru el, întârzierea voastră părea de-a dreptul o insultă personală. Onoarea casierului, aşa şi pe dincolo… Şi pe urmă, David Rodney l-a muştruluit şi el pe Johnny.

Mairi o privi.

— De ce?

Caroline avu bunul simţ să facă o mutră

vinovată.

— Ne-a acuzat că ne despărţiserăm de voi, recunoscu ea. Ştiu că ar fi trebuit să rămânem împreună, dar atunci nu mi s-a părut nimic rău, că am vrut şi noi să facem o plimbare cu autobuzul ăla dărăpămat. De unde era să ştiu că urma să aveţi un accident?

Fata era gata să uite de toată aventura, întrucât nimeni nu fusese grav rănit, după cum insista ea.

— Ia-ţi costumul de baie şi vino cu noi, o îndemnă ea. Mă duc cu familia Preston şi cu băiatul acela drăguţ, Anderson, cu care am stat de vorbă la bazin. Înoată excelent şi a mai fost la Canteras. Aia-i plaja unde vom merge. Închiriem maşini – câte patru în fiecare. E mult mai bine aşa decât cu autocarul, pentru că putem opri oriunde vrem.

Mairi ezită. Amorţeala capului i se intensifica şi nu voia nimic mai mult decât să se culce şi să doarmă, dar n-o putea lăsa pe Caroline să debarce singură.

— Aşteaptă-mă câteva minute, o rugă ea. Vreau

să mă aranjez şi eu puţin.

* * *

Drumul până la plajă fu un coşmar. Prestonii erau o pereche zgomotoasă, cu doi copii care făceau mofturi încontinuu, iar Roy Anderson era un tânăr amabil şi banal al cărui singur subiect de conversaţie era sportul. Mairi o văzu pe Beryl Kelvington privind-o cu o expresie acră şi, după un timp, văduva veselă se apropie pe nisip ca s-o întrebe:

— Ce-ai făcut cu Don Juan Quinnel? Doar nu cumva te-a lăsat cu ochii-n soare!

— A rămas la bord, cred, răspunse vag Mairi. Are o tăietură la cap. Am… am avut un accident.

Beryl îşi permise un hohot scurt de râs ostil.

— Am auzit, spuse ea cu o voce de gheaţă. Aţi avut mare noroc că aţi putut zbura până aici, ca să prindeţi vaporul, nu?

— Johnny McCall a făcut toate aranjamentele,

spuse Mairi. A venit şi el cu noi.

— Da bine te mai distrezi! se strâmbă Beryl. N-aş fi crezut că Geoffrey are destui bani ca să sară din insulă-n insulă în stil mare. Cică-i aşa de strâmtorat…!

— Niciunul dintre noi nu are prea mulţi bani, spuse Mairi, nemulţumită de subiectul abordat de Beryl. N-am vrut anume să avem accidentul, doamnă Kelvington. Credeţi-mă, pentru nimic în lume n-aş mai rămâne aşa în urmă.

Beryl continuă s-o studieze cu neîncredere, îngustându-şi ochii negri.

— Pari atât de tăcută, medită ea. Dar apele liniştite sapă adânc, nu-i aşa? Cred că te distrezi de minune în croaziera asta, domnişoară Finlay.

După de Beryl plecă, Nora Preson se aşeză sub umbrela de plajă, remarcând:

— Sper că Beryl Kelvington n-a băgat cuţitu-n tine. E genul şocant, ademenindu-şi mereu bărbaţii cu banii ei! Se spune că răposatul ei soţ i-a lăsat aproape

un milion de lire sterline, deci cred că toate bijuteriile alea pe care le poartă sunt veritabile. Ar trebui să şi le ţină sub cheie.

— Le ţine în biroul casierului, mămico! îşi informă Connie Preston mama, cu voce sonoră. Toate brăţările şi inelele şi toate alea. Am văzut-o când s-a dus după ele înainte de cină, iar drăguţul ăla de casier zice că-i dusă cu pluta!

— La Johnny McCall se referă, zâmbi Nora. Dar nu vorbi aşa de tare, iubito, o admonestă ea. O să te-audă!

— Şi ce dacă m-aude?

Connie privi în jur, deja plictisită de subiect.

— Pot să mai mănânc o îngheţată?

— Încă nu, o refuză Nora fără prea mare convingere. Ai primit trei deja. Nu-ţi face bine, dacă vrei să înoţi.

— Cine vrea să înoate?

Vocile lor sfredeleau creierul lui Mairi, împreună cu zgomotele maşinilor care schimbau

vitezele pe drumul de deasupra, şi strigătele şi râsetele celorlalţi oameni de pe plajă. Mairi avea impresia că acea după-amiază caniculară şi plină de praf nu se mai termina.

Se duseră cu maşina la Tamaraceite, apoi pe drumul central spre Teror, unde Mairi stătu în biserica răcoroasă, privind statuia Fecioarei Brazilor şi bucurându-se de momentul de răgaz. Acolo era linişte şi pace. Dintr-odată, ochii statuii păreau plini de compasiune.

La întoarcerea în Las Palmas, Prestonii insistară ca Mairi şi Caroline să petreacă restul serii împreună cu ei, la hotelul Santa Catalina, un edificiu vast şi luxos care domina împrejurimile, cu faţada spre mare.

— O să vă placă la nebunie! spuseră ei. Şi trebuie neapărat să vedeţi dansurile autohtone.

Copiii începură să se certe că voiau să se plimbe cu cămila care patrula pe alei, spre amuzamentul sezoniştilor.

— Te rog, Carol, spuse Mairi, cred că eu

trebuie să mă întorc la bord…

Vocea i se stinse, iar palmierii înalţi din grădina hotelului părură să se îndepărteze, profilaţi pe cerul incredibil de albastru.

— Arăţi groaznic! constată Caroline. Mairi…

Osiluetă înaltă şi cu umeri laţi se apropie cu hotărâre dinspre uşa hotelului.

— Rezolv eu asta.

Mairi recunoscu glasul lui David, părând să se audă de la mare distanţă.

— A stat prea mult la soare.

O prostie, îşi spuse ea. Nu soarele era de vină, ci durerea aceea nesuferită de cap. Întinse o mână nesigură şi o simţi cuprinsă uşor între degetele suple ale unei femei.

— Nu-ţi face griji, îi spuse cu blândeţe Elsa Manning. David o să aibă grijă de tine. Hai să ne întoarcem la navă. Încearcă să rezişti, draga mea. După ce ajungi la bord, ai să te simţi mai bine.

David o cuprinse pe Mairi de talie.

— Te descurci? o întrebă el. Reazemă-te de mine. Nu e departe. Vom lua un taxi de pe chei.

Mairi se agăţă de mâna Elsei.

— Vă deranjez îngrozitor, şopti ea.

— Prostii, eşti bolnavă! Se vede cu ochiul liber.

Elsa îşi desprinse mâna dintr-a ei.

— Du-o înapoi, David, spuse ea. Am să mă ocup eu de scaunul lui Charles.

Îl aduseseră pe Charles Manning pe mal, iar Elsa îşi întrerupsese cina plăcută pe care o luau la restaurantul hotelului Santa Catalina.

— V-am stricat seara, murmură Mairi. Îmi pare atât de rău…

David nu-i răspunse. În schimb, opri un taxi şi se aşeză pe bancheta din spate lângă ea, posomorât, continuând s-o ţină de mijloc.

— Nu trebuia să vii pe mal, dacă te simţeai aşa, spuse el. Unde te-ai lovit la cap?

Mairi îşi dădu la o parte părul de pe frute, arătându-i vânătaia de sub scalp.

— Nu credeam că e prea grav.

— Mai bine mă lăsai pe mine să judec asta, replică David cu o blândeţe neaşteptată. Umbli pe picioare cu o uşoară comoţie, de douăzeci şi patru de ore. Nici nu e de mirare că te afectează căldura.

Îngrijorarea din glasul lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi, deşi Mairi ştia că nu putea fi mai mult decât o preocupare profesională.

— Cu siguranţă… nu putea fi prea grav, fu singurul lucru pe care putu să-l spună.

— E destul de grav.

Când *Avalon* apăru în faţa lor, David îi făcu semn şoferului să oprească.

— Cheamă un steward de pe navă, îi ceru el. S-ar putea să am nevoie de ajutor.

— David… pot să merg, insistă Mairi. Am să mă descurc… dacă mă pot ţine de braţul tău.

Urcară pe pasarelă unul lângă atul.

De cum ajunseră la uşa infirmieriei, David o strigă pe Oona.

— Vrei să te ocupi tu de ea un moment? Eu mă duc să-mi schimb haina.

Când se întoarse, Mairi zăcea pe canapeaua de examinare, cu ochii închişi.

— Soarele nu i-a făcut prea bine, remarcă Oona.

Încet, cu grijă, David se aplecă peste ea, ridicându-i pleoapele grele pentru a-i examina ochii.

— O să-ţi revii, spuse el. E de ajuns să dormi.

Mairi simţi că Oona îi ridica mâneca pentru a-i tampona braţul, apoi urmă înţepătura scurtă a acului seringii în piele.

— O nimica toată…

Glasul lui David se pierdea dreptat.

— Nimic serios. Lua-l-ar dracu' pe Quinnel!

Capitolul 7

Trecu o veşnicie până îi auzi glasul din nou. Atât de multe alte voci umpluseră timpul de aşteptare,

încât renunţase la orice speranţă – şi apoi, dintr-odată, David apăru.

— Cum te simţi? o întrebă el.

Era bun, mai bun decât merita Mairi, dar numai fiindcă fusese bolnavă.

— Mult mai bine, murmură ea. De cât timp stau aici?

— De două zile.

Mairi deschise larg ochii.

— De-atât de mult? Şi… ce-i cu Carol?

— Carol îşi poate purta singură de grijă.

— Dar Geoffrey…

Buzele lui David se crispară.

— Vrei să te scoli? o întrebă el.

Mairi dădu din cap.

— Aş vrea să încerc.

— Am s-o chem pe Oona.

Se întoarse spre uşă. De pe chip îi dispăruse orice blândeţe, rămânând doar o expresie care ezita între furie, dezamăgire şi o undă de dispreţ.

— David…

David se opri în uşă, aşteptând-o pe Oona, iar în clipa următoare un glas lătră din difuzor:

— Medicul să se prezinte imediat la cabina căpitanului.

Mairi se ridică în capul oaselor, uşor ameţită, aşteptând până când Oona intră.

— Ce s-a întâmplat, Oona? o întrebă ea. Ce-i cu mesajul de la staţie?

— Am venit să văd dacă David e aici.

Oona arăta calmă şi eficientă ca întotdeauna. Se opri lângă pat.

— Te externăm imediat, spuse ea. Toată ziua ai ocupat patul ăsta, făcând pe bolnava închipuită! Sigur, acum tre simţi mai bine, şi e vremea să te întorci în cabina ta. Ne vine alt pacient.

— Îl cunosc? întrebă Mairi, pornind prin cameră cu mişcări nesigure.

— Nu-l cunoaşte nimeni, răspunse Oona, în timp ce schimba aşternutul. Am primit un apel de

ajutor de la o altă navă. Un semnal S.O.S. Un ofiţer de-al lor a fost rănit grav într-o explozie din sala maşinilor şi eram cea mai apropiată navă cu un medic la bord. Mergem să-l luăm. Bietul om! Cred că se chinuieşte îngrozitor. Are arsuri mai ales pe faţă.

— Nu pot face nimic? se oferi Mairi.

Oona clătină din cap.

— Nimeni nu poate face nimic, timp de şase ore, îi explică ea, strângând păturile. Atâta durează până ne vom întâlni cu nava cealaltă. Pe urmă, David va avea de lucru.

— Şi tu, adăugă Mairi, invidiind-o pe Oona pentru că-l putea ajuta.

— Te conduc la cabină, îi propuse sora. Probabil că, la început, vei avea picioarele cam slăbite. Să nu stai trează până noaptea târziu.

Se întâlniră cu David pe culoar.

— Vreo veste? întrebă Oona.

— Nu mare lucru.

David îi aruncă lui Mairi o privire atentă,

profesională.

— Întâlnirea va avea loc la orele unsprezece şi cinci, pe cursul actual. Se pare că a avut loc o explozie destul de puternică, dar cu arsurile minore se descurcă şi singuri.

— Am să pregătesc totul, îl asigură Oona. Avem timp destul. De ce nu te-ai duce la cină, şi vin şi eu după ce pregătesc medicamentele.

— Voi încerca să te mai examinez şi pe tine încă o dată, mai târziu, îi promise David lui Mairi. Dacă nu, am s-o trimit pe Oona. Să te culci devreme, dacă poţi.

— Te rog, nu-ţi face griji pentru mine, protestă Mairi.

— Ne facem griji pentru soţi pacienţii, replică el scurt întorcându-se sptre cabineyul medical.

— Uneori, David mă surprinde, comentă Oona meditativ. Se închide în sine, aproape ceva şi cum n-ar putea să aibă încredere în nimeni. M-am întrebat de multe ori dacă nu e din cauza vreunei iubite, o femeie

din trecutul lui care să-l fi dezamăgit, eventual, dar nu cred că vom afla vreodată. Nu e genul care să se destăinuie. Îşi ascunde emoţiile, prezentând lumii o faţă indiferentă. Nu-l văd complet relaxat decât cu Elsa Manning, deşi o dată sau de două ori aş spune că a ajuns destul de aproape şi cu tine.

Mairi îşi muşcă buza.

— Am stricat totul, Oona spuse ea, când putu vorbi destul de coerent. L-am dezamăgit, înţelegi, coborând pe mal cu Geoffrey Quinnel la Santa Cruz.

— Nici mie nu mi-a prea plăcut, îi dădu dreptate Oona, cu candoarea ei proprie. Îi promiseseşi – categoric – lui David că urma să mergi cu el?

— Era de la sine înţeles.

Ajunseseră la capătul culoarului.

— Cred că ai avut tot dreptul că te răzgândeşti, dacă aşa ai vrut, observă Oona, deşi nu-mi dau seama de ce l-ai preferat pe acel Quinnel în locul lui David Rodney. E complet nesuferit. L-am văzut pe punte cu văduva veselă azi-dimineaţă şi, dacă n-o vrăjea, nu

ştiu ce făcea! Iar ea îi sorbea fiecare cuvânt. Ai crede că o femeie de vârsta ei ar trebui să aibă mai multă minte, dar poate că n-o interesează decât să fie măritată. Nu trebuie să-şi facă probleme şi cu banii.

— S-au întâlnit în prima seară în oraş, îşi aminti Mairi. Iar două zi dimineaţă, doamna Kelvington a venit la masa noastră.

— Nu e nimic neobişnuit în asta, râse Oona. Femeile ca doamna Kelvington o fac tot timpul. Uneori le merge, alteori nu – de la caz la caz. Dacă Quinnel pare să-ţi dea prea multă atenţie, o preveni ea pe Mairi, vorbind pe un ton mai serios, vei avea necazuri. Beryl Kelvington s-a aruncat de gâtul lui şi e genul de femeie care nu tolerează o rivală, nici măcar pe durata unei croaziere.

* * *

Spre orele unsprezece, punţile care înainte fuseseră doar slab populate, sau chiar pustii, erau

scena unei migraţii de masă, iar scara fusese deja coborâtă.

— N-o să poată urca în veci pe-acolo! exclamă Caroline, privind de lângă balustrada punţii de deasupra. Se balansează de colo-colo, iar cineva a spus că omul a orbit. Unde-i Johnny? întrebă ea, când nimeni nu-i răspunse. El ar trebui să ştie ce au de gând.

Mâinile lui Mairi erau încleştate pe parapet. Jos, marea arăta atât de departe, ridicându-se şi coborând lângă bordajul navei ca un monstru neliniştit care gâfâia în somn sau îşi aştepta prada.

— Asta-i meseria lor.

Lângă ele apăruse Geoffrey Quinnel.

— Cred că sunt obişnuiţi.

Cele două nave se apropiau una de alta. Nu era lună. Motoarele lui *Avalon* abia se mai auzeau. Stătea aproape nemişcată, în mijlocul oceanului, în timp ce vasul comercial cârmea încet spre tribord. Era ora unsprezece fără două minute.

Aplecându-se peste balustradă, Mairi zări un moment puntea de jos. Doi ofiţeri în uniforme stăteu lângă trapa deschisă sub ea, şi îi recunoscu pe şeful de echipaj şi pe medic.

Şalupa de pe nava comercială se apropia, până când îl putură vedea pe rănit, aşezat între doi marinari. Ar ta tânăr şi vulnerabil, cu capul bandajat aplecat într-o atitudine de ascultare, în timp ce şalupa se legăna pe valuri.

Dintr-odată, Mairi fu conştientă de o nouă prezenţă în apropierea ei.

— A trebuit să ies pe punte, spuse Elsa Manning. Nu puteam să adorm.

Privi peste copastie, recunoscându-i pe cei doi ofiţeri de dedesubt.

— Ştiam că David va fi aici.

Vocea îi devenise dintr-odată răguşită de emoţie.

— Au turnat ulei pe apele agitate, constată ea. Întotdeauna m-am întrebat dacă rezolvă ceva, dar

acum văd că marea arată destul de calmă.

— Mai sunt ceva valuri, dar mai calme decât înainte, confirmă Mairi, privind şalupa care se apropia.

Când ajunse aproape de *Avalon*, cârmaciul ordonă să fie oprit motorul. Atmosfera deveni încordată. Nu se mai auzea niciun sunet.

Doi marinari încercare să agaţe şalupa cu căngi, dar nu reuşiră s-o prindă. Abia la a treia tentativă, ambarcaţiunea fi fixată lângă *Avalon*.

Încadrat de cei doi camarazi, rănitul întinse mâinile, reuşind în cele din urmă să se agaţe de scară. Cu piciorul proptit pe prima dreaptă, ridică faţa spre punte, deşi nu putea să vadă.

Cineva cobora scara ca să-l ajute. Era David. Mairi o auzi pe Elsa trăgând aer în piept, cu un sunet ca un oftat, în timp ce mâinile i se strângeau spasmodic pe balustradă.

Şalupa se desprinse de bordajul lui *Avalon*, iar cei doi oameni de pe scară nu mai avură dedesubt

decât marea. Ajunseseră aproape în vârf, profilaţi pe coca viu luminată ca două marionete, când deodată rănitul păru să se moleşească, rezemându-se de scară ca şi cum mânuitorul său ar fi scăpat sforile din mână. Braţul lui David se repezi să-l susţină, dar încercarea bruscă de a-l sprijini făcu scara să se răsucească, şi cei doi oameni se izbiră de bordajul vasului.

Un murmur alarmat străbătu punţile aglomerate. Mairi închise ochii.

— Doamne, ai grijă de ei, se rugă ea. Dumnezeule, Doamne, nu-i lăsa să moară!

Degetele Elsei se strânseseră pe parapet, cu falangele albite.

— Au scăpat! şopti ea. Sunt pe bord!

Din rândurile mulţimii de înălţă un oftat, ca o boare de vânt. Câteva secunde nu se mişcă nimeni, nimeni nu vorbi. Toată operaţiunea durase mai puţin de zece minute – zece minute de un dramatism insuportabil, pe care puţini dintre ei aveau să le uite vreodată.

Elsa stătea nemişcată, neputându-se clinti din loc.

— Ar fi putut să moară, spuse ea.

Mairi îi puse o mână pe braţ.

— Acum s-a terminat. Cred că ar fi mai bine să vii înăuntru.

Privirile li se întâlniră, şi amândouă simţiră că între ele se cimentase o prietenie strânsă. Ochii Elsei erau plini de lacrimi.

Caroline pornise înainte, împreună cu Geoffrey Quinnel. Pentru prima dată, părea incapabilă să-şi exprime gândurile în cuvinte.

Elsa se întoarse şi ea în direcţia cabinei, unde o aştepta Charles Manning.

* * *

La ora douăsprezece noaptea, Oona intră în cabina lui Mairi, cu nişte pastile.

— Trebuie să le iei, spuse ea. Din dispoziţia

medicului.

Mari părea obosită, dar încă nu-i venise somnul. Se ridică în capul oaselor.

— Cum merge treaba? se interesă ea.

— Atât de bine pe cât ne putem aştepta în momentul de faţă.

— N-o… să moară?

Oona clătină din cap.

— E un băiat tânăr şi puternic, spuse ea. Irlandez de-ai mei.

Mairi zâmbi.

— Asta o să aibă o contribuţie!

— Înghite pastilele astea şi culcă-te.

Oona îi potrivit aşternutul.

— Există posibilitatea ca David să trebuiască să opereze, spuse ea. Trebuie să mă întorc în sală. Ne vedem mâine dimineaţă.

* * *

La două, când se schimbă cartul, stelele străluceau din nou pe cupola albastră a cerului, iar lumina din sala de operaţie se stinse.

David Rodney stătea cu braţele rezemate de parapet, privind marea, cu chipul cufundat în umbră. După câteva momente, ridică privirea spre stele, cu o lucire exaltată în ochi.

Vântul nopţii îl înviora şi trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii înainte de a se întoarce înăuntru.

Oprindu-se un moment în hol, porni în direcţia opusă, căutând cabina de pe Puntea A unde Mairi zăcea în pat, dormind un somn adânc, fără vise.

Când David se aplecă deasupra ei, se mişcă în aşternut, dându-şi seama că nu mai era singură.

— Cum te simţi? întrebă el cu nemărginitâă blândeţe, aşezându-se pe marginea patului. Nu mai ai dureri?

Mairi clătină încet din cap.

— Omul… maşinistul de pe cealaltă navă…? se interesă ea cu voce somnoroasă. Îşi va recăpăta vederea?

— Da.

Glasul lui David suna viguros şi puternic.

— Măcar atâta lucru am reuşit să facem pentru el.

— Mă bucur.

Mairi îl prinse de mână.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Totuşi, nu era chiar atât de important.

David îi ridică cearşaful până sub bărbie, cu un zâmbet jucându-i o clipă la colţurile gurii.

— Dormi acum, îi spuse el. Toţi pacienţii sunt importanţi.

Mairi adormi la loc, liniştită, fiindcă dintr-odată i se părea că vechea legătură se strânsese din nou între ei. David uitase despre Santa Cruz şi Geoffrey Quinnel.

Capitolul 8

Două zile mai târziu, văzură primul peşte zburător. Turiştii cu aparate de fotografiat se aliniară pe punţi, în aşteptarea unui banc întreg care să-şi ia zborul. S.S. *Avalon* ajunsese în apele tropicale.

Mairi stătea întinsă pe o saltea pneumatică, în căldura toropitoare, relaxată. Caroline nu mai putea face nimic problemtic. Ultima escală fusese în Azore, iar fata îşi petrecuse ziua pe uscat, cu Johnny McCall. Oona fusese liberă şi călătorise în tender împreună cu Mairi şi doi ofiţeri inferiori, în timp ce Geoffrey Quinnel o însoţise pe Beryl Kelvington.

David şi Elsa rămăseseră la bord – David, fiindcă pacientul lui încă mai avea nevoie de îngrijiri specializate iar Elsa pentru că-i era imposibil să coboare scaunul de invalid al soţului ei în tender.

— Cât mai avem până în Caraibe? întrebă Mairi, când David se opri lângă salteaua ei.

— Douăzeci şi patru de ore. Am ajuns în apele

periferice, îi explică el. Se vede după culoarea mării şi după peşti.

— Crezusem că peştii zburători sunt mult mai mari şi mai coloraţi, comentă Mairi. Totuşi, nu sunt dezamăgită. Sunt foarte interesanţi. Aripile lor lucesc în soare, iar strălucirea li se reflectă în apă. Îmi amintesc de aripile pescăruşilor, când se hrănesc pe lângă mal. I-am văzut în Hebride.

— Într-o bună zi, ai să te întorci în Scoţia prezise David. Când te urmăresc aşa amintirile, nu poţi sta prea mult timp plecată.

— Şi tu? îl întrebă ea. Tu ai să te desparţi vreodată de mare?

David se mişca în loc nervos, parcă sub imperiul unui impuls până atunci suprimat de a se destăinui.

— Dacă aş face-o, spuse el, ar trebui să-mi practic meseria undeva în apropierea ei. Aşa a început totul.

Mairi rămase în aşteptare, dar confidenţele nu

mai continuară. Apoi pe punte apăru Geoffrey Quinnel.

— Aţi văzut-o pe Carol? întrebă el, aranjându-şi slipul în culori ţipătoare. Acum o jumătate de oră, pornise spre piscină.

— Judecând după mulţimea de-acolo, răspunse sec David, s-ar putea să n-o fi observat.

— S-a făcut nesuferit de cald, bombăni Geoffrey. Sper să nu fie la fel şi mâine, pe mal.

Se apropiau de Trinidad, prima insulă din itinerariul în Caraibe, iar aroganţa lui Geoffrey făcea ca fosta îngăduinţă a lui Mairi să pară prostească. Avea aerul unui om care era tot cu un pas înaintea tuturor celorlalţi şi părea să fie încă sigur de Caroline. În timp ce se îndepărta, Mairi se ridică grăbită în picioare.

— Cred că ar trebui să facem planuri de debarcare, spuse ea.

— Aş vrea să pot veni şi eu cu tine, răspunse David, rezemându-se cu spatele de parapet. Dar e mai

bine să stau pe loc. Bob McGilvary încă nu şi-a revenit complet, deşi cred că putem să nu mai avem nicio grijă în legătură cu vederea lui. Când o să-i scoatem bandajele, va putea să vadă foarte bine.

— Am auzit azi-dimineaţă, zise Mairi. Oona mi-a spus. Cred că eşti foarte mândru şi… satisfăcut.

— Satisfăcut, confirmă David. Mândria nu prea intră în ecuaţie. Uneori am o senzaţie de limitare, încontinuu împărţind medicamente şi tratând fracturi. Asta a fost altceva.

Elsa îşi împinse soţul cu fotoliul rulant pe punte, oprindu-se să schimbe câteva cuvinte cu ei. Charles Manning părea mai nervos decât de obicei.

— Ce aranjmente aţi făcut pentru debarcarea pe Trinidad? întrebă el. Va fi o evacuare pe chei?

— O să ne descurcăm, îi promise David. Cred că simţi efectele căldurii.

— Simt foarte puţin, replică Manning, fixându-l cu ochi sclipitori. Şi cred că e mai bine aşa.

Elsa împinse căruciorul mai departe.

— E o mare tragedie, comentă Mairi. Domnul Manning va rămâne aşa toată viaţa?

David dădu din cap, aşteptând câteva momente până să vorbească.

— Uneori, pentru Elsa pare să fie un cadavru viu, spuse el în cele din urmă. Dar nu aw plânge niciodată.

— E atât de răbdătoare, murmură Mairi. Şi, uneori, Charles nu e prea drăguţ cu ea.

— Într-adevăr.

O clipă, pe obrazul bronzat al lui David palpită un muşchi.

— N-a încetat niciun moment să uite de handicapul lui. Era un om foarte viguros – pilot de încercare – înainte de a se prăbuşi, iar pentru Charles, asta a fost totuna cu moartea.

Mairi privi spre mare.

— Cred că simte că viaţa trece pe lângă el, comentă ea.

— Mă tem că aşa e. I-a dat prin cap ideea că

trebuie să vină în călătoria asta şi nimic nu l-a mai putut opri. Acum cred că-şi regretă impulsul. Era într-o formă destul de bună, desigur, şi l-am ajutat şi eu.

Întoarse capul spre ea, cu o privire întrebătoare.

— Te-aş putea ruga să faci tot ce poţi pentru Elsa, dacă debarcă împreună cu tine? E o fiinţă foarte singură.

— Da… desigur.

Era primul lucru pe care i-l cerea vreodată – şi i-l ceruse pentru Elsa.

— Carol nu-mi ocupă chiar tot timpul.

La asta, David zâmbi.

— Carol ar trebui să aibă grijă de tine, spuse el.

* * *

În seara aceea dansară pe punte, la lumina stelelor. Tenda de pânză şi paravanele laterale fuseseră înlăturate, pentru a-i lăsa să vadă cerul şi să

simtă vântul care sufla dinspre sud, însă chiar şi acela era cald. După ce-şi făcu rondul de seară, David ieşi pe punte.

— Mâine am s-o trimit pe Elsa cu tine pe mal, îi spuse el lui Mairi. Are nevoie de o pauză. Oona şi cu mine vom avea grijă de Charles.

— Unde propui să mergem? întrebă Mairi.

— Pe o plajă. Nu toate sunt comercializate. Unele au rămas aproape la fel cum au fost dintotdeauna. Nu mă îndoiesc că vei dori să mergi cu un grup.

— Când se poate face baie, Carol vine întotdeauna. Şi Johnny McCall probabil.

David se întoarse dinspre copastie, scuturându-şi pipa.

— Îţi mulţumesc, Mairi, spuse el. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Şi îi ridică bărbia, aplecându-se s-o sărute pe buze. Era un sărut fără pretenţii, dar totuşi îi provocă o reacţie completă, trezindu-i pentru prima dată toată

pasiunea şi făcând-o să jinduiască să se agaţe de el pentru totdeauna. O luase în stăpânire cu acel sărut, şi totuşi Mairi nu avea cum să-i spună ce însemna pentru ea. Îi mulţumise pentru că era bună cu Elsa şi, desigur, acesta era modul lui de a-şi manifesta recunoştinţa.

Pe deplin conştientă de magnetismul lui, de puterea şi blândeţea acelor mâini care încă o mai ţineau prizonieră, lui Mairi nu-i venea să creadă că David împărtăşea câte ceva din pasiunea ei. Se îndrăgostise fără să înţeleagă şi fără rezerve, dar David Rodney nu era omul care să se lase influenţat uşor. Dacă mai iubise şi înainte, dacă mai iubea vreodată, n-avea s-o facă într-un mod superficial.

Sărutul păruse uşor, fără să conţină nicio făgăduială, şi totuşi îi ardea gura, dogorind-o până în adâncul inimii.

— E târziu, spuse Mairi cu voce nesigură. Ar fi bine să mergem înăuntru.

Mâinile lui David se desprinseră de pe umerii ei.

— Ne vedem dimineaţă, îi promise el, înainte să cobori pe uset.

Cineva venea pe punte spre ei – o siluetă albă, într-un halat medical.

— Veniţi, domnule? întrebă infirmierul. La cabina unu-trei-patru.

David se crispă.

— Imediat, răspunse el, încruntându-se dintr-odată. Ce s-a întâmplat, Mason?

— Domnul a căzut, domnule, îi explică infirmierul. Doamna Manning a reuşit să-l culce în pat.

Elsa! mairi simţi că împietrea.

— David… pot face ceva?

David o privi ca şi cum n-ar fi fost pe deplin conştient de prezenţa ei acolo.

— Nu… nimic.

Se întoarse din nou spre infirmier.

— Doamna Manning e singură? întrebă el. Nu trebuie să fie lăsată singură.

— Sora e cu ea, domnule. Domnul McGilvary doarme adânc.

— Bine.

David porni spre scară.

— Cobor direct în cabină. Vrei să-mi aduci acolo stetoscopul, te rog, şi trusa?

Uitase de toate, auzind că Elsa avea nevoie de el. Mairi îl urmă până în hol, unde-i văzu pentru prima oară chipul în lumina puternică a lămpilor electrice. Era pământiu.

— Sper să nu fie ceva grav, spuse ea, cu voce şovăitoare.

David o privi un moment.

— Ba mă tem că este, răspunse el. Charles nu trebuia să vină în călătoria asta. N-ar fi trebuit să aprob nici în ruptul capului.

* * *

A doua zi dimineaţă, nici David şi nici Elsa nu

erau la locrile lor obişnuite, iar spaţiul rezervat pentru scaunul lui Charles Manning rămăsese gol.

— Ce s-a întâmplat cu doctoraşul nostru şi fermecătoarea lui prietenă? întrebă Beryl Kelvington, aruncând o privire spre scaunul gol al lui David. Nu se poate să fi coborât deja pe mal.

— Domnul Manning s-a îmbvolnăvit, îi răspunse Mairi, explicându-i pe scurt ce se întâmplase.

— Acum se simte mult mai bine, interveni Caroline, aşezându-se lângă ele. Tocmai am văzut-o pe Elsa. Vine cu noi pe mal. David insistă.

Beryl îi adresă o privire bănuitoare.

— Ce-ai aranjat? întrebă ea zâmbind, în timp ce Geoffrey se apropia de masă.

— Până acum, nimic.

Caroline se uită în direcţia lui Geoffrey, părând dornică să lase în seama lui detaliile debarcării.

— Prefer să am o surpriză! continuă ea, cu o licărire răutăcioasă în ochi. Parcă auzisem că Trinidad

e cea mai romantică insulă din toate.

— Depinde ce nume cauţi, replică Geoffrey, lărgindu-şi cravata de mătase de la gât. Dacă vrei să ştii părerea mea, pentru mine e tot înăbuşitor de cald.

— Port of Spain nu e decât un oraş ca oricare altul, remarcă dispreţuitor Beryl. Dacă vrem într-adevăr să cunoaştem stilul de viaţă al băştinaşilor, ar trebui să luăm două taxiuri până în Golful Maracas. A rămas în mare parte intact.

Se auto-inclusese în grupul lor, aşa că nu prea puteau s-o mai refuze.

— Am mai fost, adăugă ea, ca să preîntâmpine orice obiecţie. Dacă vă interesează viaţa de noapte, ne putem întoarce la cină în Port of Spain.

Geoffrey aruncă o privire spre Caroline.

— Mie-mi convine, spuse el. Tu ce zici, Carol?

Caroline ezită, roşind uşor.

— De ce nu? întrebă ea cu o voce cam crispată. Am să-l întreb pe Johnny McCall. Păcat că David nu poate să vină.

— Îl cheamă datoria, murmură Beryl. E un prieten atât de apropiat l soţilor Manning…

— David s-ar putea să se întâlnească la cină cu noi, spuse Caroline. L-am auzit când i-a promis Elsei. Oona va debarca devreme, aşa că el trebuie să rămână la bord.

Se apleca peste masă, cu o lucire de entuziasm în ochi.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, mărturisi ea, Oona şi ofiţerul de pe *Bonaventure* s-au ataşat foarte mult unul de altul. Amândoi sunt irlandezi, desigur, dar vorbeşte despre el tot timpul. Credeam că-i face ochi dulci lui David, continuă ea grăbită, dar de când a venit la bord Bob McGilvary nici nu se mai gândeşte la altcineva!

— Rodney pare să fi făcut o treabă bună cu el, consimţi Geoffrey. I-a salvat vederea. A fost o operaţie foarte spectaculoasă, din câte-am auzit.

— E destul de ciudat, nu-i aşa, că un om talentat ca el se ascunde pe mare? comentă cu venin

Beryl Kelvington. Sugerează cine ştie ce schelet în dulapul familiei, dacă vreţi să ştiţi ce cred eu. Trecutul fiecărui om îl priveşte numai pe el, evident, dar sunt destul de sigură că David Rodney are ceva de ascuns. Ceva cenuşiu, dacă nu tocmai negru, încheie ea râzând.

— Indiferent ce nuanţă îi atribui, eu consider că o asemenea sugestie e de-a dreptul jignitoare! sări Caroline în apărarea lui David, luându-i pe toţi prin surprindere. Nu e genul de om care să fugă, sau… sau să ascundă schelete compromiţătoare în dulapuri. Oricine are în trecutul familiei câte o amintire de care ar prefera să se lipsească, declară ea, cu o privire piezişă spre Geoffrey Quinnel. Dar nu voi crede niciodată că David Rodney a putut face vreun lucru dezonorant.

Şi-şi atacă fulgii cu cereale, ca şi cum şi-ar fi regretat deja ieşirea.

— Bravo, Carol! remarcă Geoffrey, după ce-şi reveni din surprindere. Nu ştiam că o aveai în tine.

— Te-ai mira, răspunse tenebros Caroline, dacă ai şti ce-mi poate coace mintea!

* * *

Coborâră pe mal la scurt timp după ora zece, înghesuindu-se în maşinile închiriate care urmau să-i ducă într-un tur al insulei, cu punctul terminus la Maracas Bay. Portul aglomerat şi clădirile înalte şi alte o surprinseră pe Mairi care nu se aşteptase ca Port of Spain să fie atât de mare şi vizibil comercializat.

Elsa stătea tăcută în colţul maşinii, vorbind foarte puţin, cu ochii încordaţi şi plini de regrete, în timp ce contempla frumuseţea peisajului de afară.

— N-ar fi trebuit să vin, îi spuse ea lui Mairi. Mai bine rămâneam cu Charles.

Trase adânc aer în piept.

— Uneori, am nişte premoniţii ciudate. Nu-mi pot alunga simţământul că urmează să se întâmple ceva rău.

— David e cu el, o linişti Mairi. El a insistat să vii.

— Da, e plin de consideraţie.

Privirea Elsei urmări costa, spre un semicerc de palmieri care mărgineau un golf îndepărtat.

— La toată lumea se gândeşte, numai la el nu. Ştiu că abia aştepta să vină aici. Plănuise totul cu câteva zile în urmă. Şi eu aşteptam cu nerăbdare, iar acum… sunt singură. N-ar trebui să-ţi vorbesc aşa, adăugă ea, cu un zâmbet forţat. Şi n-am s-o mai fac…

— Te rog, o întrerupse Mairi, vreau să simţi că mie îmi poţi vorbi… despre orice.

Impulsiv, îi întinse mâna.

— Dacă-ţi pot fi de cel mai mic ajutor, te rog să mă laşi să te ajut.

Degetele subţiri ale Elsei le strânseră pe ale ei.

— Îţi promit, spuse ea. Dar mai e şi David. Am impresia că-mi descarc toate grijile pe umerii lui laţi. Nu e complet cinstit, dar David insistă că pentru asta există prietenii. Ani de zile mi-a fost prieten de

nădejde, adăugă ea.

Inima lui Mairi se strânse într-un spasm de invidie. Până şi certitudinea prieteniei lui David i-ar fi putut prilejui o anumită fericire, îşi spuse ea cu amărăciune.

Golful Maracas era complet primitiv şi neîntinat, ca o semilună de nisip alb pur care scânteia în arşiţa amiezei în interiorul unei bariere de corali. În centrul golfului, apa albastră-verzuie a lagunei forma un tiv de spumă, iar dincolo de recif marea se întindea albastră şi calmă în lumina aurie a soarelui. Cocotieri gigantici se reflectau în apă, iar Caroline o luă la fugă cu repeziciune pe plajă, aruncându-şi pantofii din picioare.

— E minunat! le strigă ea. Aproape prea frumos ca să poată fi adevărat!

Johnny McCall o urmă pe nisip.

— Fii atentă la rechini! o avertiză el.

Caroline râse, cu sorele reflectându-i-se în ochi.

— Nicio grijă, răspunse ea, sunt atentă!

Mairi şi Elsa stăteau pe loc, privindu-i.

— Haideţi şi voi să vă bălăciţi! le chemă Caroline. Apa e splendidă!

Mairi îşi scoase sandalele.

— Vino cu mine, Elsa, o invită ea, întinzându-i mâna. Charles n-o să aibă nicio problemă.

Geoffrey şi Beryl Kelvington duseră de la maşini cutii cu mâncare pentru picnic. Până şi Beryl părea mulţumită. Întinzându-se cât era de lungă pe nisip, cu capul ei brunet rezemat pe braţe, privi doi băieţi băştinaşi negri care se scufundau de pe digul din apropiere, în căutare de peşti.

Mâncară somon afumat, pui şi fructer bând suc dulce de nuci de cocos scuturate de Johnny dintr-un copac. Totul părea calm şi senin. Până şi Geoffrey fu prea leneş ca să-i urmeze pe Johnny şi Caroline, când se avântară în mare să înoate din nou.

— Se duc prea departe, remarcă el după un timp, punându-şi mâna streaşină la ochi. Cred McCall a înnebunit de-a binelea! Până şi băştinaşii rămân în

partea asta a golfului.

Se auzi un strigăt îndepărtat, iar Mairi sări în picioare, cu inim bătându-i ca un ciocan în coaste.

— E Caroline!…

Cuvintele i se opriră în gât.

— Are probleme…

O luă la fugă pe plajă, cu paşii îngreunaţi de nisipul moale şi adânc.

— Nu putem ajunge la ea, chiar dacă încercăm, gâfâi Geoffrey Quinnel, urmând-o. Numai McCall e de vină. Lua-l-ar dracu'! Nu trebuia s-o lase să înoate atât de departe!

Mairi continua să alerge, convinsă că Geoffrey nu era un bun înotător, ba chiar se temea de mare. Numai Johnny putea s-o ajute pe Caroline, dacă i se întâmpla ceva.

— Nu se poate… gâfâi ea, printre dinţi.

Se gândea la Sir Oliver, întrebându-se unde încetau responsabilităţile ei. N-ar fi iertat-o niciodată dacă i se întâmpla ceva fiicei lui.

Deodată, chiar în faţa ei, îl văzu pe Johnny. Înota viguros, susţinând-o pe Caroline, care dădea slab din braţe şi picioare pe lângă el. Ieşiră pe mal, la mică distanţă.

— Phiii…! gâfâi Caroline, când îşi recăpătă respiraţia. A fost cât pe ce…

Apoi, dându-şi seama dintr-odată prin ce pericol trecuse, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Johnny şi îl sărută.

— O, Johnny! strigă ea. Dacă n-ai fi fost acolo, s-ar fi zis cu mine!

Johnny o cuprinse pe după umeri cu un braţ ud.

— Nu mai accept nicio provocare, îi spuse el. Data viitoare, ai să asculţi de mine.

Caroline îşi scutură părul lung şi blond, ca să i se usuce la soare.

— Poate ar fi mai bine, într-adevăr, răspunse ea cu umilinţă.

Geoffrey se apropie de ei.

— Ia ascultă, Carol…

Fata, însă, îl reduse la tăcere cu un gest scurt.

— Ştiu, spuse ea. Sunt complet iresponsabilă. Îmi pare sincer rău, şi n-am s-o mai fac niciodată.

Ochii ei albaştri îl priviră lung, cercetător.

— Tocmai veneai să mă ajuţi, nu-i aşa, Geoffrey? îl întrebă ea încet.

— Sigur că da, răspunse Geoffrey, ferindu-şi ochii. Dar se pare că n-aş fi putut ajunge la tine la timp.

Caroline îi privi pantofii. Erau uscaţi. Continua să-l ţină pe Johnny de mână.

— Da, răspunse ea vag, n-ai fi ajuns.

Elsa veni şi ea, urmată îndeaproape de Beryl.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă, privind de la un chip încordat la altul.

— Am înotat prea departe, răspunse Caroline pe un ton sec, ciudat. Dacă Johnny n-ar fi fost acolo, m-aş fi dus la fund.

Se înfioră involuntar.

— Îi datorez enorm.

Johnny scoase un mic sunet de modestie. Era vizibil stânjenit.

— Ai fi reuşit să te descurci şi singură, spuse el.

— Oare?

Caroline continua să privească pantofii lui Geoffrey.

— Nu-s atât de sigură.

— Trebuie neapărat să facem autopsia aici? întrebă nervos Geoffrey. Ne-i tras o sperietură de moarte, Carol, dar n-are niciun rost să discutăm la nesfârşit. Mai bine să ne întoarcem la navă.

— Eu mă gândeam să mâncăm de cină la un hotel, obiectă Beryl.

— Deocmdată nu se poate, răspunse tăios Johnny. O vom duce pe Carol înapoi la bord şi, dacă se mai simte în stare, pe urmă putem debarca din nou.

Caroline şi Elsa părură uşurate amândouă. Era clar că Elsa voi să se întoarcă lângă soţul ei.

Înainte de a fi strâns resturile de la picnic, fusta

de bumbac a lui Mairi se uscase la soare. Glumiră mult ca s-o înveselească pe Caroline, care era vizibil zguduită de încercarea prin care trecuse.

— Dumnezeu îi cheamă la el de tineri numai pe cei buni, zâmbi Johnny.

— Numai cei foarte tineri pot să facă asemenea prostii, replică Beryl, privindu-l pe Geoffrey.

Port of Spain se trezea din somnul de după-amiază. Oamenii ieşeau pe străzi, magazinele vindeau într-o doară. Maşina coti din piaţa principală spre port, unde fanfara de alămuri se aduna pentru muzica de după-amiază. Vânzători ambulanţi se înghesuiau la intrarea docurilor de îmbarcare.

— Cărţi poştale, domnişorică! Vederi minunate!

Mairi se uită dincolo de negrul bătrân cu pălărie de paie, pentru a-l vedea pe David venind spre ei pe cheu. Trecu pe lângă ea şi o luă pe Elsa de brţ.

— Slavă Domnului că te-ai întors, spuse el. Tocmai veneau să te aduc.

— S-a-ntâmplat ceva cu Charles?

În ochii Elsei apăruse o expresie deznădăjduită.

David dădu din cap.

— Nu e mai rău decât înainte, răspunse el, dar mă gândeam că ar fi mai bine să-i stai alături.

O conduse spre navă, ajutând-o să urce pe pasarelă. Când ajunseră în hol, Elsa se întoarse spre Mairi.

— Sper c-ai să te întorci pe mal cu ceilalţi, mai târziu, îi spuse ea. Nu vreau să ţi se strice ziua, numai din cauza asta.

Mairi nu-i putu răspunde. Cuvintele de compsiune şi înţelegere i se opriseră în gât, blocate de o presimţire dezastruoasă aproape la fel de intensă ca a Elsei.

David se întoarse spre ele părând s-o vadă abia atunci pentru prima oară.

— Nu putem face nimic, spuse el, decât să aşteptăm.

* * *

A doua zi dimineaţa în zori, în timp ce S.S. *Avalon* pornea spre Tobago, Charles Manning a murit.

La bordul navei, viaţa mergea înainte. Puţini oameni ştiau. Ajunseseră la Tobago, când vestea începu să se răspândească, destul de deformată şi păstrând foarte puţine asemănări cu realitatea.

Adevărul era destul de simplu. Charles căzuse victimă celei de-a treia crize în doi ani. Murise în somn. Se făcuse pentru el tot ce se putea face.

— David n-a plecat nicio clipă de lângă el, atâta timp cât au mai existat speranţe, spuse Oona. Mă întreb dacă pentru bietul om n-a fost un fel de eliberare, deşi n-ar trebui să spun asta. Era atât de înfrânt, atât de desprins de viaţă… Nu-şi putea trăi viaţa aşa cum trebuia, imobilizat tot timpul în scaunul de invalid. Cel mai mult îl irita libertatea celorlalţi, deşi mi-a spus că voise să vină în călătoria asta. Spunea că a insistat, şi că asta nu l-a omorât. Însă ar fi

murit oricum. E bine, nu-i aşa, că doamna Manning îl are pe David s-o ajute. Se cunosc de mult, iar el ţine cu adevărat la ea. Bob McGilvary spune că se vede de la o poştă, dar dacă nu ţi-e cu supărare, mie nu mi se pare atât de evident. Poate că încercau să se comporte onorabil, ştiind că Elsa n-ar fi putut să-l abandoneze pe bietul nefericit.

Mairi îşi simţea inima grea în piept. Dacă acesta era adevărul, însemna că acum David şi Elsa erau liberi să se căsătorească, şi nu le putea purta pică pentru fericirea lor. Urmau să abordeze situaţia decent, aşteptând câteva luni, poate chiar un an. Existaseră atât de multe semne ale vizibilei lor afecţiuni… Încrederea Elsei în el, bunătatea lui David şi grija faţă de ea…

Peste două zile, în zori, Charles Manning a fost înmormântat pe mare. Mairi, culcată în cabină, simţi nava încetinind şi oprindu-se. Apoi, aproape imperceptibil, vasul porni din nou, descriind un cerc larg în jurul coroanei de flori tropicale care plutea pe

apa cenuşie, fără valuri.

Soarele răsări, colorând cerul cu galben, roşu şi auriu. Începuse o nouă zi.

— Charles a vrut să fie înmormântat pe mare, spuse Elsa la micul dejun. A fost atât de simplu şi… uşor. A dispărut sub apă şi nimic mai mult. Oona mi-a stat alături – şi David. Amândoi au fost atât de buni… Şi căpitanul, şi ofiţerii navei. Era atâta linişte acolo, înaintea zorilor, cu apa atât de liniştită şi lumina care se răspândea pe cer…

Ieşiră pe puntea însorită, tăcute. Pentru Mairi era un moment de revelaţie, dându-şi seama cât se apropiaseră ea şi Elsa în ultimele câteva zile. Prietenia lor avea să fie profundă şi durabilă, spre deosebire de atâtea relaţii grăbite care se formaseră în primele zile ale croazierei. Ele se cunoscuseră treptat şi amândouă îl iubeau pe David Rodney.

— Încă nu ţi-ai făcut niciun plan? întrebă ea.

Elsa clătină din cap.

— Aş putea lua avionul din Barbados, dar ce

rost ar avea? M-ar aştepta o casă goală.

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet.

— Să nu crezi că mă plâng de singurătate. Am atât de mulţi prieteni…

Inclusiv David? se întrebă Mairi. Elsa al dorea pe David mai mult decât ca pe un prieten, şi cine ar fi putut s-o condamne?

— Mâine vom ajunge la Bridgetown, continuă ea. O să-ţi placă în Barbados, deşi două zile sunt prea puţin ca să-l cunoşti. Sora lui David locuieşte la St. John.

— Nu ştiam…! răspunse Mairi, neputându-şi ascunde surprinderea.

Elsa ezită.

— E o poveste lungă. David n-a mai văzut-o de când a plecat din Scoţia. Sper că nu intervină nimic care l-ar împiedica să coboare pe uscat.

Oona ieşi pe punte, însoţind un tânăr înalt, în halat bleumarin. Acesta mergea uşor adus de spate şi avea un bandaj gros în jurul capului.

— Uite două doamne pe care-ţi va face plăcere să le cunoşti, declară Oona. Ţi-am vorbit despre domnişoara Finlay, iar dumneaei este doamna Manning.

Nu găsi de cuviinţă să adauge că tânărul era ofiţerul rănit de pe *Bonaventure*, iar Bob McGilvary se prezentă singur.

— Simt nevoia să-i întâlnesc pe toţi, ca să le mulţumesc, spuse el, încercând un zâmbet care părea dureros. Am primit, la infirmerie, destule ţigări, fructe şi reviste ca să-mi ajungă luni de zile! Dar cel mai mult m-au bucurat urările dumneavoastră de bine. M-au ajutat enorm.

Căută mâna Oonei, care o prinse imediat pe a lui.

— Asta-i prima mea ieşire pe punte, adăugă el. Ce plăcut e să-ţi simţi plămânii umplându-se din nou cu aer sărat! Oona nu-mi acordă decât zece minute, aşa că ar fi bine să profit. Totuşi, mi-a promis că mâine, la Barbados, s-ar putea să cobor pe uscat.

— Va avea nevoie de ajutorul Oonei, reflectă Elsa. Sper ca asta să nu-l oblige pe David să rămână la bord.

În acea ultimă zi înainte de Barbados, toată lumea era emoţionată. Insula fusese de mult identificată cu punctul culminant al croazierei şi se planificase un picnic la miezul nopţii, pe o plajă de corali. După ce o zi întreagă admiraseră peisajele, ideea îi tenta pe cei mai mulţi, dar locurile pentru picnic erau limitate.

— În fond, cine vrea să mănânce o fleică pe jumătate crudă, în bătaia tobelor? întrebă Caroline, când aflară că toate biletele fuseseră luate. Voiam să văd Limbo, desigur, dar îndrăznesc să spun că putem să ne ducem în altă parte ca să vedem dansurile băştinaşilor. Johnny ar trebui să ştie.

Mairi se gândise toată ziua la David şi era sigură că avea să se ducă la St. John. La cină, când se întâlniră, David îi spuse aproape repezit:

— Caroline mi-a spus că n-a putut găsi bilete

pentru picnic. Vreţi neapărat să vă duceţi?

Ochii lui Mairi începură să strălucească.

— Mi-ar face plăcere. Dar acum e prea târziu, nu-i aşa?

— Prea târziu pentru Coral Reef, dar dacă vreţi să luaţi masa în aer liber, se poate aranja.

Pradă unui impuls, Mairi se întoarse spre el.

— Nici nu mă mir că Elsa te declară cel mai bun om din lume! exclamă ea.

— Aşa spune? zâmbi strâmb David. Nu ştiam că am o asemenea reputaţie. Carol mi-a spus ieri că sunt insuportabil.

Mairi îl privi surprinsă.

— Carol? V-aţi certat?

David părea amuzat.

— Carol se ceartă delicios. Mi-a spus că mi-aş asuma „orice risc”, dacă ap fi îndrăgostit.

— Serios…?

Remarca lui o deconcertase, făcându-i obrajii să se înroşească intens.

— Presupun că vorbeaţi despre Geoffrey Quinnel.

— În parte. Vii cu mine la St. John, ca s-o cunoşti pe sora mea? Vine şi Elsa, adăugă el scurt.

— Mi-ar plăcea, recunoscu Mairi, dar nu pot s-o las pe Carol singură…

— Şi dacă ar veni şi ea?

În ochii lui încă se mai zărea o lucire vagă de amuzament.

— Dar n-am deranja-o prea mult pe sora ta? obiectă Mairi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru Meg. A avut de-a face cu persoane mai dificile decât Carol.

— Să văd ce zice şi ea. S-ar putea să-şi fi făcut alte aranjamente…

— Îl pot include şi pe Johnny în invitaţie, adăugă David.

Mairi se gândise la Geoffrey Quinnel. Insula Barbados era destul de mare. Avea şi un aeroport internaţional. Dacă Geoffrey şi Caroline plănuiau să

fugă împreună, acesta era aproape ultimul loc de unde ar fi putut să-şi ia zborul.

— Răspund de Carol, spuse ea. Eu n-am venit de plăcere în croaziera asta, David. Am o datorie. Dacă n-o pot convinge pe Carol să vină la St. John, va trebui să refuz, deşi… mi-ar fi făcut mare plăcere…

— Lasă-mă pe mine s-o conving pe Carol, răspunse el. Suntem prieteni destul de buni, oricât ne tot ciondănim noi.

* * *

— Nu sunt sigură că mă interesează să cunosc rudele lui David Rodney din St. John, se îmbufnă Caroline. Familiile pot fi îngrozitor de plicticoase.

— Şi hotelurile la fel, interveni Mairi repede. Credeam că ţi-ar plăcea să vezi cum trăiesc oamenii aici. Sora lui David e măritată cu un plantator de zahăr. Cred că au casa pe malul mării. Trebuie să existe şi o plajă în apropiere, aşa că ai putea să înoţi,

adăugă ea cu speranţă.

— Mai vedem, fu singurul răspuns al Carolinei.

— Trebuie să te hotărăşti, într-un sens sau altul! replică tăios Mairi. David aşteaptă răspunsul nostru mâine dimineaţă, la prima oră.

— Te-ai cam aprins după David Rodney, nu-i aşa? comentă Caroline. Oricum, asta-i o aventură la bordul navei pe care-o putem trece la activ.

Mairi se întoarse spre uşa cabinei, pregătindu-se să se ducă la culcare.

— Să nu mai spui niciodată asta, Carol, răspunse ea. Nici măcar î1n glumă.

Deodată, vocea îi şovăi.

— Te înşeli amarnic…

— Nu-mi prea arde de glumă.

Caroline o privea lung.

— Eşti chiar atât de sensibilă în privinţa asta?

— Nu… nu ştiu dacă sensibilităţile mele au vreo importanţă.

Mairi nu putea vorbi despre ceea ce simţea.

— Nu e cazul să mă îndrăgostesc de el.

— Cred că el e îndrăgostit, răspunse îngândurată Caroline.

— Este – dar nu de mine.

— Atunci de cine? Doar nu cumva de Elsa Manning?

Mairi ajunsese la uşă.

— Mai gândeşte-te la ceea ce facem mâine, răspunse ea, ocolindu-i întrebarea. Trebuie să-i dăm lui David răspunsul înainte de micul dejun.

Capitolul 9

Caroline – mare minune! – fu prima la micul dejun. Se sculase încă înainte ca gongul de dimineaţă să răsune pe culoarele goale, dar când ajunse în sala de mese, David era deja acolo.

— E abia opt! îl acuză ea, privindu-i peştele pe jumătate mâncat. Obişnuieşti să stai treaz toată noaptea?

— Numai când n-am încotro, răspunse David, ridicându-se. Îmi pare rău că n-avem şi râme la micul dejun.

— Râme? se strâmbă Caroline dezgustată.

— Pentru voi, păsărelele care vă treziţi cu noaptea-n cap!

Caroline se aşeză lângă el, despăturindu-şi servetul.

— Să nu-mi spui că mai e şi altcineva treaz la ora asta indecentă! zise ea.

— Domnul Quinnel.

Caroline se înroşi.

— Nu l-am văzu.

— Carol, o întrebă David, ai să cobori pe uscat cu Geoffrey Quinnel?

— Poate, răspunse ea, citind lista de bucate.

— Aş fi indiscret dacă te-aş întreba unde vreţi să vă duceţi?

Îl privi peste marginea listei.

— Ai fi. Încă nu ne-am hotărât.

— Dar intenţionaţi să părăsiţi insula? continuă David, fără s-o slăbească din ochi.

— Pari foarte convins de destul de multe lucruri, nu-i aşa? îl provocă fata, reuşind în acelaşi timp să arate vag deconcertată.

— Nu chiar atât de multe. Înţelegi, o persoană la care ţineam foarte mult a făcut cândva aceeaşi prostie. A fugit cu un bărbat care era prea bătrân pentru ea, şi pe care abia dacă-l cunoştea.

— Îl cunosc pe Geoffrey de şase luni! se revoltă Caroline. E destul de mult, şi chiar dacă am avea de gând să fugim, nu văd cu ce…

— Cu ce mă priveşte pe mine? completă David. Nu mă priveşte, deşi în esenţă orice bărbat mai bătrân ar încerca să te oprească, o dată ce ar şti.

— Vorbeşti de parcă ai fi Matusalem! râse fata. Ştiu că te gândeşti la Mairi şi la toată responsabilitatea ei faţă de tata, care-l crede pe Geoffrey un vânător de zestre, dar de fapt nu-l interesează deloc banii…

În voce i se simţea o uşoară îndoială.

— Are destui.

— Ca să trăiţi amândoi din ei?

— Aşa… cred.

— Nu pari prea convinsă.

— Sigur că sunt convinsă!

David îşi termină micul dejun.

— Vrei să faci ceva pentru mine? o întrebă el.

— Depinde ce anume, răspunse prudentă Caroline. Pari să fi trecut de partea lui Mairi. Ar trebui să delireze de fericire, adăugă ea sec.

— Dacă putem renunţa o clipă la sarcasme, spuse David, s-ar putea să ajungem undeva. *Avalon* va sta la Bridgetown două zile încheiate, Carol. Acordă-mi mie una dintre ele. Vino diseară la St. John, cu Elsa şi Mairi. Poţi vedea peisajele în dimineaţa asta, iar după-amiază poţi să te duci la cumpărături sau să faci plajă la Coral Reef. Nu-ţi propun să faci niciun lucru pe care nu l-ai dori.

— Dar mă pui într-o situaţie în care mi-e dificil să te refuz, sublinie Caroline. Pur şi simplu nu pot

să-ţi promit nimic.

— Destul de cinstit.

David se ridică în picioare.

— Invitaţia rămâne deschisă.

— Vei fi dezamăgit dacă Mairi nu poate veni, nu-i aşa? îl iscodi Caroline. De ce ţii atât de mult să ne duci pe toţi la St. John?

David ezită.

— Aş dori s-o cunoaşteţi pe sora mea, spuse el scurt.

Caroline rămase jucându-se cu micul dejun, în aşteptarea celorlalţi. Geoffrey întârzia. Se încruntă, nervoasă. În ultimele două zile, devenise mult mai puţin atent cu ea, probabil ca să-i dea o lecţie. Totuşi, aveau planul lor.

Mairi se aşeză la masă.

— David Rodney tocmai a plecat, îi spuse Caroline. Pare hotărât să ne ducă în vizită la sora lui.

— Şi ai să te duci? întrebă Mairi.

Caroline se foi pe scaun, nervoasă.

— N-am putea să ne decidem mai târziu?

Îşi turnă încă o ceaşcă de cafea.

— A lăsat invitaţia deschisă. Sora asta a lui pare să fie o persoană foarte primitoare, dar ne-am distra mult mai bine la picnic.

Continua să privească spre uşă, iar gura i se crispa de la un minut la altul.

— Cred că Geoffrey şi Beryl Kelvington au luat micul dejun, remarcă ea într-un târziu.

— Voiai să cobori pe mal cu Geoffrey? o întrebă Mairi, intrând imediat în alertă. Vă făcuserăţi vreun plan?

— Un plan…?

Obrajii Carolinei se înroşiră de vinovăţie, pe sub culoarea bronzată.

— Cine-a vorbit despre planuri? întrebă ea cu aprindere.

— Pentru ziua de azi, voiam să spun, îi explică Mairi, simţind că inima îi bătea mai repede. Te-ar tenta vreuna dintre excursiile organizate?

— Detest admirarea peisajelor *en masse*, se răsti Caroline. I-am spus lui Geoffrey că vreau să mă duc la cumpărături.

Mairi se simţi puţin mai uşurată.

— Ei, şi-atunci n-am putea să facem asta? întrebă ea. Oraşul Bridgetown pare interesant şi mi-ar plăcea să iau câteva suveniruri. Probabil că şi tu vei găsi ceva de cumpărat pentru tatăl tău.

Era aproape prima oară când îl menţiona în mod direct pe Sir Oliver, iar Caroline ridică din umeri, cu o indiferenţă studiată.

— Nu duce lipsă de nimic, sşuse ea. Ce-aş mai putea să-i dăruiesc eu?

— Încrederea ta, răspunse repede Mairi. Nu vrea să-ţi distrugi viaţa. Ţine mult la tine, Carol.

— N-o prea arată, nu-i aşa?

Vocea Carolinei devenise rece.

— Nu-l cunoşti cu adevărat, deşi ai lucrat atâţia ani pentru el. E un tip teribil de dur. Nu-l interesează decât să câştige cât mai mulţi bani. Pentru altceva nu

are timp niciodată.

Mairi preferă să n-o contrazică. Fata arăta ciudat de încordată şi nesigură, ca şi cum ar fi ajuns la un soi de răspântie şi nu ştia încotro s-o ia.

* * *

La ora zece, când coborâră de pe navă, închiriară un taxi până în piaţa principală, unde petrecură două ore uitându-se prin magazine. Caroline cumpăra necontrolat, cheltuindu-şi toată suma pe care o avea la ea, înainte de ora amiezei.

— Câţi dolari ai la tine? întrebă ea, când i se goli portofelul. N-ai cheltuit prea mult.

— Am cheltuit atâta cât îmi pot permite, răspunse Mairi. Mai mult, poate, dar mi-am dorit o sculptură din acelea locale, şi o pălărie „mammy”!

Se opriseră la un colţ de stradă.

— Totuşi, ne-au mai rămas bani destui pentru masă, dacă ai dori să rămânem în Bridgetown.

— Am văzut tot ce mă interesa, conchise Caroline pe un ton mofturos. O să ne întoarcem la navă, ca să ne debarasăm de toate pachetele astea. Nu ştiu de ce mi-am cumpărat rochia aia ţipătoare. Părea nostimă pe moment, dar verdele nu-mi stă bine. Poţi s-o iei tu.

Continuă să turuie la fel de rapid până la navă, rămânând încordată şi stânjenită pe tot parcursul mesei cu hrană rece care li se oferea pasagerilor de pe *Avalon* care preferau să mănânce la bord. Erau singure la masă. Toţi ceilalţi păreau să fi rămas pe mal.

Deodată, Caroline sări în picioare.

— Mă duc să mă schimb! anunţă ea. E îngrozitor de cald.

Mairi rămase bându-şi cafeaua şi întrebându-se dacă David avea să vină la masă, ca să-i explice că fata încă nu se hotărâse dacă să-i accepte invitaţia sau nu. Pe măsură ce trecea timpul, iritarea îi creştea. Toată dimineaţa fusese conştientă de un sentiment de frustrare, simţise că lucrurile nu erau în regulă, dar nu

putea identifica niciun defect anume. Când trecu o oră şi Caroline nu mai apăru, Mairi se ridică repede în picioare, pornind în căutarea ei.

Caroline nu era nicăieri. Uşa cabinei era încuiată, iar Mairi îşi căută cheia.

— Pot să te ajut?

David apăruse în spatele ei.

— Caroline tocmai a coborât pe mal, şi mă întrebam dacă eşti singură.

— A coborât…?

Mairi îl privi cu ochi mari.

— O, dar e îngrozitor! De ce-a plecat aşa, fără să-mi spună nimic? Doar dacă nu cumva…

David îi luă cheia din mână şi deschise uşa.

— Nu-ţi face griji, spuse el. S-a dus cu Johnny.

Mairi se aşeză pe pat, simţind că i se tăiau picioarele de uşurare.

— N-ai idee cât mă bucur!

Îşi împinse degetele prin păr, ridicându-şi-l de pe fruntea înfierbântată.

— Probabil îţi spui că mă port ca o cloşcă, dar nu pot abdica de la îndatoririle mele.

— Nimeni nu poate munci douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, comentă scurt David. Aranjează-te repede, iar eu am să te aştept la pasarelă. Oona tocmai s-aântors cu Bob McGilvary, aşa că sunt liber până la miezul nopţii. Vom traversa insula cu un taxi, ca să vedem Atlanticul, apoi putem să ne continuăm drumul spre St. John.

Mairi ezita.

— I-am dat lui Johnny toate instrucţiunile necesare, o asigură David. O va aduce el pe Carol la Meg.

Grijile şi îndoielile lui Mairi se evaporară ca o ceaţă la răsăritul soarelui. Se părea că temerile ei nu avuseseră niciun temei, deşi considera că, totuși, Caroline ar fi trebuit să-i lase un mesaj.

Îl găsi când se duse să facă un duş, înainte de a se schimba. Rezemat de paharul cu periuţa de dinţi, plicul alb arăta aproape sinistru.

Cu degete tremurătoare, Mairi îl deschise.

Dragă Mairi, citi ea.

Iartă-mă că am fugit aşa, dar sunt sigură că mă vei înţelege. Johnny tocmai a primit liber şi mi-a cerut să mă duc cu el pe mal, pentru două ore. Ce-ar putea fi mai sigur? Ne vedem noi undeva, cândva.

Carol.

Când ajunse la sfârşitul scurtei scrisori, mâinile lui Mairi continuau să tremure puţin, dar se simţea cu siguranţă uşurată. Caroline nu fugise. Plecase să-şi petreacă după-amiaza împreună cu Johnny McCall, într-o călătorie absolut nevinovată pe insulă.

Îmbrăcându-se repede, ieşi şi-l găsi pe David în capătul pasarelei. Acesta conversa cu Bill Wakes, casierul şef, şi era foarte încruntat.

— Mare Ţi-e grădina… tocmai comenta Bill, când Mairi îşi făcu apariţia. Deşi, de ce m-aş mira? Nimic nu-i nou sub soare.

— Ce nu e nou sub soare? întrebă Mairi, în timp ce David o ajuta să coboare pe pasarelă.

— Cred că vorbea în general.

David continua să stea încruntat.

— Unde ţi-ar plăcea să mergem?

— Oriunde. Propuseseşi să vedem Atlanticul.

Ajunseră pe cheu, iar David opri un taxi.

— Elsa nu vine cu noi? întrebă Mairi.

— Nu. S-a hotărât să stea să se odihnească.

În continuare, David părea foarte preocupat.

— O să ne ajungă din urmă la St. John, ca să ne bem împreună ceaiul.

Mairi se aşeză pe bancheta caldă a taxiului, lăsându-l pe David să-i explice despre tot ceea ce vedeau.

— La dreapta e Casa Guvernului, anunţă el, cu o veselie studiată. În curând vom ieşi din oraş, şi vei vedea adevăratul Barbados. Aici se cultivă mai mult zahăr şi citrice, dar există tot felul de industrii uşoare care prosperă şi dezvoltă economia. Barbados este o

naţiune înfloritoare, deşi insula e doar pe jumtătate cât Trinidad.

— Cunoşti Caraibele, constată Mairi. Poate că te vei stabili aici, într-o bună zi.

— M-am gândit la asta, recunoscu el, după ce a venit Meg, dar pe-atunci n-am putut. Nu voiam să mă aşez într-un loc. Mă… mă gândeam că eram sătul de obligaţii.

Mairi aşteptă, dar David nu continuă, şi nu putea să-l întrebe de ce părăsise Scoţia.

— Vom coborî la Bathsheba. Trebuie să vezi un sat barbadian de pescuit tipic.

Se opriră pe marginea unei faleze înalte, privind plăcul de case agăţate pe fâşia îngustă de pământ cultivat, departe sub ei. Oamenii erau săraci, dar păreau fericiţi şi mulţumiţi. Copii măricei, jucându-se goi în iarba uscată de pe faleză, făceau tumbe spre delectarea străinilor, cu o sfială care-l făcu pe David să zâmbească.

— Ar fi păcat să-i „civilizăm”, declară el.

Totuşi, este inevitabil. Deja au început să se gândească la pantofi şi haine de duminică.

— Încep să regret că voi sta aici numai două zile, spuse Mairi. Mi-e greu să asimilez atâtea, într-un interval aşa de scurt.

— Ne vom da toată silinţa.

După ce Mairi fotografie plaja şi un grup de femei băştinaşe, sub nişte palmieri profilaţi pe cer, David o conduse înapoi la taxi.

Porniră printre plantaţii de mahon şi trestie de zahăr, privind cum marea îşi schimba culoarea la fiecare cotitură a drumului, iar când ajunseră la Stacey, Mairi oftă uşor, cu regret.

Meg Anstruther şi soţul ei locuiau la marginea parohiei, într-o casă colonială mare şi întinsă, cu balcon de jur-împrejur şi o verandă albă de lemn înconjurând parterul. La prima vedere, casa părea plină până la refuz cu copii – copii de toate culorile şi nuanţele. În realitate, erau şapte: doi băieţei cu pielea albă despre care Mairi bănui că erau ai lui Meg, şi

cinci orfani. Meg îi adoptase, unul câte unul, fără a putea refuza nicio cerere de azil.

Niciunul dintre copii nu era timid. Veniră în fugă din toate direcţiile să întâmpine taxul, începând să strângă mâinile în dreapta şi-n stânga. Aveau maniere impecabile şi zâmbeau cu gura până la urechi. Cei doi băieţi albi păreau să fie gemeni.

— Ei sunt Andrew şi Neil, îi prezentă David.

— Iar ei sunt Candy şi Amos şi Cherry, adăugă cel mai blond dintre cei doi, împingându-şi înainte fraţii vitregi de culoare. Şi Sara şi Rachel.

— Cu ei, o să ne lămurim mai târziu, spuse David, mângâind cel mai apropiat cap negru. V-aţi întors acum de la şcoală?

— Rachel nu. E prea mică încă, îl informă Neil, privind-o curios pe Mairi.

— Am venit la ceai, explică serios David. Dumneaei este domnişoara Finlay.

— Da, ştim, îl asigură Andrew. Ţi-am primit mesajul trimis de pe navă. Carter Wilson l-a adus, cu

sacii de zahăr. Cred că nava voastră e foarte mare, unchiule David. Are mulţi pasdageri.

O femeie înaltă şi brunetă, semănând atât de bine cu David încât nu încăpea nicio îndoială cine era, ieşi în uşa de pe verandă, iar fratele ei se îndreptă spre ea nerăbdător.

— Meg! exclamă el cu afecţiune. Ţi-am adus o musafiră. Ea e Mairi Finlay. Este de-acasă.

Cuvântul „acasă” rămase un timp suspendat între ei, în vreme ce Meg Anstruther cerceta lung ochii fratelui ei. Apoi se întoarse către Mairi.

— Pofteşte în casă, o invită ea, vorbindu-i ca unei vechi cunoştinţe. Am auzit totul despre dumneata, de la Elsa.

În camera mare şi răcoroasă unde intrară predomina albul. Pe parchet erau întinse covoare albe, iar pe pereţii albi erau agăţate plante care se revărsau din ghivece albe. Păsări mici şi galbene intrau şi ieşeau fulgerător prin capătul deschis al camerei care dădea spre grădina tropicală. Toată mobila era tapiţată

cu piele albă şi perne în culori vii, corai, albastru şi verde, culorile mării din adâncurile unei lagune, văzute prin fundul de sticlă al unei bărci.

Elsa stătea aşezată pe o canapea, lângă o fereastră deschisă.

— Deci, m-aţi bârfit! râse Mairi.

— Absolut involuntar, zâmbi Elsa. Meg ar putea trage de limbă până şi un peşte!

— Nu sunt numai curioasă, se apără Meg Anstruther, ci mă interesează sincer. Elsa mi-a spus că eşti din Scoţia, domnişoară Finlay. E minunat. Vom bârfi cu adevărat, după ce fetele se duc la culcare. Băieţii ar trebui să-şi facă lecţiile, dar cred că n-are rost să insist, atâta vreme cât e lumină afară.

Aruncă o privire pe fereastră.

— David o să-i ducă la plajă, din câte văd, aşa că praful o să se-aleagă de disciplină. Vom bea ceaiul, şi-mi poţi povesti cum a fost după-amiaza.

O privi pe Mairi lung, cu o expresie deschisă.

— Mă bucur enorm că ai venit.

Era cea mai plăcută parte a zilei. Se aşezară în camera răcoroasă, bând ceai şi ascultând râsetele copiilor, care răsunau de pe plajă. Alt sunet nu se auzea. Păsările galbene şi tăcute continuau să zboare pe deasupra capetelor lor, în timp ce se întuneca. Dintr-odată, se lăsă noaptea.

Câţiva servitori aduseră lămpi, iar David şi copiii se întoarseră de la plajă. Sara, privind-o pe Mairi cu ochii ei negri şi meditativi, îi oferi o scoică.

— E una dintre comorile ei, explică Meg. Ar fi rănită de moarte, dacă n-ai lua-o cu tine.

Arăta cu câţiva ani mai vârstnică decât David, iar părul îi încărunţise prematur. David o însoţi ca să adune copiii pentru lecţii, iar Elsa rămase cu privirea după ei, prin arcadă, în tăcere.

— Îi cunoşti de mult? întrebă Mairi.

— De ani de zile. Părinţii mei obişnuiau să închirieze o casă pe Mull, în fiecare vară. Ne petreceam acolo câte două luni pe an, în vacanţă.

Continua să privească pomii din grădină.

— Ne-am apropiat mult de familia Rodney, urmă ea. David ţinea mult la Ardcapel. El ar fi trebuit să fie fiul cel mai mare.

Mairi aşteptă continuarea. Elsa întorsese paginile trecutului, oferindu-i o imagine din tinereţea lui David.

— Întotdeauna mi s-a părut o mare tragedie că moştenirea unei familii îi poate reveni persoanei nepotrivite, continuă Elsa. David şi Meg erau potriviţi pentru Ardcapel. Rory nu era. Lui nu i-a plăcut niciodată Mull-ul. Îl irita faptul că era o insulă, că trebuia să ajungă acolo din Oban, după ce făcea atâta drum de la Londra. Oricând ar fi făcut schimb de locuri cu David, mai ales când a plecat la St. Andrew, să studieze medicina. Nu că Rory s-ar fi omorât cu învăţătura…

Îşi desfăcu palmele într-un gest dispreţuitor, mult mai grăitor decât orice cuvinte.

— Rory nu era genul studios. Era… mai degrabă un om de acţiune, cred. El şi Charles erau

foarte apropiaţi. Împreună au învăţat să zboare, numai că din asta Charles trebuia să-şi câştige existenţa. Rory avea Ardcapel-ul. Asta era problema. Se gândea la Ardcapel ca la o hazna de comori fără fund, o mină de aur, şi nu era deloc aşa. La moarte tatălui său, a plătit taxele de înmormântare şi a luat în posesiune toată proprietatea, pe negândite. În foarte multe privinţe, a prădat-o. A luat foarte multe, fără intenţia de a le pune la loc.

— Presupun că David n-a putut s-o ia el în primire, comentă Mairi.

— Singura lui ambiţie era aceea de a fi medic.

Elsa se foi în loc, stânjenită.

— Când a luat frâele Ardcapel-ului, era prea târziu. Toţi sorţii fuseseră rânduiţi împotriva lui, iar din lumea lui personală s-a ales praful.

Cuvintele ei reverberară în tăcerea din casă. După un timp, continuă:

— Vreau să înţelegi, Mairi. Idealurile lui David erau foarte reale pentru el, pe vremea aceea. Ardcapel

însemna mai mult decât un cămin drag. Familia Rodney locuia acolo de patru generaţii. Era locul lor – al lui, al lui Meg şi al lui Rory. Şi ar fi putut să fie şi al Virginiei, dacă ea ar fi fost genul potrivit de persoană.

Mairi îşi ţinu respiraţia.

— Nimeni nu putea să n-o iubească pe Ginny, dar era ca apa, explică Elsa. Curgea mereu pe calea minimei rezistenţe. Când David a adus-o l Ardcapel în vara aceea, nimeni dintre noi nu era prea convins de ataşamentul dintre ei. O cunoscuse la universitate. Fusese o aventură obişnuită între studenţi – un băiat iubea o fată, dacă vrei. David nu mai fusese îndrăgostit niciodată. O dorea pe Ginny mai mult decât orice altceva. Iar Ginny nu aştepta din partea lui să-şi sacrifice cariera pentru ea, atunci.

Vocea i se înăspri.

— O, nu! Era foarte bucuroasă să fie logodită cu un student în anul cinci le medicină, cu perspective. Înţelegi, David ar fi putut să ajungă un

mare medic.

— Şi încă ar mai putea să ajungă, interveni Mairi, dacă s-ar întoarce.

— Mă întreb dacă vrea să se mai întoarcă, medită Elsa. Ca s-o ia de la început. Uneori, îmi spun că ar fi dispus să se instaleze undeva aici, aproape de Meg.

— Sunt foarte strâns legaţi, fu Mairi de acord.

— Nici nu e de mirare. Ginny şi-a dat toată silinţa să le distrugă amândurora vieţile.

Afară, sub palmieri, greierii începeau să ţârâie, iar mai departe, pe plajă, cineva bătea o tobă.

— Ginny era genul de fată care nu se putea mulţumi niciodată cu dragostea unui singur bărbat, continuă Elsa. A venit cu David la Ardcapel, iar peste şase luni s-a măritat cu Rory. Au fugit cu trei săptămâni înainte de a trebui să se mărite cu David, la biserica satului. Nici nu e de mirare că după aceea David n-a mai putut avea încredere în nicio femeie.

— Şi mai sunt… acolo?

Vocea lui Mairi era îngroşată de dezgust.

— Ăia doi?

Elsa clătină din cap.

— Cu Ardcapel, Ginny nu şi-a terminat apucăturile. În unele privinţe, cred, nu numai ea a purtat vina celor întâmplate. S-a lăsat purtată de val. În mai puţin de un an, Rory a părăsit-o. Fusese doar un foc de paie, şi se plictisise. Ginny nu era destul de matură pentru el. Foarte curând, rămăsese însărcinată. David nu ştia. S-a întors la Dundee şi s-a adâncit în muncă. A devenit un medic devotat. Viaţa nu-i mai rezerva nimic altceva, decât o iubire nemuritoare pentru vechea lui casă. Dar nu putea să se întoarcă pe Mull. Imaginea lui Ginny era prea vie în amintirea lui. A păstrat distanţa. După ce s-au născut gemenii, Ginny a început să devină agitată.

— Gemenii?

Imediat, Mairi se gândi la cei doi copii ai lui Meg.

— Andrew şi Neil – sunt ai lui Ginny.

Elsa se ridică şi trecu sub arcadă, de unde putea să vadă strălucirea stelelor reflectată în golf.

— După naşterea lor, Ginny l-a urmat pe Rory la Londra. Nu ştiu ce aştepta de la el, dar a părut mulţumită să-i lase pe gemeni cu Meg. Norman Anstruther şi Meg erau căsătoriţi de ani de zile, dar Meg fusese principala proptea a Ardcapel-ului de când murise mama ei. Nu putea să-i părăseasc pe Rory şi David, cel puţin nu înainte ca Rory să se însoare. Dar Ginny nu era genul de persoană pe care s-o poată lăsa la Ardcapel, aşa că a trebuit să rămână acolo, iar Norman a venit aici, în Barbados. Acesta a părut sfârşitul poveştii a dragoste a lui Meg. Avea treizeci şi doi de ani, dar şi-a asumat toate responsabilităţile lui Ginny fără să crâcnească. Nimeni n-ar fi putut să-i iubească pe cei doi copii abandonaţi mai mult decât Meg. Cred că de-asta i-a adunat de-atunci în jurul ei pe toţi orfanii ăştia. Are vocaţie de mamă.

— Dar nu are şi ea copii?

Elsa clătină din cap.

— E o tragedie destul de răspândită.

— Elsa, îmi pare atât de rău…!

— După accidentul lui Charles, n-a mai fost posibil să avem copii. Aş fi putut adopta unul, cred, dar trebuia să am grijă de Charles şi… pentru mine, n-ar fi fost acelaşi lucru. Nu în fiecare dintre noi se ascunde câte o Meg, zâmbi ea.

— Şi cu Ginny ce s-a întâmplat?

— A murit într-un accident de maşină, iar Meg a rămas la Ardcapel, dar era prea mult pentru ea – singură. Rory n-a putut – sau n-a vrut – să se mai întoarcă, aşa că s-a întors David. A renunţat la cariera lui ca să salveze Ardcapel-ul, şi ar fi reuşit, dacă avea destul timp. A muncit ca un sclav, zi şi noapte aproape, iar Rory l-a lăsat s-o facă. A acceptat sacrificiul lui Meg şi pe cel al lui David cu obişnuitul lui zâmbet fermecător – şi a vândut Ardcapel, peste capetele lor, când i-a venit la socoteală.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Şi de aceea a plecat David pe mare – când Meg a venit în sfârşit aici ca să se mărite cu Norman Anstruther, spuse Mairi, aproape pentru sine. Cu Rory ce s-a întâmplat?

Elsa ridică din umeri.

— Nimic. Obraznicul mănâncă praznicul, adăugă ea sec. Oamenii egoişti par invariabil să prospere. Rory a câştigat foarte mulţi bani din vânzarea moşiei şi s-a mutat la Londra, unde-i era locul cu adevărat. Are acces la gemeni oricând vrea, dar rareori vine să-i vadă. Iar atunci, se poartă cu ei ca un străin. Copiii îl acceptă politicoşi, dar şi cu o anumită reţinere. Rory n-a înţeles niciodată ce înseamnă responsabilitatea.

Zgomotul unui motor de maşină îi atrase pe Andrew şi Neil în fugă peste terasă, din direcţia biroului.

— A venit tata! strigară ei. Vino, Candy! Hai, Amos!

Chery, care mergea mai încet, veni ultimul.

Toţi cei cinci băieţi se repeziră în braţele lui Norman Anstruther, învăluindu-l într-o furtună de bun-venit.

Norman era un om mai vârstnic decât se aşteptase Mairi, probabil având în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu păr cărunt ca oţelul şi bărbie puternică. Zâmbetul lui cald şi ochii albaştri şi limpezi exprimau numai fericire. Îşi îmbrăţişă cumnatul cu un zâmbet cordial.

— Mă bucur că te revăd, David, spuse el. Ai lipsit atât de mult timp!

— Pentru asta, de vină e numai S.S. *Avalon*! Ultima croazieră a făcut-o în Mediterana.

— Ce se-aude cu cina? întrebă Norman, după ce-i salută şi pe ceilalţi musafiri. Mor de foame.

— Tu întotdeauna eşti lihnit, îi aminti Meg dar mai aşteptăm doi prieteni de-ai lui David, de pe navă. Mă gândeam ca în seara asta să mâncăm pe terasă.

Pentru prima oră în ultima oră, Mairi îşi aminti de Caroline şi Johnny McCall. Era clar că David stabilise o întâlnire cu Johnny, dar cei doi întârziau.

David se uită la ceas.

— Mă întreb unde întârzie spuse el.

— Nu e nicio grabă, îl asigură Meg, iar băieţii trebuie să mănânce primii. Altfel, se vor culca prea târziu, iar mâine au să adoarmă la şcoală. Andrew şi Neil vor ajunge ambasadori, judecând după talentele diplomatice cu care insistă nu se ducă la culcare!

Norman turnă băuturi răcoritoare pe masa lungă de bambus de pe terasă, în timp ce la celălalt capăt al acesteia se pregătea încă o masă, pentru cină. David părea tot mai neliniştit.

— Ar fi trebuit să ajungă… spuse el.

Ţârâitul greierilor devenise foarte puternic, iar de undeva de pe plajă se auzea o orchestră de alămuri. Un om venea pe nisip, dispărând o clipă în umbra palmierilor. Apoi, pe neaşteptate, urcă pe terasă. Era Johnny McCall.

— Trebuie să-mi cer iertare că mă strecor aşa, pe furiş, expli9că el, dar cei de la hotel mi-au spus că pot veni şi pe plajă.

David formulă întrebarea care tremura pe buzele lui Mairi:

— Unde-i Caroline? Era cu tine.

— M-a abandonat în Bridgetown, răspunse Johnny nemulţumit. A spus că trebuia să se întoarcă la navă, dar nu m-a lăsat s-o conduc. Cred că avea întâlnire cu Quinnel.

David sări în picioare.

— Idiot mai eşti, Johnny! exclamă el. Mi-ai promis c-o aduci aici!

— Încearcă tu s-o aduci pe una aşa de încăpăţânată ca ea, când nu vrea să vină, replică Johnny. N-o puteam sili să facă nimic, decât dacă i-aş fi dat una-n cap.

David se întoarse spre casă, urmat de Mairi.

— Nu trebuia s-o las singură, nici chiar cu Johnny, spuse ea cu voce nesigură. Dacă se întâmplă ceva… dacă *a plecat* cu Geoffrey Quinnel… numai eu voi fi de vină. N-am să mi-o pot ierta niciodată. I-am dat cuvântul meu lui Sir Oliver.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă Sir Oliver făcea personal efortul ăsta, răspunse furios David. N-avea niciun drept să smulgă o asemenea promisiune, de la nimeni. Ce fel de părinte e, să-i delege unei secretare îndatoririle lui?

— A avut încredere în mine. M-a considerat de nădejde.

Mairi refuza să dea vina pe altcineva.

— Am fost nedemnă de el, David, indiferent ce părere ai tu, iar acum trebuie s-o găsesc pe Carol – într-un fel sau altul.

— Singură nu te poţi duce, asta-i clar, remarcă el, cu gura strânsă.

— Dar nu vă pot strica petrecerea! protestă Mairi. Dacă-mi găseşti un taxi, am să-i explic surorii tale…

— Meg va înţelege.

Glasul lui David devenise dur.

— Nu e prima oară când are de-a face cu o asemenea situaţie. Ia-ţi şalul, iar eu voi telefona după

un taxi.

— Te rog, lasă-l pe Johnny să vină cu mine, insistă Mairi. Tu ai atât de puţin timp la dispoziţie, ca să stai cu familia ta…

— Dacă o vom găsi pe Caroline, replică scurt David, apoi o să ne întoarcem.

„Dacă o vom găsi pe Caroline”! Cuvintele reverberară în capul lui Mairi, în timp ce-i explica lui Meg de ce trebuia să plece. Dispariţia Carolinei nu putea însemna decât un singur lucru: Geoffrey Quinnel câştigase.

David o conduse grăbit spre taxi.

— Vin şi eu cu voi, interveni Johnny, aşezându-se lângă ei. Şi eu am o parte din vină, pentru că am lăsat-o pe Carol să plece, şi poate reuşesc să vă ajut.

— Până acum nu m-ai prea ajutat, îi aminti David. Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce* ai lăsat-o să plece?

— N-o cunoşti pe Caroline, răspunse scurt

Johnny.

Se întoarseră la Bridgetown în tăcere, ca să vadă dacă nu cumva Caroline revenise pe navă, dar cabina ei era goală.

— Acum ce putem face? întrebă disperată Mairi, în timp ce un steward venea spre ei.

— Ne vom interesa la aeroport, hotărî David. Dacă au părăsit insula, nu puteau pleca decât pe calea aerului.

Stewardul se opri lângă ei.

— Domnişoară Finlay?

Mairi dădu din cap, simţind că i se ridica inima în gât.

— Aveţi un mesaj la casierie, îi spuse omul. A sosit acum aproape o oră.

David o luă de braţ.

— Vino, o chemă el. S-ar putea să fie vreo veste.

Johnny intrase deja în birou, ţinând în mână hârtia cu mesajul.

— Se pare că avem noi probleme, spuse el pe un ton de scuză. A venit bătrânul lui Carol.

— Sir Oliver?

Johnny dădu din cap.

— A aterizat azi după-amiază, cu un avion din Bermude. Probabil a luat imediat legătura cu nava, şi i s-a spus că eraţi pe mal. Tu şi Carol.

Mairi rămase ţintuită locului.

— Acum unde e? întrebă David. A lăsat vreun mesaj?

— Este la Sandy Lane Hotel, răspunse Johnny, cu o lucire în ochi. Cred că totul va megre ca pe roate de-acum încolo, după ce a încheiat marea afacere de la Paris şi s-a hotărât să vină încoace. E gata să reia frâiele în mâini, iar Carol trebuie să-l aştepte. O să-şi între iar în rolul de tătic…

— Johnny, te rog! îl întrerupse Mairi. N-are niciun rost. Sir Oliver nu e aşa – sau, cel puţin, nu în mod conştient. Crede că i-a asigurat lui Carol tot ce-i era necesar şi… şi acum nici nu mai prea contează.

Carol a plecat.

— Ba contează, cred eu, insistă Johnny. Contează foarte mult. Carol e sensibilă şi e rănită, crezând că tatăl ei o plasează pe planul doi.

David porni spre pasarelă.

— Cu vorbele nu rezolvăm nimic, cpuse el. Mai bine să mergem la Sandy Lane Hotel.

— O clipă!

Lui Johnny părea să-i fi venit o idee.

— Vin şi eu cu voi până în oraş. Tocmai m-am gândit la ceva.

— La ce? întrebă David.

— S-i putea să fie doar o pistă falsă, răspunse Johnny. Am s-o verific singur, şi iau legătura cu voi mai târziu, la hotel.

Îl lăsară în piaţa principală.

— Cred că se simte vinovat, spuse David, pentru că a lăsat-o pe Carol să plece.

Capitolul 10

— Nu te învinui singură, îi spuse David lui Mairi, în taxiul care-i ducea spre hotel. Cum a spus şi Johnny, Carol e complet imprevizibilă.

— Numai de-aş şti unde e! murmură Mairi cu voce nesigură. Cum să-i spun lui Sir Oliver că a dispărut?

David se aplecă să-i spună ceva şoferului.

— Înainte de hotel, vom trece pe la aeroport, îi spuse el apoi lui Mairi.

— Crezi că foloseşte la ceva?

— Nu, dar putem încerca.

— N-ai niciun motiv să faci asta, protestă Mairi. Sunt destul de matură ca să-mi rezolv singură problemele.

— Serios? i-o întoarse el, cu un zâmbet scurt. Asta rămâne de văzut. Nu cunoşti insula, aşa că am de gând să te ajut. E destul de corect, nu?

— Îţi sunt mai mult decât recunoscătoare, răspunse Mairi.

— Cu atât mai bine.

David îi aruncă o privire.

— S-ar putea să-ţi cer să faci ceva pentru mine, într-o bună zi.

— Voi face orice, îl asigură ea. Ai fost atât de generos cu mine…!

— Cum ţi s-a părut Silverstrand?

— Casa lui Meg? Mi-a plăcut enorm. Par să ducă o viaţă atât de agitată!

— Aşa a fost Meg dintotdeauna. Ne-a fost ca o mamă tuturor, la Ardcapel. Aceea era casa noastră, pe Mull.

Gura lui David se strânse, sub impactul amintirilor dureroase, dar acum părea capabil să vorbească.

— Meg a făcut destule sacrificii pentru noi şi, într-o vreme, se părea că ne răsfăţase. Slavă Domnului, a reieşit că nu era aşa, adăugă el.

— Elsa mi-a povestit despre Ardcapel, spuse simplu Mairi. Să nu te superi pe ea, David. N-a bârfit.

Simţea că aş înţelege. Cred că a fost o lovitură cumplită.

— A fost o lovitură grea pentru toată lumea, cu excepţia lui Rory, recunoscu el, şi el ar fi trebuit să fie afectat cel mai profund. La început, am vrut să nu mă mai întorc niciodată. Mă simţeam trădat… deziluzionat… învins… toate la un loc, şi pe deasupra mai eram şi revoltat. De ce a trebuit să mi se întâmple tocmai mie? Ţineam la casa şi la cariera mea, şi deodată lumea mea mică şi sigură s-a destrămat, şi nu mi-a mai rămas nimic. Sau, cel puţin, aşa credeam atunci.

— Şi acum? întrebă involuntar Mairi.

— Acum, spuse el, pot privi în urmă ce detaşare, înţelegând greşelile pe care le-am făcut. Am să mă înapoiez în Scoţia, ca să iau iar în mână frâiele unei situaţii pe care am lăsat-o nerezolvată.

— Mă bucur.

Pradă unui impuls, Mairi îi puse o mână pe braţ, iar David i-o acoperi cu a lui.

— Poate că, într-o zi, ai să te poţi întoarce pe Mull – poate chiar şi la Ardcapel.

— Voi ajunge în timp şi la experiemntul ăsta, răspunse el. Pierderea Ardcapel-ului a fost cea mai mare lovitură. Peste povestea cu Ginny puteam să trec, mai devreme sau mai târziu.

Un şir de lumini puternice în faţa lor îi anunţă că ajunseseră la aeroport.

— Cred că un avion tocmai e gata de decolare, remarcă David, pregătindu-se să deschidă portiera. S-ar putea să fi ajuns la timp.

Inima lui Mairi îşi acceleră bătăile. Era posibil s-o oprească pe Caroline, totuşi?

David merse grăbit spre ghişeu, urmat de Mairi, care se uita după Caroline în toate direcţiile. Când colo, auzi o voce familiară dinspre bar.

— Ne-am hotărât dintr-odată, spunea vocea. Croaziera era îngrozitoare, şi câte două zile pe fiecare insulă înseamnă prea puţin. Dăm o fugă până în Jamaica, şi vom sta trei săptămâni la Montego Bay.

Acolo e adevărata viaţă!

Încremenită locului, Mairi o privi pe Beryl Kelvington cum achita nota de plată şi se ridica de pe unul dintre fotoliile de bambus ale barului. Era îmbrăcată pentru călătorie, iar în ochi avea o lucire triumfătoare.

— Dumnezeule! exclamă ea sincer surprinsă, când privirile li se întâlniră. Să nu-mi spui că iar te joci de-a dulăul de pază şi însoţire, domnişoară Finlay!

— O caut pe… pe Caroline, se bâlbâi Mairi. Am… am crezut că s-ar putea să fie aici…

Beryl aruncă o privire peste umărul ei, spre ghişeu.

— Împreună cu doctorul Rodney?

Dintr-odată, izbucni în râs.

— Ne împerechem în cele mai ciudate moduri, nu-i aşa? Probabil Caroline e cine ştie pe unde, cu Johnny McCall.

— Aş vrea s-o pot crede, răspunse crispată

Mairi. Nu m-ar deranja să se „împerecheze” cu Johnny.

— Atunci, s-ar putea să ţi-o se împlinească dorinţa.

Beryl se întoarse, în timp ce apărea o siluetă familiară, împreună cu un hamal de culoare.

— Geoff, iubitule, nu-i aşa că habar n-ai unde-i Caroline Bligh? întrebă ea pe un ton maliţios. Se pare că a dispărut.

Geoffrey Quinnel păru complet deconcertat.

— N-am idee unde poate fi, răspunse el. De unde să ştiu eu? N-am mai văzut-o de azi-dimineaţă, de când am coborât de pe navă. I-am lăsat un bilet la steward…

— Sigur că da, iubitule, îl întrerupse Beryl, aşa se şi cuvenea să faci. Un gentleman nu se dezminte niciodată!

Din zâmbetul ei dispăruse orice prefăcătorie.

— Probabil că bietei fete i s-a frânt inima, dar e destul de zdravănă ca să-şi revină. Cred că-ţi faci prea

multe griji, domnişoară Finlay, adăugă ea, întorcându-se din nou spre Mairi. Adolescenţii sunt mult mai duri decât îţi imaginezi dumneata, şi mult mai rezistenţi. Aventura asta n-o să-i distrugă Carolinei viaţa. Geoffrey şi cu mine urmează să ne căsătorim, continuă ea dintr-o suflare, imediat ce ajungem la Kingston.

Pe Mairi o cuprinse un copleşitor sentiment de uşurare.

— Vă… potriviţi, comentă ea.

Beryl încercă să nu se arate ofensată, în timp ce le era anunţat zborul.

— Salutările mele doctoraşului, mai strigă ea, pornind spre avionul care-i aştepta.

David se apropie de Mairi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Se duc să se căsătorească – Geoffrey Quinnel şi doamna Kelvington!

Lui Mairi încă nu-i venea să creadă.

— Zboară în Jamaica. Doamna Kelvington

consideră că se plictisea prea tare în croazieră. O, David, mă bucur atât de mult – dar sunt totuşi foarte îngrijorată pentru Carol.

Îl lăsă s-o conducă spre ieşire.

— Dacă a suportat greu pierderea? Cred că e îngrozitor de nefericită.

— A suferit o lovitură în amorul propriu, dar nu cred că e genul care să facă vreo prostie numai din cauza asta. O s-o găsim, undeva pe insulă.

— Dar Sir Oliver? insistă Mairi. Lui ce-am să-i spun? Mă aşteaptă la hotel, crezând că am să apar cu Carol, şi noi încă nu ştim ce i s-a întâmplat.

— Cu siguranţă între timp Carol a aflat despre Quinnel, chibzui David. Casierul mi-a spus azi-dimineaţă că doi pasageri se hotărâseră să renunţe la croazieră. A pomenit numele doamnei Kelvington şi pe-al lui Quinnel, dar nu m-a dus minte să fac legătura.

— E foarte bogată, comentă Mairi.

David dădu din cap.

— E clar că Quinnel a considerat că nu face să dea vrabia din mână pentru cea de pe grd. Nu cred că a fost vreodată prea sigur de Carol.

Se urcară din nou în taxi, pe când avionul spre Kingston tocmai decola.

— Iar acum, s-o găsim pe Carol şi, dacă putem, şi pe Johnny, hotărî David.

Mairi se răsuci spre el, pe scaun.

— Ai ceva împotrivă să mergem direct la hotel? îl întrebă ea. Nu cred că e bine să-l facem pe Sir Oliver să ne mai aştepte. Probabil a şi început să se neliniştească.

— Ştii, replică David cred că tocmai asta e esenţial.

Mairi îl privi întrebătore, în timp ce luminile aeroportului dispăreau în urma lor.

— Sir Oliver ţine la Carol, îi explică David. Ei i-a intrat în cap ideea că se gândeşte în primul rând la afacerile lui. Poate reuşim s-o convingem că nu-i aşa.

— Ţine la ea destul de mult ca să mă fi trimis

pe mine aici, răspunse Mairi.

— Dar nu destul ca să vină el însuşi.

— Şi crezi că…?

— Sunt convins că afecţiunea lui Carol pentru tatăl ei depăşeşte imaginaţia oricui.

— Da, cred că ai dreptate, fu Mairi de acord. Dar ce-o să se întâmple dacă ajungem prea târziu?

— Cred că niciodată nu e prea târziu ca să sperăm o a doua şansă, răspunse încet David.

* * *

În holul hotelului, Sir Oliver se plimba încoace şi-ncolo, cu un trabuc aprins arătând cam ca un tigru în cuşcă, aşteptându-şi cina care întârzia.

— Bună treabă, Mairi Finlay, n-am ce zice! o întâmpină el agresiv. Mă laşi s-aşteopt trei ore aici, până mi s-au lungit urechile! Unde-i fiica aia a mea? M-am dus la navă imediat ce am aterizat, azi după-amiază, dar nimeni n-a fost în stare să-mi spună

două vorbe cu şir.

Îl privi încruntat pe David.

— După cum văd, vă distraţi de minune, continuă el, făcându-vă de cap cu pasagerii prin fiecare port! Probabil Carol a cine ştie pe unde, cu altul în uniformă!

Apoi se întoarse din nou spre Mairi.

— Atâta vreme cât nu-i acel Quinnel, n-am nicio obiecţie, dar dacă e cu el.

— Nu e cu el, îl întrerupse disperată Mairi, dar…

— E unul dintre colegii mei, termină în locul ei David, privind spre uşa hotelului, unde Caroline îl aştepta pe Johnny să plătească taxiul.

Faţa feţei exprima un amestec ciudat de nedumerire şi înfrângere.

— Bună! îşi salută ea tatăl, cu o indiferenţă forţată. Ce surpriză, Papa! Ce te-a adus tocmai până aici, în Barbados? Să nu-mi spui că şi aici ai obligaţii de afaceri!

Sir Oliver părea gata să explodeze, iar Mairi se grăbi să intervină:

— Tatăl tău îşi dorea o vacanţă, cred. Desigur, a amânat-o foarte mult. Mi-a mai vorbit despre planurile astea, iar acum a reuşit, în fine.

— Cam asta ar fi, confirmă Sir Oliver, pe un ton destul de spăşit. Mă săturasem de Paris şi mă întrebam ce-oi fi făcând tu pe-aici. Două săptămâni de lenevit la soare n-au cum să-mi strice.

— Două săptămâni? repetă Caroline. Să nu-mi spui că ai atâta timp liber!

— De ce nu?

Tatăl ei proceda prudent, conştient de tensiunea din atmosferă.

— Era de mult timpul să ne petrecem o vacanţă împreună. Am reuşit să obţin un loc, pentru a doua jumătate a croazierei.

Caroline izbucni în râs.

— Nu cumva pe-al lui Geoffrey? O, nu, n-aş suporta gândul. Ar fi prea de tot!

Se prăpădea de râs, iar Sir Oliver îşi stinse havana, conştient de nervozitatea râsului ei şi de singurătatea cumplită care se ascundea sub masca nepăsării.

— Era locul unei femei, mormăi el morocănos. S-a răzgândit când a ajuns aici, se pare. Kellerton, cam aşa cred că o chema. Va trebui să-şi plătească drumul înapoi, dar probabil nici nu-i pasă câte lovele va arunca pe fereastră. Mi-a făcut un serviciu, oricum, încheie el.

„Nu veţi şti niciodată ce serviciu v-a făcut!" replică Mairi în gând.

Caroline se întoarse spre Johnny, care o urmase înăuntru.

— El e Johnny, îl prezentă ea simplu. Johnny McCall – tatăl meu.

Sir Oliver îl privi atent pe casierul asistent pe sub sprâncenele sale stufoase, fiind clar că-o plăcea ceea ce vedea.

— Îmi pare bine, îi strânse el mâna. Ai

plimbat-o pe Carol pe insulă, hai? Ei bine, mai putem continua treaba asta şi mâine, când am să închiriez o maşină. Vii şi dumneata cu noi?

Aruncă o privire spre David.

— Şi doctorul, dacă are timp. Trebuie să vedem totul numai într-o singură zi, dar o să ne descurcăm, cred.

Le oferi bărbaţilor havane.

— Şi-n seara asta? întrebă el cu o însufleţire care pe Mairi o făcu să zâmbească. Luăm cina aici, iar apoi ne ducem să vedem toate dansurile alea ale băştinaşilor despre care se tot vorbeşte, ce ziceţi?

— Poftim, ai şi început să organizezi pe toată lumea, ca de obicei! îi reproşă Caroline, deşi în acelaşi timp îl luă de braţ, atenuându-şi efectul tăios al cuvintelor. S-ar *putea* ca Mairi şi doctorul Rodney să-şi fi făcut alte planuri.

— Ne-am şi făcut, de fapt, răspunse David în numele amândurora. Acum o jumătate de oră, am lăsat-o baltă pe sora mea, care ne aşteaptă cu masa.

Ce-ar fi să veniţi cu noi? propuse el, privindu-l pe Sir Oliver. Veţi fi foarte binevenit.

Sir Oliver acceptă imediat.

— Ar fi excelent, confirmă el. M-am săturat de hoteluri, în ultimele câteva luni. Eşti sigur că pe sora dumitale n-o vor încurca încă vreo câteva guri în plus de hrănit?

— Silverstrand e ca Liberty Hall, îl asigură David. Lui Meg îi plac musafirii, iar un om sau doi în plus la masă n-o să conteze cu nimic. Sunt din capul locului o familie plăcută, aşa că la ei e aproape în fiecare zi petrecere.

— O familie numeroasă are avantajele ei, spuse meditativ Sir Oliver.

— Eşti absolut sigur? îl întrebă Caroline pe David în maşină, în drum spre Silverstrand.

— Cât se poate de sigur, o încredinţă el. După cină, putem să ne plimbăm pe plajă, apoi să dansăm la hotel. Nu e departe. Mâine, Johnny şi cu mine avem liber.

Caroline îşi muşcă buzele. Stăteau aşezaţi pe locurile din faţă ale maşinii închiriate, alături de şofer, în timp ce restul conversau în spate.

— Am fost o nesimţită cu Johnny, mărturisi ea, ducându-l tot timpul cu preşul.

— Nu merita, recunoscu David.

— Ştiu.

Un moment, fata căzu pe gânduri.

— A venit să mă caute, în Bridgetown. Parcă ar fi căutat acul în carul cu fân, dar m-a găsit până la urmă. Ce proastă am putut să fiu! oftă ea. Mi-am ieşit din minţi când am găsit biletul lui Geoffrey, în care îmi spusese că se ducea cu Beryl Kelvington. Eram mai mult furioasă decât rănită, cred, iar el îşi imaginase că avea să-mi frângă inima. Ciudăţenia e că nu mă simt deloc aşa, adăugă fata pe un ton surprins. Cred că tot timpul am ştiut ce poamă e Geoffrey, numai că n-am vrut să accept. Niciodată nu mă lăsam convinsă de alţii, încă din copilărie. Cred că l-am văzut pe Geoffrey aşa cum e cu adevărat în noaptea

aceea când a fost adus Bob McGilvary la bord, continuă ea grăbită. A luat în râs tot curajul vostru, faptul că atâţia marinari îşi riscau vieţile pentru un camarad rănit. A spus că era de datoria ta, că pentru tine nu însemna mare lucru, dar *ai fi putut* să mori atunci când te-ai lovit de bordajul navei. A fost magnific, însă Geoffrey a refuzat să recunoască.

Trase adânc aer în piept.

— Şi atunci când am înotat prea departe, la Maracas Bay, continuă ea pe nerăsuflate. N-a încercat să mă ajute. Trebuia să-şi păzească propria piele. Nici măcar pantofii nu şi i-a udat. Cred că era cel mai mare egoist din lume. Nu m-aş fi putut mărita cu un asemenea om. Totuşi, încă mai credea că aveam de gând să fug cu el. Plănuise totul. Trebuia s-o facem aici, în Barbados, dar n-am vrut să-i dau răspunsul pe care-l dorea. N-am putut, înţelegi? Promisesem să aştept.

— Iar Geoffrey nu putea să mai aştepte, completă David. Probabil; îşi cheltuise toţi banii ca să

vină în călătoria asta. Te-ai descurcat foarte bine, Carol, fără niciun ajutor, continuă el. Ţine-o tot aşa.

— M-am vindecat, conchise ea. Cred c-am să mă mărit cu Johnny. Tata îl place.

— Te-a cerut în căsătorie? întrebă David, părând amuzat.

— Nu încă, dar o va face. Deocamdată e timid şi şovăitor, fiindcă-şi închipuie că am prea mulţi bani, dar nu contează. Pot să mă descurc destul de uşor şi fără „lovelele” tatii. Am mai spus-o şi-altă dată, şi vorbesc foarte serios.

— Johnny ţi-ar putea asigura o viaţă destul de confortabilă, dar fără nimic luxos, o preveni David.

— Cine vrea lux? N-are nicio importanţă.

Caroline părea complet convinsă.

— Am avut parte de lux toată viaţa, nu-i aşa, şi la ce mi-a folosit? Eu de afecţiune am nevoie, afecţiune simplă şi cinstită – şi de iubire. „Iubire care se dăruieşte indiferent de preţ!”, dacă vrei!

Se întrerupseră, căci maşina tocmai ajunsese la

Silverstrand, iar Meg le ieşea în întâmpinare.

* * *

Mairi şi David mergeau pe plajă, în urma Carolinei şi a lui Johnny McCall, fără să vorbească prea mult, bucurându-se doar că erau împreună.

— Meg e o femeie cu adevărat minunată, spuse Mairi într-un târziu. Cred că acum e foarte fericită.

— Îi datorez atât de mult… recunoscu David, păşind prin urmele lăsate de cei doi din faţa lor.

Deodată se întoarse spre ea.

— Am insistat să te aduc aici, Mairi, mărturisi el cu bruscheţea lui caracteristică, numai dintr-un anumit motiv. Te iubesc.

Mairi rămase absolut încremenită, şocată de declaraţia de dragoste a lui David.

— Nu s-a întâmplat dintr-odată, continuă el. Te-am privit în ultimele câteva săptămâni, străduindu-se atât de mult să te descurci cu Carol,

încercând să-ţi ţii cuvântul dat acelui bătrân irascibil. Pur şi simplu nu puteai să-i fii neloială, nici dacă ai fi încercat.

Mairi stătea pe nisipul luminat de lună, aproape neîndrăznind să creadă ceea ce auzise, temându-se că putea fi o iluzie a nopţii tropicale, un vis care n-avea să se adeverească niciodată.

— David…! şopti ea în cele din urmă – şi, dintr-odată, fu în braţele lui.

— Am aşteptat mult timp clipa asta, murmură el cu blândeţe. Spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc, te iubesc…! şopti ea. O, David, strânge-mă cât poţi de tare!

— De ce? Ai de gând să fugi? întrebă el, mângâindu-i părul cu buzele.

— Niciodată! Niciodată n-am să fug de lângă tine, îţi dau cuvântul meu!

Auziră râsul Carolinei, de undeva din faţă.

— Hai să le dăm vestea, propuse David, luând-o de mână. Deşi nu cred că vor fi foarte

surprinşi.

O luară la fugă pe nisip, sub razele lunii şi în sunetul tot mai puternic al tobelor.

— Deci, ne-aţi luat-o înainte! răspunse Johnny cu dezamăgire glumeaţă, când îi anunţară că aveau să se logodească. Tocmai voiam să vă dăm aceeaşi veste. Ne vom căsători imediat ce-mi primesc următoarea însărcinare.

— Vrea să fie casier şef, înţelegi! îl ironiză cu tandreţe Caroline. Independentul Johnny. Dar te iubesc!

Se întinse spre el, sărutându-l pe obraz.

— Da, te iubesc cu adevărat!

— Va fi un şoc pentru tatăl tău, să-şi piardă şi fiica şi secretara în acelaşi timp, reflectă Johnny, în timp ce se apropiau de hotelul viu luminat. Ce crezi, o să facă o criză?

— Poate, dar de data asta o va face numai pentru propria lui satisfacţie, conchise Caroline. Nu e-n stare să cedeze fără puţin tapaj! Însă te place,

Johnny, am văzut după cum s-a uitat la tine când v-aţi întâlnit.

Johnny o cuprinse cu braţul.

— Totul e să nu te expedieze într-o nouă croazieră.

— Va trebui să fie cu nava ta, zâmbi Caroline. Haideţi, să dansăm!

David, însă, o trase pe Mairi spre plajă. Rămaseră pe digul de piatră, privind marea.

— Vreau să mă întorc, spuse el. La practica medicală de pe uscat. Într-un fel, o voi lua de la început.

Coborî privirea spre ea, în lumina argintie a lunii.

— Ce părere ai, Mairi? Va fi luptă lungă şi grea, ca să ajung în vârf.

Mairi îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Voiam să spui asta, murmură ea. Am să-ţi fiu alături, la tot pasul.

Sărutul lor pecetlui o făgăduială şi un

angajament.

— Sunt atât de fericită! şopti Mairi într-un târziu. Aş vrea să le-o putem împărtăşi tuturor.

Continuând s-o ţină cu braţul, David privi peste capul ei, spre golful luminat de lună.

— Mulţi oameni o şi împărtăşesc, spuse el zâmbind. Meg şi Norman, la Silverstrand, de exemplu… Johnny şi Carol… Elsa şi bătrânul Bligh…

— A, Elsa… spuse încet Mairi. Te iubeşte, David.

David clătină din cap.

— La iubit pe Charles, răspunse el. Pentru ea n-a existat niciun alt bărbat, deşi Charles a deziluzionat-o amarnic, cu unele ocazii. Într-o bună zi, s-ar putea să se mărite din nou, cu un bărbat mai bătrân decât ea, care să-i garanteze securitatea şi să-i poată dărui o afecţiune dezinteresată.

Mairi nu-l contrazise, dar când se întoarseră la Silverstrand, ca să le dea celorlalţi vestea, se îndoi preţ de-o secundă că David avusese într-adevăr

dreptate. Înainte de a ridica ochii spre el, zâmbitoare, Elsa îşi mută o clipă privirea, cu pumnii strânşi pe lângă trup. Apoi se întoarse spre Mairi, cu un surâs, şi spuse simplu:

— Voi doi sunteţi hărăziţi unul pentru altul. Să-l faci fericit, Mairi, orice-ar fi.

— Sper că veţi veni aici în luna de miere, interveni Meg. Noi ne vom petrece o vacanţă în Scoţia, la primăvară. Vă vom lăsa Silverstrand-ul la dispoziţie cel puţin o lună.

David o privi pe Mairi.

— Mă gândeam că ne-am putea întoarce pe Mull, spuse el.

Meg dădu din cap.

— Mă bucur, spuse ea, dar oferta rămâne în picioare, dacă vă răzgândiţi.

— Şi noi? întrebă Caroline.

— Vai de mine, într-adevăr! recunoscu Meg. Altă lună de miere. Va trebui să schimbăm numele „Silverstrand” în „Paradisul lunii de miere”, sau

altceva la fel de ridicol! Sigur că tu şi Johnny puteţi veni aici, oricând vreţi.

Porniră prin salonul luminat de lămpi, spre uşa de la intrare.

— Să vă întoarceţi, cu toţii! strigă Meg în urma lor, făcându-le cu mâna. Să veniţi cât mai curând!

În întunericul din maşina închiriată, David o cuprinse pe Mairi de umeri.

— Oricum vrei s-o iei, aici suntem acasă, spuse el.

— Acasă eşti acolo unde e iubirea, şopti Mairi. Iubirea şi cea mai adâncă mulţumire.

— Sfârşit